

СПОДЕЛЯЩИЯТ НОЖ

— • НАСЛЕДСТВО • —

— 2 —

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

ЛОИС МАКМАСТЪР БЮДЖОЛД

Четири томна сага с гръзки приключения и невероятна любовна история!

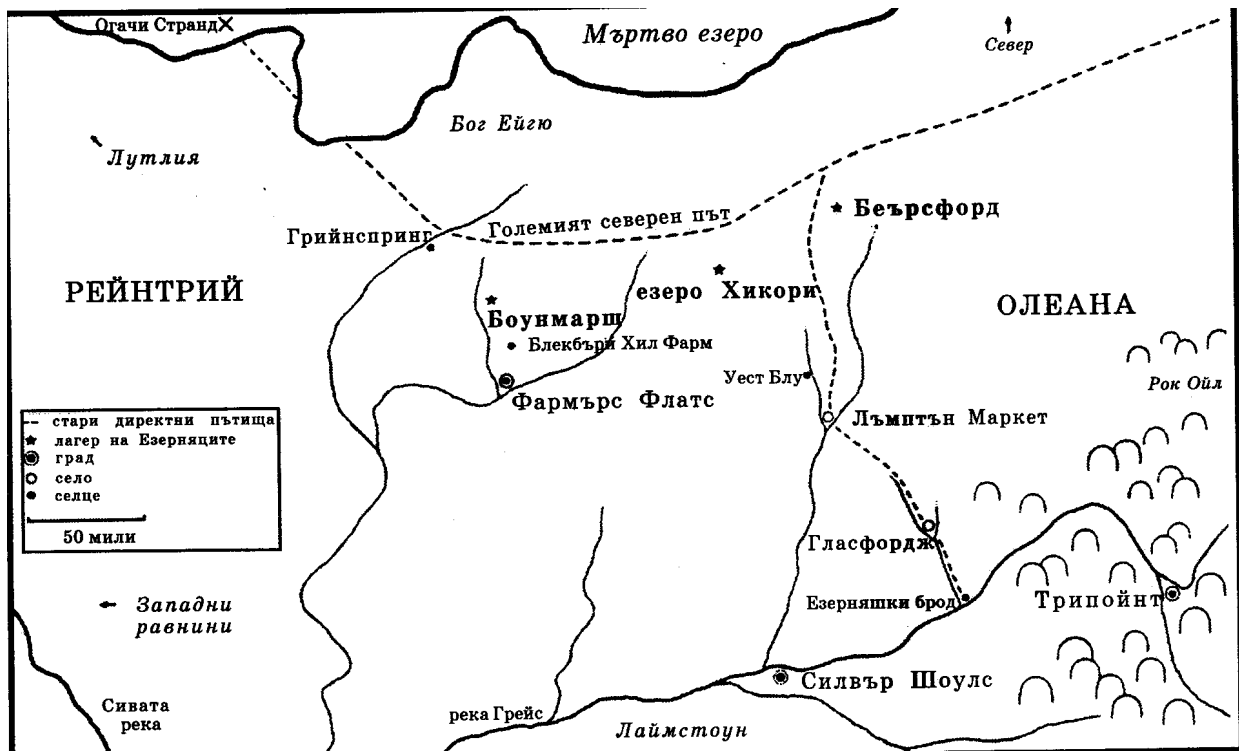
Дайбъри Джърнъл

ЛОИС МАКМАСТЪР БЮДЖОЛД НАСЛЕДСТВО

Превод: Красимир Вълков

chitanka.info

Бюдждолд описва с вещица света на Фаун и Даг и потапя читателя в две различни култури. Възрастен водач на отряд и вдовец, от една страна, и момиче, което е забременяло заради младежко увлечение, от друга. Бюдждолд развива героите и взаимоотношенията им майсторски, така че да задоволи и почитателите на романтичната литература, и феновете на фентъзи.

1.

Даг беше женен от два часа и още не можеше да се отърси от замайването. Краищата на брачната връв, които висяха от ръката му, се полюшваха в такт с мързеливия ход на коня. Яздещата до него Фаун посрещна усмивката му с щастлив поглед. „Новата ми съпруга“. Фраза, която можеше да накара мъжкия мозък да се стопи.

„Фермерската ми съпруга“. Беше извършил немислимото и очакваше, че скоро ще си има неприятности.

Проблеми вчера, проблеми утре. Но не и днес. Този прекрасен летен следобед беше изпълнен с безгранично задоволство.

След като изминаха първите няколко мили, двамата сякаш изгубиха устрема да се отдалечат от сватбеното тържество. След последното село пътят се превръщаше в два неясни коловоза, а фермите бяха отдалечени една от друга. Даг изчака да изминат още няколко мили, за да се увери, че няма да бъдат последвани от някой злонамерен шегаджия, и започна да се оглежда за лагер. Ако един Езерняк не можеше да се скрие в околните горички от фермерите, значи нещо съвсем не беше в ред. Все пак му се искаше по-уединено местенце.

Стигнаха до един каменист брод и тръгнаха нагоре по течението на реката, докато не излязоха на чисто поточе, което се спускаше по източния рид. Даг хареса една полянка, оградена с красиви високи дървета, и използва усета си, за да се увери, че в радиус от една миля няма никого. Наложил се да остави разседлаването на конете и приготвянето на лагера на Фаун. Задачата беше простичка — да се разстелят завивките и да се съберат дърва колкото за сваряване на чай. Фаун поглеждала от време на време превързана му дясна ръка и куката, която заместваше лявата.

— И ти имаш задача — закачи го тя. — Трябва да стоиш на пост срещу комари, кърлежи и конски мухи.

— И катерици — добави той с надежда.

— И до тях ще стигнем.

Нямаше нужда да се ловува и готви. Просто разопаковаха пакетите и се нахраниха до насита, въпреки че Фаун настоятелно се

мъчеше да го накара да преяде. Даг се зачуди дали този устрем да го храни е някаква семейна черта, последица от вълнуващия ден или тя просто се опитваше да е добра съпруга, без да разполага с дом. Все пак в сравнение с дългите самотни и студени нощи на патрулиране имаше чувството, че е попаднал в някакъв рай от приказките и тази нощ горските животни ще дойдат да танцуват около огъня.

Фаун се приближи към него — поне бе оставила приборите за хранене — и въздъхна:

— Все още не е тъмно...

Даг примигна бавно, за да я подразни.

— Че за какво ти е тъмнина?

— За да си легнем!

— Вярно, че помага за заспиване. Спи ли ти се вече? Денят наистина беше уморителен. Ако искаш, може да се завиеш през глава...

Тя не издържа и го сръчка в ребрата.

— А на теб не ти ли се спи?

— Въобщо. — Даг се пресегна, въпреки превръзката, и я придърпа към себе си. Не че пляквата му се противеше особено. Дватамата се целуваха известно време, след което тя се намръщи и докосна връвта около лявата си ръка.

— Сега всичко това би трябвало да ми се струва по-трудно.

Даг целуна косата ѝ.

— Предполагам, че има леко напрежение от очакване. Не знам...

— Какво?

— Когато миналата седмица пристигнах във фермата ви, не знаех какво точно мисля. Предполагах, че ще приложя някоя Езерняшка хитрост. Очаквах, че ще променя техния живот, но не и че те ще променят моя. Не бях свикнал да съм „патрулният на Фаун“, нито „съпругът ѝ“, но ето, че вече съм. Това е голяма промяна, ако още не си го осъзнала. Не става въпрос само за брачните върви, а за самите нас. Може би просто сме малко срамежливи, че сме се превърнали в нови хора.

Тя се отпусна за момент, но после отново прехапа устна, както правеше, когато се готвеше да зачекне някоя трудна тема.

— Даг, ами моята същност?

— Обожавам твоята същност.

— Мина цял месец, откакто злината... Мисля, че вече се възстанових.

— И аз така мисля.

— Дали ще можем... така де, тази вечер... защото още не сме. Не че се оплаквам де. Нали каза, че има един оттенък в женската същност, когато може да се забременее. Тази вечер имам ли го?

— Още не. Но предполагам, че скоро тялото ти ще си върне нормалните функции.

— Значи ще можем да го направим както трябва. Тази нощ.

— Тази вечер, Искрице, ще го направим, както пожелаеш. Стига да е физически възможно, разбира се.

— Чудя се откъде си научил всички тези номера.

— Не на един път, естествено. Човек научава това-онова през годините. Предполагам, че хората непрекъснато преоткриват основните неща. Все пак има лимит на това, което можеш да направиш с тялото си. Така че да е комфортно и на двамата. Оставяйки настрана акробатиката.

— Акробатика ли? — попита тя любопитно.

— Казах, че я оставяме настрана. Една счупена ръка ми стига.

— Даже ти е много. — Фаун го погледна разтревожено. — Представях си, че ще застанеш на лакти, но май няма да се получи. Не искам отново да си нараниш ръката, а и ако се подхлъзнеш, ще ме смачкаш съвсем.

В първия момент той не можа да схване притесненията ѝ.

— А, няма проблеми. Просто ще си сменим местата. Щом можеш да яздиш кон, с което се справяш добре, ще успееш и с мен. И можеш да ме мачкаш, колкото си искаш.

— Не съм сигурна, че ще го направя, както трябва.

— Ако объркаш нещо, ще извикам от болка и ще разбереш.

Тя се усмихна, макар и малко колебливо.

Целувките преминаха в разсъбличане и за съжаление на Даг, отново Фаун трябваше да отхвърли повечето работа. Тя сякаш бързаше твърде много да се отърве от дрехите си, но поне гледката беше прекрасна. Залязващите лъчи на слънцето се отразяваха във водата и играеха по кожата ѝ. Приличаше му на едно от онези митични създания, които излизат от горите и прелъстяват заблудените пътници. Поклащането на красивите ѝ гърди също носеше наслада. Тя съблече

брачната му риза и я сгъна грижливо. Даг се отпусна на одеялото и я остави да събуе панталоните му с необходимото внимание. Фаун сгъна и тях и се притисна към него. Усещането беше прекрасно.

— Какво да правя с приставката?

— По-добре я махни. Да не взема да те нараня, без да искам. — Пред очите му изплува неприятният спомен как се бе убола при заплитането на брачната връв. Непрекъснато усещаше лекото жужене от нейната същност, която бе вградена във връвта.

Фаун бързо откопча каишките и остави приставката с куката при дрехите. Даг се зачуди колко бързо бе привикнала с всичко това.

Само дето все още нямаше функционираща ръка. Раменната превръзка беше свалена заедно с ризата и той опита да размърда пръстите на дясната си ръка. Не. Все още не можеше да ги движи без болка. Кожата под шините се бе изпотила и го сърбеше, но нямаше как да се почеше. Щеше да направи каквото може с език, особено сега, когато тя отново се притискаше към него, но като цяло щеше да му е доста трудно.

Тя започна да слиза с устни по тялото му. Усещането беше приятно, макар че като цяло нямаше нужда. Все пак беше минала почти седмица, откакто... „Изкарвал съм и по цели години, без да примигна“. Опита да се отпусне, но всъщност се случваше точно обратното. Бедрата му затрепериха, щом Фаун насочи вниманието си към слабините му. Тя го обкрачи, за да се нагласи по-добре, но спря.

— Ъ? — измуча той, опита се да прозвучи учтиво.

— Не съм сигурна, че се получава както трябва.

— Искаш ли масло? — изстена Даг.

— Не би ли трябвало да стане и без него?

„Щеше, ако имах здрава ръка, с която да те подготвя“.

— Направи каквото трябва. Важното е и на теб да ти е добре.

Тя стана и отиде при дисагите. Навеждането ѝ не беше никак лоша гледка. Тръгна обратно, но спря за момент, понеже настъпи някакво остро камъче.

Върна се и отново седна върху него. Малките ѝ ръчички го накараха да потрепне. Трябваше да си наложи да не бърза, за да може тя да намери верния ритъм.

Фаун отново беше придобила решително изражение.

— Девствеността не се възстановява, нали?

— Едва ли.

— Не мислех, че и втория път ще боли толкова.

— Може би мускулите ти не са свикнали. Липсва им практика. —
Това, че нямаше длани, с които да я насочи, го подлудяваше.

Тя примигна замислено.

— Това вярно ли е, или е поредният патрулен трик?

— Не може ли да е и двете?

Фаун се усмихна, смени ъгъла и го изгледа по-весело.

— Ох! Почваме.

„Наистина“. Даг затаи дъх, докато тя се спускаше бавно върху него.

— Да... така е... добре.

— Оттам излизат бебетата. Би трябвало да се разтегне поне още малко.

— Дай... време. — Проклятие, с това темпо той щеше да е този, който да загуби говор. Тази вечер не можеха да влязат в ритъм. Той не можеше да се съсредоточи, а тя беше твърде разговорлива.

— Така е добре.

Тя го погледна с почуда.

Даг преглътна, за да намери точните думи.

— Надявам се, че и на теб ти е добре. Предполагам, че на мен ми е малко по-хубаво. Даже направо прекрасно.

— А, тогава всичко е наред. — Тя се намести за секунда. Сякаш не му беше времето да я помоли за движение. Вероятно щеше да я притесни и да завърши съвсем трагично. Тя трябваше да е отпусната и уверена... ето, усмивката ѝ се върна.

— Имаш странно изражение.

— Сигурно.

Усмивката ѝ се поразшири. Най-сетне започна да мърда. „Слава на липсващите богове!“

— Все пак мама роди близнаци, въпреки че не е много по-висока от мен. Макар че леля Нати каза, че към края било малко притеснително.

— Какво? — възкликна объркано Даг.

— Близнаци. Случва се от страната на семейството на майка ми. Макар че тя несправедливо обвинила баща ми, според леля Нати.

Тази забележка мигновено насочи мислите му към възможността Фаун да забременее с близнаци от него и той потръпна. Още не беше подготвен дори за едно дете.

„Като се има предвид какво правиш в момента, може би е време да се замислиш, патрулен“.

Имаше чувството, че гръбнакът му е като тетива на лък, която ще се скъса, но явно това успокояваше Фаун. Тя започна да се поклаща по-уверено. Същността ѝ, която преди бе блокирана от притеснение, отново започна да струи наоколо. „Най-сетне“. Май нямаше да издържи дълго при това положение. Започна да мърда бедрата си, за да влезе в ритъм с нея.

— Ако имах здрава ръка, сигурно щяхме да споделим насладата...
— Пръстите му потръпнаха от яд.

— Още една причина да оздравееш по-бързо — каза тя. — Дръж си ръката на одеялото.

— Уф! — Толкова му се искаше да я докосне. Може би с усета за същност? Само че тя не бе комар. „С усета на лявата ръка?“ Спомни си как бе възстановил стъклената купа. Дали Фаун щеше да се ужаси, ако я докоснеш по този начин? Дали пък...? Това беше нейната брачна нощ. Не биваше да я запомня с разочарование. Повдигна лявата си ръка. „Все едно упражнение за призрачната ръка. По-добро е от щавенето на кожа, нали?“

— Ау! — Тя разтвори широко очи и го погледна. — Какво беше това?

— Експеримент — изпъшка той. Със сигурност и неговите очи бяха толкова широки и трескави. — Мисля, че поради счупването на дясната имам засилен усет в лявата. Хареса ли ти?

— Не съм сигурна. Дай пак...

— О, да...

— Да. Това е...

— Хубаво?

Тя отвърна единствено със сумтене. Започна да се движи по-бързо и в един момент замръзна. Това беше добре, защото тетивата на Даг най-сетне не издържа и се скъса — и всичко се озари от бели пламъци.

Не успя да припадне, но когато се възстанови, откри, че Фаун се е надвесила над него и се усмихва широко.

— Даг! Това беше... през цялото време ли можеше да го направиш? Да не би да го пазеше за сватбен подарък?

— Не знам — призна си той. — Никога не съм правил подобно нещо. Дори не съм съвсем сигурен какво точно стана.

— Беше... наистина вълшебно. — Тя отметна коса и отново се засмя безпомощно.

— Замаян съм. Имам чувството, че пропадам.

— Ти лежиш.

— За щастие.

Тя се сгуши в лявата му ръка и замълча за известно време. Даг не беше задрямал, но не можеше да се каже и че е буден. По някое време Фаун се надигна и го облече за спане, защото бе захладняло от настъпващата нощ. Когато отново се притисна към него, Даг бе напълно буден и гледаше първите звезди.

Пръстите ѝ проследиха бръчките на челото му.

— Добре ли си? Защото аз се чувствам прекрасно.

Даг се усмихна и успя да целуне пръстите ѝ.

— Признавам, че малко се изморих. Спомняш си колко разтърсен бях след случката с купата?

— Нали не ти е приляло пак?

— Не. Това не беше чак толкова усилие. Даже бе доста стимулиращо. Просто през онази нощ за пръв път почувствах онова нещо, което наричам призрачна ръка. После на няколко пъти съм опитвал да я усетя отново, но не се получаваше. Тогава ти беше ядосана и аз също. Искях да поправя нещата. Одеве не бях ядосан, но определено се вълнувах. Но сега се успокоих и призрачната ръка изчезна отново.

Фаун се бе надигнала на лакът и го гледаше с познатото любопитно изражение. Очите ѝ излъчваха щастие. Не беше смаяна или отвратена.

— Не ти ли се струва странно? Мислиш си, че това е като останалите неща, които правя, нали?

— Ти можеш да призоваваш коня, да отблъскваш комари, убиваш злини и знаеш кой къде е в радиус една миля. Не знам какво направи на Рийд и Ръш, но ефектът беше магически. Въобще не мога да опиша това, което стори с мен, но защо мислиш, че е различно?

Той понечи да отвърне, но се спря умислено.

— Сам каза, че усетът при Езерняците не се появява изведнъж — продължи тя. — Може би това е нещо, което трябва да притежаваш, но се е забавило. А може да е някаква новопридобита способност.

— Интересна идея. — Той се отпусна и се намръщи на невинното небе. Напоследък животът му беше пълен с нови неща. Имаше доста нови проблеми, но пък трябваше да признае, че част от старите са изчезнали. Май не само счупването на дясната му ръка бе предизвикало това странно развитие. Явно фермерското момиче оставяше бразда в същността му. Каква беше фразата? „Разчистване на обработваема земя“. Затвори очи, за да прогони тези мисли, преди да го е заболяла главата.

— Щом е втори път — продължи Фаун, — значи може да се случи пак. А ти не изглеждаш недоволен. Това е добре.

— Не съм сигурен, че мога да го направя пак.

— Ще е жалко — отвърна тя със скръбен тон, но очите ѝ бяха весели. — Защо да не опитаме другия път? Ако не стане, ще пробваме нещо друго и пак ще ни е добре.

— Значи решено — каза той със задоволство.

— Точно така. — Тя се притисна към него и го прегърна.

За радост на Фаун на следващата сутрин се излежаваха до късно и се опитваха да повторят вчерашните упражнения — с различен успех. Даг не можеше да призове призрачната ръка, може би защото беше твърде спокоен. Сякаш изпитваше едновременно разочарование и облекчение. Все пак точно както бе предположила Фаун, успя да открие други начини, за да ѝ достави удоволствие. Но прекомерните му старания не ѝ позволяваха да се отпусне напълно.

Хапнаха обилно и към обед отново поеха по северния път. Късно следобед напуснаха долината и Даг заряза пътя и зави на запад. Прекосяваха гориста местност и понякога им се налагаше да яздят един зад друг. Фаун вече не знаеше къде се намира, но предполагаше, че ако обърне на изток, отново ще намери реката. Естествено, Даг знаеше точно къде отива.

Следващите два дни пътуваха през подобен пейзаж. Естествено, спираха по-рано и тръгнаха късно сутринта. За радост на Фаун Даг успя на два пъти да призове призрачната ръка, но имаше и два неуспеха, без

видима причина, което го объркваше дълбоко. Беше избрал плашещо име на новата си способност. Тревожеше се еднакво, независимо дали успяваше, или не. Накрая Фаун реши, че явно отдавна е забравил чувството да не знаеш какво правиш и това го обърква.

Освен това постепенно осъзна, че Даг сякаш нарочно се бави с пътуването, и то не само заради заниманията им в постелята. Самата Фаун беше доста любопитна какво предстои и ѝ се искаше да се задвижат по-бързо, което се случи на третата сутрин, поради влошаване на времето. Предната вечер от запад се бяха появили високи пухкави облаци, оцветяващи залеза в розово. Сутринта беше мъглива и задушна и предвещаваше разразяването на сериозна буря. Според Даг можело да успеят да я изпреварят и да стигнат до езерото.

Към обед гората полека започна да отстъпва на тревисти поляни и отново можеха да яздят един до друг.

— Каза ми, че ще разкажеш историята на Рази и Ютау, когато си по-пиян или по-трезвен. Сега ми изглеждаш съвсем трезвен.

— Наистина ли? Ами добре.

— Всички разговори за твоите хора ще ми помогнат да изградя представа с какво ще се сблъскам.

— Не съм сигурен, че историята на Ютау ще е особено полезна.

— Може би. Но поне няма да изтърся някоя глупост поради незнание.

— Може и да не знаеш някои неща, но не говориш глупости — отвърна той.

— Въпреки всичко не искам да се изчервявам.

— Много си красива, когато се изчервиш, но все пак ще удовлетвори желанието ти. Ютау беше обвързан десет години със Сари Отер, но нямаха деца. Понякога става така и дори усетът ни не може да каже каква е причината. И двете семейства ги натискаха да срежат вървите си и да опитат с други партньори...

— Какво? Нима хората могат да режат брачните си върви? Какво означава това и как става? — Фаун уви пръсти около лявата си китка. Трябваше да сръчка Грейс, за да не изостава от дългокракия Копърхед.

— Много неща могат да доведат до срязване на вървите, но нямането на деца след дълъг период се смята за основателна причина, която не обижда и двете страни. По-лошо е, когато само единият иска това. Тогава може да възникне сериозна вражда между двете шатри.

Иначе, ако и двамата са съгласни, процедурата е почти обратна на обвързването. Брачните върви се махат, усукват се на обратно, пак се връзват и се срязват с нож. После всеки взема своята си.

Фаун се чудеше дали и тези ножове се правят от кост.

— Същността се завръща в източника си, и готово. След това обикновено вървите се изгарят. — Той извърна поглед от намръщеното ѝ лице. — Нима фермерските бракове никога не се разпадат?

— Случва се, но доста рядко. Земята и семействата ги държат заедно. Освен това е срамно. Разбира се, понякога някой си тръгва, но е като да си прегризеш крака, за да избягаш от капан. Трябва да изоставиш твърде много неща. Твърде много надежди. Макар че знам за един брак, който се разпадна на втората седмица. Булката и всичките ѝ вещи бяха върнати на семейството и събитието се задраска от регистъра. Никой не ми обясни защо, но Флеч и близнаците се подхилваха, така че може да е имало креватни проблеми. Във всеки случай момичето не беше бременно от друг. Всичко бе уредено набързо, но предполагам, че някой е трябвало да поднесе доста извинения.

— Така изглежда. — Даг повдигна вежди, обмисляше с любопитство чутото. — Както и да е. Ютау и Сари се обичаха и не искаха да се разделят. И двамата бяха добри приятели с братовчеда на Ютау — Рази. Не знам кой кого е убедил, но един ден той се нанесе при двойката. След няколко месеца Сари забременя. Отгоре на всичко Рази, освен че се обвърза със Сари, стори същото и с Ютау и сега всеки носи вървите на останалите. Всички са семейство Отер. В началото роднините им се мръщеа, но след като Сари роди красиво момиченце, а малко по-късно и прекрасно момченце, тревогите отминаха. Естествено все още има някои неприлични спекулации.

— Естествено — засмя се Фаун и явно се отплесна в собствени спекулации, но се сепна, когато Даг продължи:

— И аз не успях да направя дете. Винаги внимавах, макар че имах различни причини. Не са малко хората, които имат трудности, когато спрат да пропускат мишената и се опитат да я уцелят. Предишните им грижи внезапно стават незначителни. Това е едно от нещата, върху които размишляваш, като не можеш да заспиш.

Дали пък Даг не мислеше точно за това, докато зяпаше звездите?

— Бих предположила, че с тази нишка в същността им на жените ще им е по-лесно да имат дете, когато пожелаят. — Все още си

спомняше колко лесно бе станало с нея.

— Би трябвало. Но въпреки това хората не успяват, без да знаят защо. Ние с Каунео... — Гласът му потрепна и замря по познатия начин.

Тя затаи дъх.

— Това не съм го изричал пред никого.

— Не е нужно — отвърна тя тихо. — Някои хора се справят по-добре, когато изплачат болката си, но ако я човъркаш твърде много, пак няма да мине.

— Специално това го тая от много дълго време. Може би, ако го изкарам, ще изглежда по друг начин.

— Тогава слушам. — Дали щеше да последва нова ужасяваща история?

Даг погледна между ушите на Копърхед.

— Бяхме обвързани от година и вече свиквах с длъжността си на капитан. Решихме, че е време за дете. Беше точно преди да започне войната. Опитахме два месеца, но не успях. На третия бях на някаква задача в необходимия момент. Вече дори не мога да си спомня какво ми се е видяло толкова важно. Най-вероятно съм обикалял и проверявал нещо си. На четвъртия месец войната започна. — Даг въздъхна тежко. — Ако бях успял да й направя бебе, Каунео щеше да остане в лагера и нямаше да поведе патрула си към Вълчия хребет. Тя и детето още щяха да са живи, ако не си бях губил времето.

Фаун почувства болка в сърцето си, сякаш споделяше старата му рана. „Това определено не е приятна тайна“. Реши да опита с очевидното обяснение.

— Не си можел да знаеш.

— Така е. Обмислял съм всякакви варианти. Може би нейното присъствие е било решаващо за битката, след като повалиха мен. Може би... Жената на един приятел почина при раждане. Знам, че той изпитваше същите терзания, но поради обратната причина. Никой не знае какво ще се случи. Просто трябва да се примирим с това.

Той замълча за известно време и Фаун реши да стори същото. Макар че може би в този момент Даг имаше нужда само от слушател. Вероятно се колебаеше дали може да зачева деца. Петдесет и пет години бяха доста време за един мъж, въпреки че едва ли беше имал много жени след Каунео. Ако се съдеше по нейната история, ако не

успееха да си направят дете, щеше да е ясно чия е вината. Дали Даг не се притесняваше от разочарованието?

Явно умът му се бе отплеснал в нова посока.

— Семейството ми не е толкова голямо, колкото твоето. Само майка ми, брат ми и жена му. Децата му са извън шатрата на патрул или като чираци при създатели. Само един от синовете му е обвързан.

Тя кимна. Според описанията племенниците на Даг бяха на възрастта на нея и братята ѝ.

— Надявам се да влезем в лагера тихичко. Колебая се дали първо да доложим на Феърболт, или да видя семейството си. Вероятно вече са се появили слухове за злината край Гласфордж и ако Мари не се е върнала, Феърболт ще иска пълен доклад. Освен това трябва да му кажа за ножа. Но пък искам да те запозная с майка ми и брат ми, преди да чуят за нас от някой друг.

— Кой ще се обиди по-малко, ако остане на втори план? — попита тя.

— Трудно е да се каже — усмихна се сухо Даг. — Майка ми може да таи обида дълго време, но и Феърболт трудно прощава грешки.

— Не би ми се искало да обиждам свекърва си от самото начало.

— Искрице, сигурно някои хора ще се обидят, без значение какво ще направим. И от това, което сме направили... въпреки че бе напълно почтено.

— И сред фермерите има такива — опита да го успокои тя. — Не можеш да им угодиш. Просто трябва да опитваш. Може би трябва да пробваш с по-лошия. Така винаги ще успееш да се измъкнеш, като кажеш, че трябва да видиш другия.

Даг се засмя.

— Добро мислене. Може и да опитам.

Все пак не каза кой според него е по-лошият вариант.

Продължиха ездата, без да спират. Фаун усети, че приближават езерото, по все по-намръщеното изражение на Даг. Ставаше все по-тих, а погледът му се изостряше.

— Току-що долових същността на охраната на моста. Още около миля.

Скоро излязоха на по-голям път, който правеше широк завой. Поляните бяха почти равни, тук-там имаше дъбове и хикори. В

далечината някакъв човек, който се бе отпуснал на коня си, се изправи и помахаше. След това смушка животното и тръгна към тях.

Конят нямаше юзда и седло, а младият мъж на него беше почти гол. Имаше ботуши, къси ленени гащи и кожен колан с къса ножница. Щом ги приближи, изплю тревичката, която дъвчеше небрежно.

— Даг! Все пак си жив! — Спря коня и погледна превързаната ръка и стоящата отзад Фаун. — Ама че гледка! Никой не каза, че си си счупил ръката! При това дясната. Как въобще успяваш да свършиш нещо?

Даг кимна разсеяно, но се усмихна леко.

— Имам си помощник.

— Това ли е твоето фермерско момиче? — Стражът погледна Фаун, сякаш е същество от песните, като танцуващите мечки. — Мари Редуинг смяташе, че фермерите са те скопили. Феърболт се мръщи, майка ти те мисли за мъртъв и обвинява Мари, а брат ти се оплаква, че не може да работи заради цялата дандания.

— Аха — отвърна Даг сухо. — Значи патрулът на Мари се е върнал.

— Вчера следобед.

— Достатъчно време, за да тръгнат всякакви клюки.

— Ти си в устата на всички. Отново. — Стражът се приближи и Копърхед изцвили предупредително. Фаун осъзна, че мъжът се опитва да огледа лявата ѝ китка. — Цял ден ми казват да съобщя незабавно, щом те видя. Феърболт, Мари, майка ти, която въпреки това те смята за мъртъв, и дори брат ти. Всички искат да говорят веднага с теб. — Усмихна се на тази явно невъзможна ситуация.

Даг се бе навел неподвижно над главата на коня си.

— Добре дошъл у дома — промърмори той и се приближи до Грейс. След това обърна лявата си страна към Фаун. — Искрице, навий ми ръкава. Явно се очертава напечен следобед.

2.

Мостът, който охраняваше стражът, беше от груби греди, достатъчно широк, за да преминат два коня. Фаун се наведе надолу, докато го прекосяваха. Водата беше пълна с лилии и други растения, малко по-нататък няколко патици обикаляха из крайбрежната тръстика.

— Това река ли е, или част от езерото?

— По малко от двете — отвърна Даг. — Тук се влива един от притоците. Добре дошла на Острова с двата моста.

— Наистина ли са два?

— Даже три, но третият отива до Кобилешкия остров. Другият, който ни свързва със сушата, е на две мили ей натам. Това е най-тесният участък.

— Нещо като ров?

— Да, през лятото. Цялата островна верига може да се защитава от това място. През зимата замръзва, но тогава повечето от нас се местят в Беърсфорд. Лагерът се намира на едни ниски хълмове. Поне хората, които не са напусkali провинцията, ги смятат за хълмове.

— Ти тук ли си роден, или там?

— Тук. Доста късно през сезона. Не могли да заминат преди моето раждане. Първата от многото неприятности, които съм причинил. — Усмивката му беше почти детинска.

Отначало почти нямаше какво да се види, въпреки че на един завой Копърхед се разцвили, когато се натъкнаха на няколко диви пуйки. На следващия завой се наложи да отбият от пътя, защото трябваше да се разминат с керван. Начело яздеше сивокос мъж и водеше десет коня, натоварени с кошници, пълни с тъмни обемисти предмети. В края на колоната яздеше едно момче.

— Отдалече това много прилича на товар с отрязани глави. Нищо чудно, че хората ви смятат за канибали.

Даг се засмя.

— Знаеш ли, че си права! Това, моя любов, е товар с плънкин, пътуващ за зимните складове. Сега му е сезонът. В края на лятото

всеки Езерняк изяжда голямо количество пресни плънкини. Тук ще научиш всичко за плънकिनите.

Фаун не беше сигурна дали това е заплаха, или обещание, но усмивката му ѝ хареса.

— Надявам се да науча всичко за всичко.

Той ѝ кимна окуражително и продължи напред. Фаун се чудеше кога ли ще види шатри и особено тази на Даг.

Между дърветата вдясно се видя бреговата ивица. Фаун се надигна на стремената, за да погледне по-добре.

— Бараки!

— Шатри — поправи я Даг.

— Бараки с навеси. — Покрай брега имаше половин дузина дървени постройки. Повечето вероятно имаха огнище в средата, ако се съдеше по комините, които стърчаха от покривите. Прозорците бяха рядкост, а вратите липсваха съвсем. Повечето сгради просто бяха преградени от едната страна с еленски кожи. Фаун забеляза няколко Езерняци, сред които една жена с пола, наглеждаща малко детенце. Дали само жените, които патрулираха, носеха панталони?

— Ако нямат една стена, се водят шатри, а не постоянни постройки, и не трябва да бъдат изгаряни на всеки десет години — каза Даг.

— Какво?! — Фаун сбърчи нос.

— Можеш да го наречеш религиозно вярване, макар че по-скоро става въпрос за спор. Теоретично Езерняците не трябва да строят постоянни постройки. Градовете са мишени, както и фермите. Както и всичко, в което си вложил толкова много, че да не можеш да го зарежеш и да избягаш. Фермерите биха се защитавали до смърт. Езерняците ще отстъпят и ще се прегрупират. Разбира се, на този остров не го спазваме много стриктно. Единствените сгради, които се изгарят на всеки десет години, са проядените от термити. Според някои един ден ще си платим скъпо за отпускането. Аз лично не се тревожа особено за подобни неща.

Фаун поклати глава. „Май ще имам доста за учене“.

Подминаха още няколко места с подобни сгради. Всяко имаше кей, или може би беше вързан сал. На едно място имаше странна дълга и тясна лодка. От комините излизаше дим, а по просторите висяха

изпрани дрехи. Срещаха се малки зеленчукови и овощни градинки, както и пчелни кошери.

— Колко Езерняци живеят тук?

— През лятото около три хиляди. Има още две островни вериги, които са твърде отдалечени, за да прокараме мостове. На тях има още около четири хиляди. Ако искаме да се видим, трябва да гребем две мили или да яздим към двадесет. Други хиляда живеят целогодишно в Беърсфорд, за да го поддържат. По същия начин и тук остават към хиляда души през зимата. Езерото Хикори е един от най-големите лагери в Олеана. Но затова пък ни се пада най-голямата територия за патрулиране. Плюс това пращаме два пъти повече разменни патрулиращи, отколкото получаваме. — В гласа му се усещаше нотка на гордост, макар последното твърдение да приличаше на оплакване. Даг кимна към нещо, което Фаун не виждаше, и ѝ направи знак да отбият от пътя. След малко се чу тропот на копита и дрънчене на сбруя.

Беше патрул, яздец в колона по двама, и ѝ напомни за момента, в който бе видяла Даг и Мари при кладенеца. Сякаш оттогава бе минала цяла вечност. Само че тези изглеждаха отпочинали и необичайно чисти. Вероятно тепърва поемаха нанякъде, готови да преследват кошмарната си плячка. Повечето познаваха Даг и започнаха да го поздравяват радостно. Той не можеше да им отвърне, заради превръзката на дясната ръка и юздите, увити около лявата, но се усмихваше и кимаше. Патрулът не спря, но не един и двама се извърнаха, за да огледат добре двойката.

— Хората на Бари — каза Даг, докато гледаше как се отдалечават. — Двадесет и двама.

Нима бе успял да ги преброи?

— Това, че са двадесет и двама, добре ли е, или зле?

— Не е зле за това време на годината. Сезонът беше тежък. — Той смуши Копърхед и отново поеха на път.

Фаун отново се замисли как ли ще се развие животът ѝ. Във фермата двойката можеше да работи усилено, заедно или поотделно, но все пак щяха да се виждат по време на хранене и да си лягат заедно всяка вечер. Даг едва ли щеше да я вземе на патрул. Вероятно щеше да остава тук по време на дългите му отсъствия и да очаква кратките му завръщания. Поне докато Даг не остарееше твърде много. Или не го

раняха твърде тежко, или пък въобще не се завърнеше. Умът ѝ всячески се опита да отхвърли подобни мисли. Щом щеше да остане с тези хора, трябваше да се приспособи към тях. Добри работници се търсеха навсякъде, така че сигурно щеше да си извоюва място.

Даг спря на един разклон. Десният път продължаваше покрай брега и Фаун го огледа с интерес. В далечината се чуваха весели викове и някакво пеене, но не можеше да различи думите. Даг изправи рамене и тръгна по левия. След половин миля дърветата отново се разредиха и се появиха отблясъци на вода. Пътят излизаше на друг, който обикаляше северното крайбрежие, а може би беше част от дясното разклонение, обикалящо целия остров. Даг отново зави наляво.

След малко стигнаха разчистено пространство, на което имаше няколко дълги дървени постройки с по четири стени и множество коневръзи. Нямахше зеленчуци и пране, мяркаха се само няколко плодни дървета. От другата страна на пътя имаше истинска плевня, макар и малко ниска. Първата, която Фаун виждаше по тези места. Имаше и няколко заградени ливади, но в момента почти нямаше коне. Три малки черни прасета се въртяха около дръвчетата. Във водата бе изграден широк пристан.

Даг спря Копърхед до един коневръз пред дървена сграда и се протегна.

— Стигнахме. — Усмихна се на Фаун.

Според нея усмивката му бе твърде крива дори за неговото настроение.

— Това не е къщата ти, нали?

— Не. Това е щабът на патрулите.

— Значи първо ще видим Феърболт Кроу?

— Ако е вътре. Ако имам късмет, ще е излязъл по някаква задача.

— Даг слезе от седлото, а Фаун върза двата коня и го последва през дървената врата на верандата.

Озоваха се в дълга стая, пълна с полици, по които имаше множество пергаменти и дебели книги. На Фаун ѝ заприлича на къщата на Шеп Соуър. В единия край жена с посивяла коса и пола седеше на маса и записваше нещо в голям дневник. Беше висока колкото Мари, но доста по-едра, почти пълничка. Погледна ги и остави перото. Лицето ѝ се озари от задоволство.

— Ииха! Я кого ни е довял вятърът!

Даг кимна сухо.

— Здравей, Масапе. Феърболт тук ли е?

— О, да.

— Зает ли е? — попита Даг максимално невинно.

— Говори с Мари. За теб, като съдя по крясъците. Феърболт й каза да не се притеснява. А тя отвърна, че почва да се притеснява още щом изчезнеш от погледа й, за да е готова за после. Май и двамата са прави. Какво си си направил този път? — Тя кимна към превръзката и сви очи, щом съзря връвта около лявата му ръка. После заговори с напълно променен тон: — Даг, какво в името на широкия свят си сторил?!

Фаун се почувства пренебрегната и го сръчка отчаяно в гърба.

— Фаун, запознай се с Масапе Кроу, капитан на трети отряд. Патрулът на Бари, който срещнахме, е под нейно командване. Освен това тя е жена на Феърболт. Масапе, това е госпожа Фаун Блуфийлд. Съпругата ми. — Брадичката му се издаде предизвикателно напред.

Фаун се усмихна учтиво, изви ръце, така че да покаже връвта си, и направи лек реверанс.

— Здравейте, госпожо.

Масапе прехапа устни.

— Ти... — Тя вдигна несигурно пръст, след което махна към една вътрешна врата. — Върви при Феърболт.

Даг подкани Фаун и тръгна към вратата.

— Ако се е замотал по пътя, трябва да се намира някъде по тази линия — чу се гласът на Мари.

— Ако беше по пътя, нямаше да закъснява трета седмица — отвърна й ръмжащ мъжки глас. — Това не е линия, а огромна окръжност, която дори излиза от картата.

— Ако няма кого да пратиш, ще отида аз.

— Ти тъкмо се върна. Катагус ще ми се разкрещи, докато не посинее и не остане без дъх, и тогава съвсем ще се ядосам. Ще кажа на всеки патрулен, който напуска лагера, да държи усета си отворен и да се ослушва.

Фаун осъзна, че вероятно и двамата са заслонили усета си заради спора, щом още не бяха излетели през вратата. Даг явно бе направил

същото. Тя го хвана за колана и го бутна напред, като надникна любопитно зад гърба му.

Стаята беше същата като първата, пълна с натъпкани догоре полици. В средата имаше дървена маса, застлана с карти, а столовете бяха избутани до стената. Един едър мъж бе скръстил ръце, брадясалото му лице беше намръщено. Косата му бе вързана на опашка. Носеше панталони и риза в стила на патрулите, но без кожения елек. На колана му имаше само един нож, но наблизо лежеше необтегнат лък и колчан със стрели.

Мари бе облечена подобно и в момента се навеждаше над някаква карта, с гръб към вратата. Мъжът вдигна поглед и веждите му се извиха към оредяващата коса. Устните пък се извиха в полуусмивка.

— Мари, имаш ли монета?

— Каква монета? — попита тя озадачено.

— Онази, която каза, че ще хвърлим, за да видим кой ще му одере кожата пръв.

Мари се извърна.

— Даг! Най-сетне! Къде беше? — Огледа го и естествено очите й се спряха на превръзката. — О, богове!

Даг кимна извинително.

— Забавих се малко. — Махна към шината, за да изтъкне очевидните причини. — Съжалявам, че ви разтревожих.

— Оставих те в Гласфордж преди месец! — започна Мари. — Трябваше да се прибереш директно! Едва ли отнема повече от седмица!

— Не — поправи я Даг. — Казах ти, че ще се отбия във фермата на Блуфийлд, за да ги успокоя за Фаун. Признавам, че ми отне повече от очакваното. Макар че, след като си счупих ръката, реших, че няма смисъл да бързам, защото няма да патрулирам поне месец и половина.

Феърболт се намръщи на този съмнителен аргумент.

— Мари каза, че ако имаш късмет, ще се осъзнаеш и ще зарежеш момичето във фермата, но ако действаш както обикновено, ще те пребият и ще скрият трупа. Нейните хора ли ти строшиха ръката?

— Ако бях от нейното семейство, щях да му строша и други работи — намеси се Мари. — Все още ли си цял, момче?

— Всъщност имах сблъсък с крадец в Лъмптън Маркет. Върнах принадлежностите ни, за сметка на ръката. Иначе визитата ми в Уест

Блу беше доста приятна.

Фаун реши да не оспорва това доста смело изказване. Не ѝ допаднаше начинът, по който тримата патрулни говореха над главата ѝ, но беше на тяхна територия и трябваше да изчака някакви напътствия. Феърболт се наведе, за да погледне зад Даг, и тя се показа, като махна приветливо на Мари и направи лек поклон на лагерния капитан.

— Здравей, Мари. Здравейте, сър.

Даг си пое дъх и повтори краткото представяне:

— Феърболт, запознай се с госпожа Фаун Блуфийлд. Съпругата ми.

Феърболт се намръщи и се почеса по врата. Тишината се проточи, докато той и Мари оглеждаха брачните върви, при това не само с очите си. И двамата бяха с навити ръкави заради жегата и имаха подобни, леко износени върви на левите ръце. Тези на Фаун и Даг изглеждаха доста солидно, особено с висящите златни топчета.

— Подозираше ли нещо такова? — обърна се остро Феърболт към Мари.

— Не! Как може? Но ти казах, че сигурно ще направи нещо неочаквано глупаво.

— Каза — призна Феърболт. — А аз не повярвах. Мислех, че просто... — Той се обърна към Даг и Фаун потръпна, въпреки че погледът не беше насочен към нея. — Няма да кажа, че е невъзможно, защото виждам, че си успял. Но кой създател ти помогна?

— Никой, сър — отвърна Даг спокойно. — Бяхме само аз, Фаун и леля ѝ Нати, която е тъкачка и роден създател.

Феърболт беше по-нисък от Даг, но все пак си оставаше внушителен мъж. Фаун изпъна гръб, щом той се обърна към нея.

— Езерняците не признават бракове с фермери. Даг обясни ли ти?

— Точно за това са тези неща. — Тя му посочи брачната връв и я стисна за кураж. Щом те не се мъчеха да са учтиви с нея, нямаше нужда и тя да се старее. — Може да ги проверите с нафукания си усет и да кажете, че не сме женени. Но това ще е лъжа.

Феърболт само я изгледа. Даг сякаш изглеждаше почти доволен, а Мари се стисна за главата.

— Мари обясни ли ти за другия ми нож? — попита Даг тихо.

Командирът се обърна към него, сякаш се радваше на смяната на темата.

— Само това, което си й казал. Между другото — поздравления за злината. Кое убийство стана? И не казвай, че не помниш бройката.

— Щеше да ми е двадесет и седмата. Но всъщност я уби Фаун.

— Всъщност е на двама ни — намеси се Фаун. — Даг имаше нож, а аз възможност да го използвам. И двамата нямаше да успеем един без друг.

Феърболт бавно се приближи към нея и сякаш я огледа истински за пръв път.

— Извинявай. — Той завъртя главата й, за да види червените белези на врата й, и въздъхна. — Нека да видим другия нож.

Фаун бръкна под ризата си. След Лъмптън Маркет беше намерила нова, единична кания от мека кожа и я носеше около врата си по Езерняшки обичай. Погледна Даг, който й кимна окуражително, и подаде оръжието на капитана.

Феърболт седна до един прозорец и измъкна костеното острие. Проучи го по същия начин като Мари и Даг. Дори го докосна с устни. След това поседя няколко секунди, гледаше намръщено.

— Кой го е правил? Не е Дар, нали?

— Един създател в Лутлия, няколко месеца след Вълчи хребет.

— От костите на Каунео?

— Да.

— Някога съмнявал ли си се, че ножът може да е дефектен?

— Не мисля.

— Но в такъв случай само ти би могъл да го заредиш.

— Знам. А ако беше дефектен, никой нямаше да го зареди. Само че стана.

— Така е. Каж ми сега какво точно се случи в онази пещера.

Даг и Фаун повториха историята, всеки със собствени думи. Бегло споменаха как Даг се бе натъкнал на отвличената от бандити Фаун. Как я бе проследил до леговището на злината, но бе пристигнал твърде късно, за да спре чудовището, преди то да изсмуче същността на бебето й. Феърболт не попита какво е търсила сама, неженена и бременна на пътя, но може би Мари му бе разказала историята й.

Любопитството на капитана нарасна, когато стигнаха до объркването с ножовете. Как Даг, притиснат от глинените, бе

подхвърлил ножовете на Фаун, която в незнанието си бе забила първо незаредения, а чак след това правилния. И как след унищожението на злината другото костено острие се бе оказало заредено със смъртта на неродената ѝ дъщеря.

Докато говореха, Мари също си бе придърпала един стол, а Даг се бе подпрял на масата. Фаун предпочиташе да стои права, въпреки че коленете ѝ трепереха. За нейно успокоение Феърболт се интересуваше предимно от бъркотията със споделящите ножове.

— Ще го покажеш на Дар — каза Феърболт и по тона му не можеше да се познае дали това е въпрос, или команда.

— Да.

— Искам да знам какво ще каже. Стига другият въпрос да не замъгли преценката му. — Той кимна към лявата ръка на Даг.

— Нямам представа как ще реагира на брака ми. — Тонът на Даг означаваше и че не му пука особено. — Предполагам, че по въпросите за създаването ще е пряк. Освен това винаги мога да потърся друго мнение. В лагера има поне още пет създатели на ножове.

— Но с по-слаби умения.

— Точно затова ще говоря първо с него.

Феърболт понечи да му върне ножа, но след лек жест от страна на Даг го подаде на Фаун. Тя нахлузи каишката през глава и прибра ножницата в пазвата си.

— Този нож не те прави нещо като полуезернячка, момиче — каза ѝ капитанът.

Даг се намръщи, но Фаун го изпревари:

— Знам, сър. Аз съм фермерка и се гордея с това. Щом съм достатъчно добра за Даг, останалите може да идете да се удавите в езерото. И — просто само да знаете — това около врата ми не е полусмърт. — И кимна учтиво, но запази стегнатата си стойка.

Феърболт не се обиди, само я изгледа замислено. След това се изправи с тежко пъшкане и тръгна към другия край на стаята.

Над камината бе закачена широка дъска от някаква мека дървесина. На нея имаше разчертана таблица с имена на местности. Фаун осъзна, че това е карта на провинцията, като във всеки сектор на дъската имаше квадратна дупка. В левия край, на отделна колона, имаше квадрати с надписи: „Два моста“, „Остров Херон“, „Бийвър

Сай“, „Беърсфорд“ и „Ранени“. Най-отгоре имаше червен кръг с надпис „липсващи“.

Една трета от квадратите бяха запълнени с дървени плочки, повечето на групи, между шестнадесет и двадесет и пет. Очевидно те означаваха патрулите. Всяка от плочките имаше малък надпис и номер. На някои от тях имаше дървени копчета — висяха като пробити монети. По тях също имаше номерца.

— О! — възкликна Фаун. — Това са патрулите! — Сигурно имаше повече от петстотин плочки. Тя се наведе, за да потърси някое познато име.

Феърболт я погледна учудено.

— Точно така. Водачът на патрула може да помни всичко, но когато станеш капитан на отряд или на лагер, главата ти не може да го побере. Поне моята.

— Много хитро! Така може да виждаш всичко наведнъж. — Тя се вгледа по-подробно в Острова с двата моста. — Ето я Мари. И Рази и Ютау, те са си у дома със Сари. А къде е Дирла?

— В Бийвър Сай — обади се Даг. — Това е друг остров.

— А, да, ето я. Надявам се, че е щастлива. Тя има ли си любим, или пък любими? А малките копчета за какво са?

— Показват кой разполага със споделящи ножове — отговори й Мари. — Не всички имат, но всеки патрул трябва да вземе няколко, преди да потегли.

— Да, има логика. Няма полза да откриете злина, ако не разполагате с нож, за да я убиете. А и винаги може да намерите повече от една. Пък може и да стане бяля. — Даг й бе разказал с много тъжен вид как веднъж счупил един нож, без да иска, и сега тя го разбираше напълно. Сети се за странния инцидент с нейния нож. — А защо са номерирани?

— Капитанът пази информация за собствениците и донорите, ако оръжието се използва. За да каже после на роднините и да изпрати парчетата, ако са успели да ги съберат — обясни Даг.

— Затова ли и патрулните са номерирани? — намръщи се Фаун.

— Да. Има отделни дневници с информация за патрулите и роднините им, в случай че има нужда от нея.

Фаун продължи да се мръщи, докато го обмисляше. Сложи ръце на кръста си и погледна дъската, опита да си представи всички

патрулни, които обикаляха из провинцията.

— А плочките свързани ли са със същността на хората като брачните върви? Възможно ли е?

— Не — отвърна Даг.

— Тя непрекъснато ли е такава? — попита Феърболт. Фаун се обърна и видя, че я е зяпнал, точно както тя гледаше дъската.

— Общо взето, да.

— Съжалявам! — Тя притисна ръце към устата си. — Твърде много въпроси ли задавам?

— Не — отвърна Феърболт със странен поглед. След това извади една от двете плочки, които се намираха в сектор „Липсващи“, вдигна я и погледна изящния надпис. — Предполагам, че трябва да я махна. — Дебелите му пръсти извиха жичката със смайваща лекота и махнаха едно от дървените копчета. Той се понамръщи, но реши да остави второто. — Никога не съм ходил в Лутлия. Даг, ти ли ще се погрижиш за останките от ножа?

— Да.

— Благодаря ти.

Даг се протегна и докосна единствената плочка, останала в червения кръг.

— Все още няма вест от Тел.

— Няма — отвърна с въздишка Феърболт.

— Вече изминаха две години — обади се безстрастно Мари. — Можеше да я махнеш.

— Че дъската да не би да е извън стаята? — Феърболт се наведе и остави плочката на Даг при „Ранени“. — Отбий се при лечителите. Искам да знам какво ще кажат за ръката ти. И ела да ме видиш, след като говориш с Дар. — Той махна с ръка, че са свободни, след което добави: — Сега къде ще отидеш?

— При Дар — Даг се поколеба малко — и при майка ми.

— Какво ще кажеш на Кумбия? — попита Мари и кимна към брачната връв.

— Какво да ѝ кажа? Не ме е срам, не съжалявам и няма да отстъпя.

— Тя ще се развилнее.

— Вероятно. — Даг се усмихна тъжно. — Ще дойдеш ли да гледаш?

— Мисля, че предпочитам да изляза на патрул. Феърболт, трябва ли ти доброволци?

— Винаги, но за днес ти стига. Прибери се при Катагус. Вече няма нужда да ми висиш на главата.

Тя изхъмка, взе си довиждане с Феърболт и Даг и иронично пожела късмет на Фаун.

Даг понечи да я последва, но Феърболт го задържа.

— Да, сър?

— Преди осемнадесет години ме убеди да ти дам шанс. Оттогава не съм съжалявал.

„Досега?“

— Не ми се иска да се изправам пред лагерния съвет. Нали ще се постарая да не се стига дотам?

— Ще се помъча — каза Даг.

Феърболт му кимна и ги остави да излязат.

Жената на капитана беше напуснала външното помещение. Навън небето и езерото бяха придобили оловен цвят, влажността беше потискаща.

— Можеше да е и по-зле — въздъхна Даг, докато отиваха към конете.

Фаун си спомни, че преди няколко дни бе изрекла същите думи.

— Наистина ли?

Устните му се извиха леко, но поне усмивката изглеждаше истинска.

— Наистина. Феърболт можеше да хвърли плочката ми в огнището и да не се занимава повече с моите проблеми.

— Тоест можеше да те махне от патрула?

— Да.

— О, не! А аз му ги надрънках едни! Трябваше да ме предупредиш! Той ме ядоса, защото ми говореше отвисоко. Всъщност и тримата го направихте.

Даг я придърпа с лявата си ръка и зарови брадичка в косата ѝ.

— Вероятно. В един момент нещата се развиха доста бързо.

Зачуди се дали патрулните не си бяха разменили нещо чрез усета, нещо, което не бе успяла да долови. Със сигурност имаше доста недоизказани неща.

— Колкото до Феърболт, той няма да се обиди, защото си се изправила срещу него. Особено когато си права. Предпочита хората да му говорят направо в очите, вместо да шушукат зад гърба му.

— В това има смисъл.

— Даже, според резултатите, си мисля, че успя да му направиш доста добро впечатление, Искрице.

— Това е успокоително. — Тя направи пауза. — Какви резултати?

— Сложи плочката ми при ранените. Все още съм патрулен. Лагерният съвет се оправя със спорове между семействата и клановете. Но за патрулните съветът се обръща към лагерния капитан. Не казвам, че Феърболт ще ме защити, ако има някакви последствия от това — той посочи брачната връв, — но поне ми дава възможност.

Фаун се замисли, докато отвързваше конете. Явно предотвратяването на въпросните последици щеше да си е тяхна задача. Докато се качваше на Грейс, забеляза Мари и Масапe Кроу — седяха под една круша. Мари разпалено обясняваше нещо и махаше с ръце, а Масапe я слушаше внимателно. На Фаун не й трябваше усет, за да разбере обекта на разговора им, дори без любопитните погледи, които я следяха.

Даг уви поводите на Копърхед около куката си и се качи с ръмжене на седлото. След това я поведе обратно на изток по крайбрежния път.

3.

Фаун се извъртя на седлото, за да огледа дървения мост — беше дълъг поне шестдесет стъпки. Следващият остров се простираше на запад, срещу патрулния щаб. След моста брегът завиваше на север и езерото се разширяваше. Виждаха се няколко тесни лодки с весла и една с малко триъгълно платно. Отсрещният остров почти нямаше дървета и на него пасяха коне, кози, овце и черни прасета.

— Това сигурно е Кобилешкия остров? — предположи Фаун.

— Да. Той, както и Фоул, който не се вижда отгук, са най-големите ни пасища. Поне няма нужда да се правят огради.

— Хитро. А има ли остров за жребците?

— Горедолу. Повечето са на Лешниковия остров, но понякога през нощта се опитват да доплуват дотук и става суматоха.

Пътят отново навлезе сред крайбрежните дървета. Скоро Даг спря и се намръщи, загледан в относително голямо разчистено пространство с две сгради.

— Шатрата Редуинг.

— Ами — пое си дъх Фаун, — значи се почва.

— Още не. Като че ли няма никой. Но поне може да си оставим багажа и да заведем конете на пасището.

Двете сгради бяха под ъгъл една срещу друга и гледаха към езерото. Дългите им страни бяха покрити с еленова кожа, а от тавана висяха други кожи, в случай че има нужда от по-солидна стена. Поне подовете бяха дъсчени, а не от пръст. По средата между двете имаше каменно огнище, около което бяха разположени седалки от отрязани дънери. Вероятно през лятото повечето работа се вършеше навън.

Фаун слезе от Грейс и започна да разкопчава седлото, а Даг примъкна дисагите към дясната къща.

— Нямам представа къде е майка ми. Дар сигурно е в работилницата си. А Омба със сигурност е на Кобилешкия остров. Искрице, измъкни подковите от дисагите ми.

Фаун откри две връзки с по дузина нови подкови.

— Чак сега загреях защо багажът ти е толкова тежък! Откога ги разнасяш?

— От Гласфордж. Подарък за Омба. Лагерът е богат, но в провинцията почти не разполагаме с метали, освен малко производство на мед до Беърсфорд. Повечето желязо го купуваме от Трипойнт. Макар че напоследък пазаруваме предимно от фермерите в Гласфордж. Когато преди години един млад патрулен от Трипойнт се сгодил за Масапел Кроу, брачният му дар бил няколко коня, натоварени с чували с желязо. Това направи Кроу богати, а Феърболт известен.

Фаун се покатери на голия гръб на Грейс и Даг ѝ подаде подковите. След това се метна на Копърхед и двамата се върнаха към моста.

В края на моста Даг слезе, за да отмести дървената ограда, след което тръгна към дългия навес наблизо. Фаун се смъкна внимателно от кобилата, за да не изтърве подковите. Копърхед и Грейс останаха назад и започнаха кротко да пасат.

От всичките си роднини Даг говореше най-свободно за жената на брат си. Сестра от семейство Уогърстрайдър, която бе сменила името си, за да угоди на майка му. Следващият поред беше дядо му, за когото си спомняше с носталгия от детството си. Дар, за когото говореше с хладен респект. Баща му, за когото споменаваеше рядко и с нотка на съжаление. А в центъра на всичко, в абсолютно мълчание, се намираше майка му. Беше се измъквал от всеки разговор, когато станеше дума за нея. За Омба, която се занимаваше с обучението на коне и ветеринарство, нямаше такива проблеми.

Фаун я позна веднага, защото жената се втурна с радостни викове към тях веднага щом ги видя. Не беше толкова слаба като Мари, нито толкова висока, но все пак бе приблизително на ръста на мъжете от семейството на Фаун. Изглеждаше около петдесетгодишна, което вероятно означаваше, че има поне още петнадесет отгоре. Носеше познатите панталони в патрулен стил, със сигурност заради ездата. Кожата ѝ беше по-бледа от тази на Даг, а очите ѝ бяха почти нормално сини. Косата ѝ беше вързана на хлабава плитка, без украшения.

— В името на отсъстващите богове, братко, какво си направил с дясната си ръка! — възкликна тя, щом видя превръзката. След което съвсем се удиви: — А какво си направил с лявата?!

Даг се усмихна широко и кимна.

— Здравей, Омба. Нося ти подарък. — И посочи към Фаун, която протегна подковите.

Омба се зарадва съвсем искрено.

— Ох, как ми трябват!

След това видя връвта на ръката на Фаун и издаде звук, сякаш се задави. Очите ѝ се разшириха невярващо.

— Ти си фермерка! Онази фермерка!?

Фаун се зачуди дали Даг не е изиграл някакъв Езерняшки номер, като накара Омба да приеме подаръка от нейните ръце, но нямаше как да го пита.

— Здравей, Омба. Аз съм Фаун, съпругата на Даг — каза тя и направи лек реверанс. Не посмя да каже нещо по-смело, като „аз съм новата ти сестра“.

Омба се обърна към Даг с повдигнати вежди.

— А това какъв те прави, Даг Редуинг Хикори? Освен човек със сериозни проблеми.

— Съпруг на Фаун. Даг Блуфийлд... третото име не сме го уточнили.

Дали това щеше да означава, че Даг повече няма да е брат на Омба? Езерняшките обичаи бяха страшно объркани.

— Видя ли Феърболт?

— Оттам идваме. И Мари беше при него.

— Каза ли му за това? — Тя кимна към Фаун.

— Естествено.

— И той как реагира?

— Постави ме в списъка с ранените. — Даг махна към превръзката. — Предполагам, че и това предстои да се уточни.

Омба въздъхна тежко, но не и враждебно, за изненада на Фаун. Явно Даг не бе приел съвета ѝ да започне с най-трудния. Както вървеше денят, „не враждебно“ можеше да означава доста добре.

— Какво ви каза Мари снощи? — попита Даг.

— О, беше доста интересно. Дойде да попита дали нямаме вест от теб, което предизвика паника, защото се предполагаше, че си с нея. Каза, че те изпратила от Гласфордж преди седмици, и помислихме, че си ранен, въпреки че тя отрече. — Омба погледна превръзката.

— Вярно. Това се случи по пътя. Продължавай.

— Разказа налудничава история: някакво фермерско момиче било забъркано при последния лов. — Любопитният ѝ поглед се спря на Фаун. — Тогава не ѝ повярвах, но сега... Каза, че си хлътнал по нея, а майка ти едновременно отричаше и ѝ крещеше, че е позволила да се случи подобно нещо. аз само си мълчах, макар че ти желяех само доброто.

— Благодаря.

— Ха. Въобще не можех да си представя. Мари каза, че си отишъл да заведеш момичето до дома ѝ. Боеше се, че може да си имаш неприятности със семейството ѝ. Говореше някакви неща за скопяване. По някое време ми писна от споровете им и се измъкнах. После видях, че Мари отиде да поговори насаме с Дар. Не ми каза какво му е споделила, освен че става дума за създаване. Знаеш, че Дар не обсъжда работата си с никого.

Явно Мари все още пазеше дискретност по отношение на втория нож. Освен това очевидно не бе споменала нищо за бременност пред майката на Даг. Фаун внезапно започна да чувства по-дълбоки симпатии към нея.

— О, Даг — въздъхна Омба. — Това е върхът на всички глупости, които си правил.

— Погледни от добрата страна. Така каквото и да направите вие, няма да е толкова лошо. Може би трябва да ми благодариш.

— Има такова нещо — кимна тя с усмивка. След това окачи подковите на един стълб и вдигна примирено ръце. — Мисля да стоя настрана от цялата дандания.

— Можеш да пробваш. Оставихме нещата си в шатрата, но беше празна. Къде са останалите?

— Дар отиде в работилницата си да работи, а може би и да се скрие. Думите на Мари го притесниха повече, отколкото показа. Тя даже каза „съжалявам“ на майка ти в един момент.

— А мама къде е?

— Работи на сала. Неин ред е да събира плънкини. Опитаха се да я разубедят, заради болния ѝ кръст, но тя не слуша. Днес няма да остави ни едно ухо здраво.

— Защо ги събира? — попита объркано Фаун. — Да не би да има недостиг?

— Не — отговори Даг. — Напротив, по това време на годината са в излишък.

— Дар все още се мръщи заради начина, по който тя се грижи за запасите в Беърсфорд — продължи Омба. — Сякаш има някаква награда, ако напролет си запазил най-много от зимните припаси. А след това настоява да се изядат старите, преди да се почнат пресните.

— Вярно — начумери се Даг.

— Да не би да е преживявала глад? — предположи Фаун. — Чувала съм, че това кара хората да се отнасят така с храната.

— Доколкото знам, не — отвърна Омба.

„О, богове, тя ми проговори!“ Това може и да не значеше много, защото хората бяха склонни да се оплакват от по-досадните роднини.

— Не че през зимата храната не намалява. Но тя си е просто такава. Открай време. Още си спомням годината, в която се ухажвахме с Дар, а Даг стана много висок. Мислехме, че ще те умори от глад. Целият лагер се чудеше дали да не почне да те храни.

— Почти бях готов да се сбора с козите за остатъците — засмя се Даг. — Те поне се хранеха с пресни. Може би трябваше да го направя и сега нямаше да съм толкова срамежлив.

— Всеизвестно е, че патрулните са всеядни. — Омба повдигна многозначително вежди към Фаун и тя се зачуди дали не трябва да се ядоса.

— А какво беше това за ушите? — попита, за да прогони тази мисъл.

— Когато плънकिनите узреят и се издигнат на повърхността, по тях има от две до шест скилидки, големи половин юмрук. Те се отчупват и се пускат обратно, за да израснат на следващата година. Винаги има повече уши от необходимото, така че с тях се хранят козите и прасетата. Освен това около саловете винаги плуват хлапета, а въпросните уши са добри за замерване. Особено ако имаш прашка. — В тона му се появи топла нотка и той направи пауза. — Естествено възрастните не одобряват подобно разхищение.

— Повечето — добави Омба. — Други си спомнят за своите прашки. Може би някой е трябвало да даде една на майка ти като малка.

— На нейната възраст няма да се промени.

— Ти се промени.

Даг сви рамене и смени темата.

— Как са Суолоу и Дарклинг?

Лицето на Омба се озари.

— Направо чудесно. Черното жребче ще стане чудесен мъжкар, като порасне. Ще му вземеш добра цена. А ако решиш да се отървеш от онова идиотесто създание, може сам да го яздиш. Аз ще го обуча. Мисля, че ще ти свърши отлична работа в патрула.

— Не, благодаря. След няколко дена ще ги взема и ще намеря товарно седло за Суолоу. Мисля да ги изпратя в Уест Блу заедно със сватбените дарове за майката на Фаун, защото и без това закъснях.

— Най-добрите ти коне! — възкликна потресено Омба.

— Защо не? — усмихна се Даг. — Те ми дадоха най-добрата си дъщеря.

— Аз съм единствената им дъщеря — обади се Фаун.

— Хайде да не спорим.

Омба подръпна края на плитката си.

— На фермерите! Какво разбират те от Езерняшки коне? Ами ако накарат Суолоу да тегли рало? Или пък скопят Дарклинг? — Лицето ѝ се изкриви, щом си представи какви неща ще причинят фермерите на скъпите ѝ коне.

— Семейството ми се грижи добре за конете — каза Фаун твърдо. — За всичките ни животни.

— Те няма да разберат — простена Омба.

— Аз ще — отвърна Даг и кимна. — Ще се видим на вечеря. Кой ще готви?

— Кумбия. Може би няма да е зле да отмъкнеш някой плънкин от козите за всеки случай.

— Мисля, че ще се справим. — Той направи жест към Фаун. Тя се поклонилеко и се усмихна за довиждане. Езернячката само поклати глава и ѝ махна. Поне не беше враждебно.

Когато стигнаха моста, Даг задържа портата за едно момиче, което водеше два натоварени коня, и то му кимна. Кошовете бяха пълни с начупени и потъмнели плънкини и момичето ги изсипа за животните.

— И Езерняшките животни ли се хранят с плънкини?

— Конете, кравите и овцете не могат. Само козите и прасетата. И кучетата също.

— Не видях много кучета. Мислех, че ще имате повече, за ловуване и така нататък. Дори за преследване на злини.

— Нямаме много. Кучетата повече пречат, отколкото помагат на патрул. Нямаат никаква защита срещу влиянието на злините освен нас, а ако се опитваш да убиеш злина, е много трудно да защитаваш куче, което всеки момент може да се обърне срещу теб.

— Майка ти била ли е патрулен? — попита Фаун, докато вървяха покрай брега.

— Едно време е преминала началното обучение. Всички младежи се взимат на кратки обиколки около лагерите. Членовете на патрула се подбират по два критерия — физическо здраве и сила; плюс обсег на усета. Не всички имат такъв обсег, че да са полезни на патрул. Разбира се, това не се смята за дефект. Много от най-добрите създатели не могат да разтворят усета по-далече от ръката си.

— Дар така ли е?

— Не. Неговият обсег е почти колкото моя. Просто е много добър в обработването на кости. А майка ни винаги е искала...

Дали най-сетне нямаше да получи ценна информация? Едва ли. Тя въздъхна и реши да пробва.

— Какво?

— Повече деца. Но не се получи, може би защото баща ми често патрулираше, а може и да са нямали късмет. Трябваше да съм момиче. Това е втората ми грешка, след късното раждане. Или поне да имах осем деца, при това тук, а не в Лутлия или другаде. Майка ми получи втори шанс с децата на Дар и Омба. Направо пое отглеждането им изцяло, което в началото породило известни търкания, докато Омба не се предаде и не се посвети изцяло на конете. Когато се върнах от Лутлия без ръка, вече се бяха разбрали. Макар че сякаш все още има лека неприязън.

Сблъсъците между снахи и свекърви бяха съвсем познато явление в света на Фаун. Дали жаждата за дъщери на Кумбия щеше да се пренасочи към фермерското момиче, което сякаш бе донесено като някакъв сувенир? Все пак вече бе приела една снаха против обичаите. Може би имаше някаква надежда?

— Даг, а аз къде ще живея?

Той я погледна малко изненадано.

— Как къде? С мен.

— А когато си на патрул?

Тишината се проточи твърде дълго.

— Даг?

— Ще видим, Искрице — въздъхна той.

Спря, преди да стигнат до семейните шатри. Фаун не можеше да разбере дали проверява нещо с усета си, но накрая Даг ѝ кимна и я поведе по една пътечка. Високите хикори хвърляха зеленикав оттенък на светлината и тя имаше чувството, че върви под вода. Видя растящия наоколо отровен бръшлян и се придържаше към средата на пътечката.

След стотина крачки излязоха на поляна. В центъра ѝ имаше малка истинска барака, с четири стени и със стъклени прозорци, за нейно учудване. Дори прозорците на щаба бяха закнижени с хартия. По-обезпокоителни бяха човешките бедрени кости, които висяха от гредите и се полюшваха на вятъра. Фаун опита да потисне представите за призрачни гласове, долитащи от дърветата.

Даг проследи погледа ѝ и каза:

— Тези заздравяват.

— Според мен отдавна са преминали фазата на заздравяване.

— Ако Дар изглежда зает, не говори, докато той не заговори — предупреди я тихо Даг. — Всъщност това важи дори ако изглежда, че не прави нищо.

Фаун кимна послушно. От откъслечните му обяснения бе разбрала, че Дар е най-близкото нещо до истински Езерняшки некромант. Естествено, че не беше толкова глупава да го прекъсне по време на някаква магия.

Една шишарка падна от близкото дърво и се удари в покрива, при което Фаун подскочи и хвана ръката на Даг. Той се усмихна окуражително и я поведе около постройката. От по-тясната южна страна имаше веранда и отворена врата. Мъжът, когото търсеха, беше навън, на поляната. Работеше с обикновен струг и толкова не приличаше на магьосник, че Фаун примигна.

Дар беше по-нисък и набит от Даг, с ъгловато лице и широка челюст. Беше свалил ризата си. Кожата му имаше равномерен загар. Тъмната му коса беше вързана на траурен кок, което учуди Фаун, защото роднините му все пак бяха живи. Единият крак натискаше педала на струга. В двете си ръце държеше нож, с който дълбаеше прикрепеното парче дърво. В краката му имаше две готови купи, една

счупена подложка и още една готова, която изглеждаше чудесно според Фаун.

Ръцете му привлякоха вниманието ѝ. Бяха силни и внимателни, с дълги пръсти, като тези на Даг. Беше странно да види как работят като чифт по този начин.

Дар вдигна глава. Очите му имаха бронзовокафяв цвят. Опита да продължи работата си, но след малко се намръщи, промърмори нещо, освободи дървото, пусна ножа на земята и се обърна към Даг.

— Съжалявам, че те прекъснахме — каза Даг и кимна към недовършената купа. — Разбрах, че искаш да ме видиш незабавно.

— Да. Къде беше?

— Пътувах насам. Но се наложи да се забавя. — И направи жест към превръзката.

Това не заблуди брат му, който погледна лявата му ръка.

— Каква глупост си направил? Или пък най-сетне е било нещо умно? — Дар издиша шумно и хвърли поглед към Фаун. — Не. Твърде напразни надежди. — Намръщи се, като видя връвта на китката ѝ. — Как успя да го направиш?

— Съвсем добре — отвърна Даг.

Дар се приближи и изгледа остро Фаун.

— Значи наистина имало фермерско сукалче.

— Всъщност — гласът на Даг стана съвсем сух — това е моята съпруга. Госпожа Фаун Блуфийлд. Фаун, запознай се с Дар Редуинг.

Фаун опита да се усмихне. Коленете ѝ бяха твърде прималели за реверанс.

Дар отстъпи една крачка.

— Богове, ама ти говориш сериозно!

— Смъртоносно — отвърна Даг с още по-твърд глас.

Двамата се изгледаха в очите и Фаун имаше влудяващото чувство, че обменят нещо, което не може да усети. Може би се въртеше около леко обидния термин „сукалче“. Ако се съдеше по Даг, май не беше съвсем леко. Сред фермерите думи като „пиленце“, „котенце“ и други умалителни се използват в съвсем добър смисъл. Може би проблемът беше в тона на изреченото. Каквото и да ставаше, Дар очевидно отстъпи, защото смени темата.

— Феърболт ще се пръсне, като разбере.

— Вече се видяхме. Съвсем цял си е. Както и Мари.

— Не ми казвай, че е много щастлив!

— Не е. Но не е и глупав. — Това може би беше още едно предупреждение. — Омба каза, че си говорил насаме с Мари снощи.

— О, беше страшно сериозно представление. Мама винаги си те представя някъде мъртъв. Не че не е познавала насмалко на няколко пъти. Но не го очаквах от Мари.

— Каза ли ти какво се случи със споделящия ми нож?

— Да. Не повярвах и на половината.

— Коя половина?

— Е, сега вече ще ми е трудно да преценя. Донесе ли го?

— Затова сме тук.

В работилницата на Дар? Или въобще в лагера? Интересен въпрос.

— Видя ли се с мама?

— Има време.

— Значи по-добре да го разгледам сега — въздъхна Дар. — Преди да почне истинската буря.

— И аз така мислех.

Дар им посочи стъпалата на верандата и седна на един широк пън.

— Дай му ножа — каза Даг. Видя притеснения ѝ поглед и я целуна по темето. Дар направи гримаса, сякаш беше надушил нещо развалено. Фаун се намръщи, отново извади ножницата и колебливо я протегна към Дар, който я пое също толкова колебливо.

Езернякът не побърза да извади ножа, а го остави в скута си. Пое си дъх и сякаш се съсредоточи. Лицето му стана почти безизразно. Фаун нямаше нищо против — поне мръщенето бе изчезнало.

Начинът, по който го проучваше, напомняше на методите на останалите. Допря го до устните, до бузите и челото си, като непрекъснато отваряше и затваряше очи. Отне му доста време.

Накрая вдигна поглед и накара Даг отново да разкаже точните събития в пещерата на злината. Не зададе нито един въпрос на Фаун. Постоя още малко и отново вдигна поглед.

— Е, какво ще кажеш? — попита Даг. — Какво е станало?

— Даг, нали не очакваш да дискутирам тайните на занаята си пред някаква фермерка?

— Не. Очаквам да ги обсъдиш изцяло с майката на донора.

Дар се намръщи. Контраатаката му беше насочена директно към Фаун.

— А ти как забременя?

Дали трябваше да признае глупавата случка със Съни Тъпия? Тя погледна Даг, който кротко поклати глава. Фаун събра кураж, за да отговори спокойно.

— По нормалния начин, предполагам.

Дар изръмжа, но спря да упорства по темата.

— Тя няма да разбере.

— В такъв случай няма да издадеш никаква тайна. Започни от началото. Тя знае какво е същност.

— Съмнявам се — отвърна Дар кисело.

Даг докосна брачната си връв.

— Дар, тя я направи. Както и другата.

— Не би могла. — Дар помълча намръщено известно време. — Е, добре. От време на време се случват чудеса. Но все пак не смятам, че ще разбере.

— Опитай. Може да те изненада. — Даг се усмихна. — Може да откриеш, че си по-добър учител, отколкото предполагаш.

— Добре, добре! Ножът... а, когато тялото умира... уф. Чакай, отначало. Същността е във всичко, разбираш ли?

Тя кимна нетърпеливо.

— Живите неща променят основите на същността. Те я концентрират. Непрекъснато създават, но сами в себе си. Когато човек изяде храна, същността ѝ не изчезва, а се трансформира в него. Когато нещо умре, същността се освобождава. Най-сложната, концентрирана есенция, излиза наведнъж. Дотук схващаш ли?

Фаун кимна.

Той я гледаше със съмнение, но продължи:

— По този начин живите същества премахват заразата, като непрекъснато изпускат същност по краищата ѝ. А злината консумира същността директно, като я изтръгва от живите същества, както вълкът разкъсва плячката си.

Даг не се намръщи при тази забележка, въпреки че леко се напрегна. А може би това беше знак на съгласие. Фаун реши да се съсредоточи върху Дар, който нямаше да остане доволен, ако го прекъснат.

— Споделящите ножове... — Той докосна нейния. — Повърхността на костите има естествен афинитет към кръвта, който може да бъде засилен от създателя. Това е моята работа, част от нея... да накарам костта да изпълни предназначението си. Срещам се с определения дарител на смърт и той пролива кръвта си по острието по време на създаването. Защото кръвта носи същността.

— О! — възкликна Фаун изненадано и бързо затвори уста.

— Какво? — попита раздражено Дар.

— Да му кажа ли? — обърна се тя към Даг.

— Разбира се.

Тя погледна застрашително намръщения създател.

— Може би ти ще му обясниш по-добре.

Даг се усмихна иронично на брат си.

— Фаун откри сама тази техника, за да вкара същността си в брачната връв. Така ме изненада, че щях да падна от стола. Мисля, че напълно разбира какво говориш.

— Използвала е техника за създаване на нож за брачна връв?! — Дар беше втрещен.

— Проработи. Единственото указание, което й бях дал, бе споменаването в един предишен разговор, че човешката кръв носи част от същността известно време след като напусне тялото.

— Случайност — измърмори Дар и отново погледна връвта.

— Такъв е животът с Искрицата. Една случайност след друга. Няма край. Би ли продължил с обяснението?

Даг вероятно бе присъствал на даряване поне няколко пъти, при това дори в Лутлия, а не само край брат си, и имаше прилични познания.

— И така, в края на създаването на ножа имаме малка част от същността на донора, която... да речем, се опитва да се събере с останалото. Както и обратното. След това стигаме до зареждането. — Лицето на Дар беше начумерено, но това сякаш нямаше нищо общо с нея.

— Когато ножът — той се поколеба, търсеше точната дума, — се заби в сърцето на донора и го убие, есенцията на същността започва да изчезва. Точно в този момент тя е придърпана в ножа и остава там.

— А защо не изчезва и от него? — не можа да се стърпи Фаун, въпреки че й идваше да се срита.

— Това е друг аспект от създаването. Пожелавам ти късмет да го откриеш случайно. Все пак това, което правя, не е просто обработване на кости. След това, когато някой като Даг използва зареден нож, злината, която се храни със същност, попива тази, която се освобождава при счупването на ножа. Може да се каже, че ѝ действа като отрова или като светкавица на дърво, или нещо подобно, макар че не би било съвсем вярно. Същността на злината споделя разтварянето на смъртната същност и всички материални елементи в нея се разпадат.

— Това го видях. — Фаун докосна белезите на врата си.

— Колко близо беше до теб?

— На половин ръка. — Ръката ѝ всъщност въобще не беше дълга.

— Дар — обади се Даг спокойно, — ако още не си го разбрал, ще повторя. Тя заби заредения ми нож в злината от Гласфордж. А като човек с опит ти казвам, че това е много по-близо, отколкото който и да е нормален човек би искал да се намира.

Дар прочисти гърло и погледна ножа в скута си.

Фаун отново не можа да се стърпи.

— Защо просто не използвате животинска същност, за да убивате злините?

Даг се усмихна леко, но Дар изглеждаше обиден.

— Те нямат тази сила. Само същността на Езерняк може да убие злина.

— Не може ли да се използват много животни?

— Не.

— Опитвали ли сте?

Дар се намръщи още повече.

— С животни не става. Нито с фермери. Сама можеш да направиш връзката.

Фаун стисна зъби. Едва сега започваше да разбира обидното значение на „сукалчето“.

Даг изгледа предупредително брат си и обясни:

— Не става дума само за сила, макар че и тя е важна. Всъщност е въпрос на сродство.

— Сродство ли? — Фаун сбърчи носле. — Няма значение. А какво става с моя — с другия нож на Даг?

Дар въздъхна, сякаш не беше сигурен какво точно ще каже.

— Трябва да разбереш, че злината е магическа. Тя е съставена от същност и още при появата си е по-силен маг от всеки от нас, а впоследствие става още по-мощна. Така че онази злина е откраднала същността на твоето дете.

Фаун потръпна.

— Да, Мари каза, че никой не знаел, че злината може да направи това отделно. Това дали е важно? — Щеше да е поне някакво успокоение, ако трагедията ѝ донесеше опит за останалите.

Дар сви рамене.

— Не съм много наясно дали има някаква разлика.

— А злините защо се нуждаят от бебета?

— Защото те споделят обратното на ножовете. Неродените и малките деца са в най-усиления процес на самосъздаване и имат най-сложната същност. Когато злината се приготвя за следващо преобразяване, тя жадува за такава храна.

— А може ли да краде от бременни животни?

— Може би, ако иска да се преобрази в животинска форма, вместо в човешка.

— Случвало се е — намеси се Даг. — Злината от Вълчи хребет не разполагаше с достатъчно човешки жертви, затова използваше и вълци. Хора, които са присъствали на убийството, са ми казвали, че имала много странна форма, а отдавна била преминала първото преобразяване.

Фаун се намръщи и забеляза, че Дар прави същото.

— Както и да е. Ти си забила незаредения нож на Даг в създанието.

— В бедрото. Той каза, където и да е, и не знаех...

— И ножът е останал там, така ли?

— Да. Тогава чудовището ме вдигна за врата. Мислех, че ще ме удуши като пиле.

Дар хвърли поглед към белезите ѝ.

— А след това си използвала заредения нож.

— Исках да съм бърза, но се счупи. — Фаун потръпна при спомена и Даг я прегърна с една ръка. — Мислех, че аз съм виновна. След това злината ме пусна и... сякаш се стопи.

— Най-простото обяснение — започна Дар сухо. — Ако някой носи нещо ценно и се спъне, пада така, че да го предпази, дори ако нарани себе си. Злината отмъква богата същност. Секунди след това, преди да я асимилира, е ударена с доза смъртност. Трескаво се опитва да запази тази същност и намира място в незаредения нож. Със сигурност би имала необходимата сила да стори това дори без убеждение. В крайна сметка имаме една унищожена злина и един нож с неволно затворена в него същност. Може и да има по-сложни обяснения, но според мен нищо в историята ви не изисква такива.

— Хм — обади се Даг. — А дали все още ще работи като споделящ нож?

— Същността е странна. Тя е заредена в най-напрегнатия момент на самосъздаване, но и на разтапяне едновременно. Освен това си остава фермерска същност. — Той вдигна поглед. — Освен ако не премълчавате нещо за детето. Например смесена кръв? — Погледът към брат му не беше особено уважителен.

— Детето беше фермер — отвърна тихо Фаун и погледна земята. В калта се валяха няколко шишарки. Даг отново я притисна към себе си.

— В такъв случай няма сродство и е безполезна. Ако един незареден нож се зарази, може да се превари и почисти, но не и този. Моят съвет е да го счупите и да освободите безполезната същност. Ако искаш, го изгори, ако искаш, изпрати парчетата на семейството на Каунео. И после започни с нов нож. — Гласът му омекна. — Съжалявам, Даг. Знам, че не го разнася двадесет години за такъв жалък край, но подобни неща се случват.

— Бих искала да си го прибера — каза Фаун твърдо и протегна ръка.

Дар погледна брат си и като не срещна подкрепа, ѝ го подаде колебливо.

— Много ножове не се използват — заговори Даг с привидно спокоен тон. — Не виждам смисъл да бързам да се отървам от този. Щом няма полза от него цял, няма да има и ако е счупен.

— А за какво ще го пазиш? За украса на стената ли? Тъжен спомен от малката ти авантюра?

Даг се усмихна на Фаун и тя се зачуди как ли изглежда нейното лице в момента.

— Е, все пак има една полза. Поне ни събра заедно.

— Още една причина да го счупиш — отвърна тъжно Дар.

Фаун си спомни, че Даг бе предложил подобно нещо онази вечер във фермата на Хорсфорд. „Щяхме да си спестим доста неща“. Как две еднакви предложения можеше да звучат толкова различно? Доверие и недоверие. Нямахше търпение да поговори с Даг насаме. Дали бе приел преценката на брат си, или някаква част от нея? Може би си мислеше да поговори с някой друг създател. Лицето му бе безизразно. Тя отново скри ножа под ризата си.

Даг се изправи и разкърши рамене.

— Май е време за вечеря. Ще дойдеш ли да гледаш, Дар, или ще се криеш тук?

На Фаун май също ѝ се искаше да се скрият тук. Хвърли поглед към зловещите кости, които се полюшваха от колибата. Е, може би не точно на това място.

— О, ще дойда. — Дар се надигна, за да прибере ножа и готовите купи. — Може пък да ти се размине.

— Оптимист! — Даг се отмести от стълбите.

Фаун успя да зърне в другия край на помещението чист тезгях с окачени над него инструменти и каменно огнище. Дар се появи, закопчаваше небрежно копчетата на ризата си. След това залости вратата и затвори капациите на прозорците.

Тъмни облаци от северозапад постепенно изпълваха небето. Хрущенето под краката им напомняше на пукането на ставите на Даг. Фаун се притисна към него и опита да разшири крачка, за да вървят един до друг. За нейна изненада не се оказа особено трудно.

4.

Сивото езеро добиваше още по-тъмен цвят, а на повърхността му се бяха появили вълни. Фаун ги чуваше как се удрят в брега и как тръстиките шумолят от засилващия се вятър. Беше останала само една лодка, с двама души, които сега гребяха бързо, за да се приберат навреме. На север се виждаха отблясъците на светкавици, макар гръмовете още да не достигаха дотук. Залязващото слънце бързо се скри зад един тъмен облак и се смрачи съвсем.

Пред дясната постройка, точно до оставения им багаж, седеше дребна жена с пола и гледаше нетърпеливо към пътеката. Омба, все още обута с панталони за езда, се бе подпряла със скръстени ръце на една греда.

— Какво ще кажеш? — прошепна Фаун.

— Зависи.

— От какво?

— От това какво ще каже тя. Ако слуховете са ни изпреварили, значи вече се е нарадвала, че съм жив, и е опряла до другите тревоги. Освен това, ако е разговаряла с много хора освен Омба, сигурно ще е доста ядосана.

— Ти остави нещата ни на открито. Сигурно е разбрала, че си се върнал, и без Омба.

— Така е.

Щом се приближиха, Кумбия Редуинг се изправи и сложи ръце на кръста си. Носеше сребрилата си коса на обикновен траурен кок. Кожата ѝ имаше по-тъмен оттенък от тази на Даг и контрастираше с косата. На външен вид беше към седемдесетгодишна, но Фаун знаеше, че е с две десетилетия по-стара. Очите ѝ бяха с цвят на бистър чай, но в нормална светлина сигурно щяха да са златисти като на Даг.

— Даг Редуинг Хикори, нямам думи! — извика тя и вирна брадичка, щом я доближиха.

— Едва ли — измърмори крачещият зад тях Дар.

Оказа се прав.

— Каквото и да правите навън по време на патрул, не трябва да го носите тук. Не бива да водиш фермерската си курва в шатрата ми.

Даг се направи, че не я чул, и избута Фаун напред.

— Мамо, това е моята съпруга, Фаун Блуфийлд.

— Здравейте, госпожо. — Фаун направи реверанс. Трескаво се опитваше да извади някоя от намислените реплики, за да продължи. Не си бе представляла, че ще го прави посред гръмотевична буря. Всъщност въобще не си го бе представляла така.

Даг внимателно повдигна лявата ѝ ръка с обратния край на куката си.

— Виждаш ли? Съпруга. — И помръдна лявото си рамо, за да покаже собствената си брачна връв.

Кумбия се опули от ужас.

— Не е възможно... — Направо щеше да се задави. — Срежете ги.

— Няма — отвърна Даг със странно непринуден тон. Явно изпадаше в онова състояние, както когато нещата станеха смъртоносно сериозни и се задвижеха твърде бързо. Затваряше се в себе си, за да може да е в крак с темпото. Или пък не...

— Даг, ако веднага не изгориш тези скверни върви и не върнеш момичето, откъдето си го взел, повече няма да стъпиш в шатрата ми. — Дали пък и Кумбия не беше репетирала? Под влиянието на слуховете? Държеше се малко странно, сякаш очите и устата ѝ говореха различни неща. Даг би могъл да разбере с усета си, но очевидно се бе заслонил съвсем плътно.

Даг изви устни, но очите му не се усмихваха. За момент изглеждаше странно като майка си.

— Много добре, госпожо. — Той се обърна към останалите. — Омба, Дар, радвам се, че се видяхме. Фаун, вземи си багажа и завивките. Утре ще изпратим някой за седлата. Омба, ако тя реши да ги изхвърли на дъжда, нали ще ми ги прибереш?

Омба кимна, гледаше го втрещено.

„Какво?“

— Но, Даг...

Той ѝ подаде дисагите и метна своите на рамо. Фаун притисна тежките торби към гърдите си и се обърна да го последва. Първите дъждовни капки започнаха да удрят листата на дърветата и земята.

— Но, Даг, никой... Аз нямам...

— Даг, не можеш да тръгнеш сега. Започва буря! — смени тона си Кумбия.

— Хайде, Искрице — подкани я той.

Няколко тежки капки паднаха на главата ѝ.

— Даг, аз въобще нямах шанс... — Тя се обърна за импровизиран реверанс и подвижна през рамо: — Радвам се, че се запознахме, госпожо.

— Къде отиваш? — извика Кумбия, все едно повтаряше мислите на Фаун. — Върни се, глупако!

— Продължавай — прошепна Даг. — Не се обръщай или всичко ще започне отново. — Минаха покрай голям кош и Даг използва куката си, за да закачи един от плодовете, с които бе пълен. Крачката му се разшири и Фаун трябваше да полага усилия, за да го настигне.

Щом стигнаха пътя, той спря и се огледа колебливо.

— Къде отиваме? — попита задъханата Фаун.

Далечният бряг на езерото бе скрит под пелената на приближаващия дъжд.

— Има няколко души, които ми дължат услуги, но с тях ще се заема на сутринта. Сега ни трябва убежище. Ела.

И за нейно неудоволствие я поведе към работилницата. Дъждовните капки се смениха със зърна град, които отскачаха от земята и бяха доста болезнени. Фаун гледеше привежданите от поривите на вятъра дървета и в главата ѝ нахлуха неприятни представи за премазване от счупени клони. Двамата с Даг се приведоха и затичаха.

Стигнаха до работилницата на Дар, останали без дъх. Окачените кости се люлееха от вятъра и дрънчаха от ударите на ледените топчета като някакъв ужасяващ инструмент. Фаун и Даг побързаха да се скрият под навеса на верандата.

Даг опита да освободи куката от плънкина със счупената си ръка, но дисагите му паднаха на земята и той изруга.

— Чакай — каза Фаун, все още се мъчеше да си поеме дъх. — Дай на мен.

Тя остави багажа си и махна плода от куката. След това се обърна, махна резето и отвори вратата. Колибата беше тъмна и това я разколеба.

Даг се наведе към обувките си.

— Искрице, помогни ми да ги сваля. Дар не обича да му цапат пода.

Фаун избута ръката му и развърза първо неговите, а след това и своите обувки, и ги остави до вратата. Обърса ръце в панталоните си и го последва вътре. Даг се наведе над работния тезгях и запали свещ, а след нея и друга. Фаун най-сетне успя да разгледа вътрешността.

Помещението беше дълго дузина крачки и широко десет. Имаше няколко полици, два тезгяха и под тях няколко стола от пънове, без облегалки. Миришеше на прясна и стара дървесина, билки, масло и кожа. А някъде дълбоко се усещаше още нещо, за което тя не искаше да мисли — смърт.

Даг внесе багажа и придърпа плънкина с крак. След това затвори вратата. Ако не беше тракането на костите и тропането на ледените парчета и шишарките по покрива, вилнеещата буря, тежкия ден, изпълнен с не особено приятни сцени и лошото им настроение, можеше да е почти уютно. Фаун беше почти готова да избухне в сълзи, ако не беше толкова напрегната.

— Е, какво стана с прословутата Езерняшка убедителност?

Даг въздъхна и се протегна.

— Можеше да стане по два начина, Искрице. Бавно и мъчително или бързо и мъчително. Също като ваденето на зъб. Аз предпочитам болката да минава бързо.

— Дори не я остави да се изкаже!

— Колкото по-малко непростими неща си наговорим, толкова по-добре.

— И аз не получих шанс! Въобще не можах да опитам! Не казвам, че щях да постигна нещо, но поне щях да съм опитала!

— Познавам те, Искрице. Щеше да ми разбие сърцето да те гледам как се мъчиш и унизяваш.

Той се опита да развърже завивките с куката. Фаун го изгледа сърдито и след момент му помогна да разстелят одеялата на пода. Даг се отпусна с тежка въздишка. Тя седна срещу него със скръстени крака и намръщено прокара ръце по мокрите си къдрици.

— Понякога, ако хората седнат и поговорят, може да се разберат. — Кумбия бе сменила „фермерската курва“ с „това момиче“ за съвсем кратък период. Не беше по-лошо от „онзи тип“, както наричаха Даг в

Уест Блу. Кой знае докъде можеха да стигнат, ако продължаха в това темпо?

Той сви рамене.

— Тя спечели.

— И каква ѝ е наградата? — настоя Фаун. — Не виждам как въобще някой е спечелил нещо от тая ситуация.

— Виж, аз не си тръгнах, тя ме изхвърли. Или наистина го мисли и повече няма да ми проговори, или ще ѝ се наложи да се извини.

— Искаш да кажеш, че ти си спечелил. Страшна тактика, Даг!

— От нея съм я научил. — Той направи гримаса.

— Какво ти става? Никога не съм те виждала в чак такова настроение. Не мога да кажа, че ми харесва.

Той се облегна назад и погледна дървения покрив. Подпорните греди не бяха обработвани, а просто подредени на нужните места.

— И на мен не ми харесва начинът, по който се чувствам тук. Сякаш се изгубвам, когато съм с роднините си. Основно с Дар и мама, и донякъде с баща ми, като беше жив. С Мари се разбирам горе-долу. Точно затова много рядко се задържам тук. Ако съм на една миля или още по-добре на сто от това място, отново ще съм си аз.

— Ха. — Фаун го разбираше донякъде. Спомняше си колко пълен с възможности ѝ се струваше Гласфордж и колко задушаваща бе атмосферата в Уест Блу. Все пак си мислеше, че на годините на Даг хората би трябвало да са преодолели подобни чувства. А може би просто затъваха още по-надълбоко? — Забавна форма на изгнание!

— Така е — отвърна той, но не се засмя.

Въздухът изстиваше бързо. Малкото огнище очевидно служеше повече за загряване на работни съдове, отколкото за отопление на не много стабилната колиба, която вероятно не се ползваше през зимата. Все пак Даг реши да запали огън.

— На сутринта ще трябва да я допълним, — каза и кимна към малката купчина дърва до вратата.

Щом дървата се разгоряха — Даг явно имаше вродена дарба да пали огън, — миризмата на пушек и пращенето на искрите внесе в стаята така необходимия уют. Косите и дрехите им постепенно започнаха да изсъхват.

Фаун закачи един чайник над огъня и разбърка жаравата с ръжена.

— Е... — опита се да не го каже твърде отчаяно, — къде ще отидем утре?

— Мисля да взема нашата шатра от склада.

Нима имаха шатра?

— А къде ще я опънем?

— Имам една-две идеи. Ако не се получи, ще измисля нещо друго.

Явно нямаше да получи повече обяснения тази вечер. Дали сблъсъкът със семейството му беше приключил? Не че се съмняваше, че Даг я лъже, просто идеите им за добро посрещане явно бяха различни. Не очакваше, че настроенятията на Езерняците към нея ще се преодолеят лесно. Но ако никой преди не беше постигал успех, нейната вяра, че Даг знае какво прави, май се превръщаше в колеблива надежда. Не я беше страх от трудното, но имаше разлика между трудно и непреодолимо.

Стомахът ѝ изкъркори. Ако и Даг бе така изморен като нея, нищо чудно, че не можеше да мисли трезво. Храната щеше да помогне. Фаун изтърколи мистериозния плънкин до огнището и го погледна. Все още неприятно ѝ напомняше на отрязана глава.

— Какво ще го правим?

Даг седна със скръстени крака и се усмихна. Не особено широко, но поне бе някакво начало.

— Имаме голям избор. Може да се нареже и да се яде суров. Може да го обелим и да направим яхния или пък да го сварим цял, може да се увие в листа и да се пече на жар. Да се наниже на меч и да се пече над огъня... и естествено, много популярната идея да нахраниш с него прасетата, а ти да изядеш тях. Доста е питателен. Според някои може да се живее вечно на плънкин и дъждовна вода. Според други просто ще ти се струва вечно. — Даг посочи един от резервните ножове, който ѝ бе подарил, когато тръгнаха от Уест Блу. — Отрежи едно парче.

Тя сложи плода между краката си и колебливо заби ножа в него. Кафявата кора беше твърда, но отдолу имаше бледожълта месеста част, без костилки и семена. Фаун отрязва един резен, както правеха с дините, и го опита.

Беше хрупкаво, по-малко сладко от ябълка, но по-добро от суров картоф.

— Напомня малко на ряпа. Не, доста по-хубаво е. — Явно проблемът не беше в качеството, а в количеството.

За улеснение, а и защото не й се готвеше на огнището на Дар, използвано за кой знае какви магически цели, решиха да го изядат суров. Все пак успя да накара Даг да си сложи прибора за хранене и обели парчетата му, вместо да го остави да яде с куката. Плънкинът беше изненадващо засищач. Въпреки че бяха доста гладни, двамата изядоха само половината глава или каквото там беше.

— Защо не е разпространено при фермерите? Бихме могли да го отглеждаме в езерцата.

Даг размаха парчето, нанизано на прибора за хранене. Явно не правеше голяма разлика между него и куката, но поне изглеждаше по-прилично.

— Ушите имат нужда от малко побутване в същността, за да покълнат. Ако фермерите ги засадят, просто ще изгният в тинята. Това е трик, който всеки Езерняк научава. Като малък много мразех да работя на саловете. Струваше ми се най-скупното нещо. Сега разбирам защо старите патрулни с удоволствие караха смените си и ми се смееха. Всъщност е доста мързелива работа.

Фаун опита да си представи как младият нетърпелив Даг стои почти гол на сала и се занимава с ушите, едно по едно. Все още с две ръце и без белези. Усмивката й помръкна.

— Казват, че старите лордове от крайбрежните градове създали множество вълшебни растения и животни — заговори Даг замислено. — Повечето не са оцелели след катастрофата. Плънкините са доста капризни. Водата не трябва да е много плитка или много дълбока, дъното трябва да е тинесто. Няма да растат в дълбоките скалисти езера на север и изток. Те са нещо като местен деликатес. И освен това се нуждаят от Езерняци, година след година. Понякога се чудя колко стар всъщност е този лагер.

Фаун си представи дългогодишното отглеждане. Докато светът им се бе разпадал, неколцина Езерняци бяха продължили да се грижат за реколтата. Заради надеждата? По навик? Само от инат? Като гледаше Даг, бе готова да заложи на ината.

Хвърлиха кората в огъня и Фаун прибра останалата половина за закуска. Навън вече бе нощ, а пороят бе преминал в монотонно ръмене. Даг придърпа завивките им по-близо една до друга.

Фаун усети канията на ножа между гърдите си и посегна да го докосне.

— Мислиш ли, че Дар каза истината? За ножа.

Даг се облегна на дисагите и протегна крака към огъня.

— Мисля, че всичко, което каза, бе истина. Но не съм сигурен, че стигна до края.

— Какво означава това? Смяташ, че е премълчал нещо ли?

— Не съм сигурен... Бих казал, че ножът е проблем, който иска да изчезне, а не да проучи.

— Ако е толкова добър, колкото казваш, мислех, че ще е любопитен.

Даг сви рамене.

— Така е в началото. Като Соун Овцата, или аз на неговите години. Всичко ти изглежда ново и вълнуващо. Но след това става ежедневието и трудно срещаш новости. И когато това се случи, не знаеш дали да се вълнуваш, или да се мръщиш. Просто Дар е прекарал последните тридесет години, като е правил всеки ден оръжия, с които роднините и приятелите му се самоубиват. Уважавам го твърде много, за да се съмнявам в преценката му.

— Може би трябва да попитаме по-млад създател — предложи Фаун, докато нагласяваше багажа си и лягаше до него. — А какво искате да кажете с това сродство? Споменахте думата поне няколко пъти, сякаш е нещо специално.

— Хм. — Даг потърка носа с куката си. Лицето му бе огряно от огъня, а останалата му част се криеше в сянка. Стените на колибата също се размиваха в мрака. — Просто същността на злините приема Езерняшката смъртност по същия начин, както същността на костта приема тази на кръвта.

Фаун се намръщи.

— Предполагам, че костта приема кръвта, защото преди са били едно цяло.

— Точно така.

— Значи... — Внезапно имаше чувство, че няма да хареса това, което ще научи. — Значи...

— Това е въпрос на легенди, нещо като приказки, нали разбираш?

Тя кимна.

— Всъщност никой не знае със сигурност. Тези, които са знаели, са загинали преди хиляда, дори две хиляди години. Хрониките са загубени. Никой не знае дали са изминали два, пет или десет века и колко поколения са се изгубили в мрака.

— Но все пак са продължили да отглеждат плънкини.

— Вярно е. — Устните му леко се извиха.

— И кое е това, което не се знае?

— Ами... има няколко версии за това как са се появили злините. Знаем, че не са съществували открай време.

— Ти нали си виждал двадесет и седем? Отблизо? Не ми пука за хората, кажи ми ти в какво вярваш?

Той въздъхна.

— За повечето се придържам към легендите. Казват, че старите лордове разработвали велики магии на групи. Всички те служели на върховния крал. Последният крал, най-могъщият и умен, събрал огромно множество магьосници и се пресегнал отвъд границите на този свят... към нещо. Някои казват безсмъртие. Други — могъщество. Повечето истории предполагат зъл умисъл, заради злия резултат. Щом има наказание, значи е имало и престъпление. Обвиняват гордостта и егоизма и разни други пороци. Аз не съм толкова сигурен. Може би просто се е опитвал да постигне нещо добро, но всичко се е объркало.

— Казах, че старите лордове използвали магията си, за да променят растения, животни, дори себе си и децата си. — Той чукна с куката по главата си и Фаун разбра, че смята цвета на очите си за едно от тези доказателства. — Продължителен живот, по-добър усет и възможността да въздействаш върху света чрез неговата същност. — Погледна за момент лявата си ръка, явно мислеше за призрачната длан. — Ние, Езерняците, смятаме, че сме наследници на по-дребните провинциални лордове. А какви ли са били могъщите?... Както и да е. В опита си да се подобрят великите лордове попаднали на нещо от друг свят. Бог, демон, нещо друго. Ако са отвлекли бог, би обяснило защо останалите са ни изоставили. Кралят се съединил с нещото, а може би то с него. Превърнал се в нещо могъщо, изкривено и безумно, изсмукващо същността, вместо това, което целели.

— Чакай, искаш да кажеш, че вашият крал е бил първата злина?
— Фаун се превъртя на хълбок и го изгледа учудено.

Даг наклони колебливо глава.

— Превърнал се в нещо. Някои от лордовете паднали пред могъществото му, други се отърсили. Започнала магическа война, която потапяла езера и превърнала западните равнини в пустиня. Не знаем дали враговете на краля открили как да го унищожат, или се е случил друг инцидент. Вероятно още тогава някой е открил как се споделя смъртност. Сигурно е било грандиозно споделяне. Нашите злини се появили от катаклизмичната информация, когато нещото било унищожено и се пръснало на десетки хиляди отломки, семена или яйца. Смятаме, че точно това се опитват да направят злините, когато излязат от земята. Бавно и непохватно да станат крале. Така че, за да отговоря на въпроса ти за сродството — злините приемат смъртността на Езерняците, защото са били, или още са, част от нас.

Навън костите продължаваха да тракат, разклащани от нощния вятър. Фаун усети, че трепери под одеялото, което бе придърпала първо около кръста, а след това и до главата си. Това беше много поужасяваща история от онези, с които братята ѝ я плашеха едно време.

— Значи казваш, че всички злини са ти роднини?

Даг се облегна и се засмя искрено.

— Не ти ли писна от тези семейни неуредици? — Кикотът му заглъхна, преди да го е сръчкала. — В най-добрия случай може да се каже, че имаме дребно сродство. На твое място бих запазил това знание за себе си. Някои хора са склонни да се обиждат.

„За кого всъщност се омъжих?“ Тези откровения я бяха смаяли. Тя си спомни за безмилостните очи на злината. Сякаш имаха доста позната окраска.

Даг заряза хумора и въздъхна.

— Може и да не са ни роднини, но със сигурност са нашето завещание. Обединеното ни наследство. Чудя се какъв ли е моят дял. — Той докосна сърцето си. — За едно съм сигурен.

Фаун потръпна при мисълта за очакващата го съдба.

— А сте толкова горди. Яздите наоколо като лордове. — Все пак повечето Езерняци живееха по-бедно от фермерите, освен ако лагерът в Беърсфорд не бе много по-различен, в което се съмняваше. За съжаление наоколо нямаше никаква величественост. По-скоро само жалки остатъци.

— Трябва да си разказваме някакви добри истории, за да можем да продължаваме. Ден, година, десетилетие. Какво друго ни остава? Да

легнем и да мрем от отчаяние ли?

Тя се отпусна до него и също загледа тавана.

— Дали някога ще се свърши?

— Може би. Ако продължаваме. Според нас злините не са безграничен брой. Не се появяват под вода или лед, нито из стари опустошения. Според картите на унищожените леговища се срещат често около Мъртвото езеро и по-рядко в отдалечените земи. Казваме, че са безсмъртни, но досега сме убили всички появили се. Може би няма да живеят вечно, но разрушенията, които нанасят за толкова кратко време, са повече от достатъчни. Може би с времето съвсем ще спрат да изникват. Но не бива да се разчита на такава надежда. Тя прави хората нетърпеливи, а тази война не е за нетърпеливите. Все пак, щом всичко си има край, и отчаянието трябва да свърши. Не през моя живот, но все някога. — Даг примигна в сенките. — Може и да не съм много вярващ, но поне в това вярвам.

Че отчаянието ще свърши? Или не през неговия живот? Най-вероятно и в двете.

Той се надигна, размърда рамене и след няколко опита да махне приставката се обърна към Фаун за помощ. Тя разкопча каишките и реши, че ще е по-добре да спят с дрехите. След малко се сгуши в любимата си поза, на лявата му ръка, където можеше да слуша сърцето му. Придърпа одеялото върху двамата. Даг не намекна по никакъв начин, че иска да прави любов, а и тя нямаше никакво желание на това място. Огънят изтля много преди някой от тях да заспи.

5.

Даг изчезна по някаква задача още на развиделяване, като остави Фаун да събере багажа. Тя опакова всичко и го изнесе на верандата, помете колибата и дори изсипа пепелта от огнището, докато го чакаше да се върне. Събра доста голяма купчина дърва, за да подмени изгорените, и накрая седна на стълбите и подпря брадичката си с длани. През поляната се заточиха диви пуйки, повече от вчерашните. Гледаха я с подозрение. Тя им отвърна със същото.

Някой се появи на пътеката и пуйките се разкараха. Фаун скочи нетърпеливо, но остана разочарована. Беше Дар, а не Даг.

Той се мръщеше с неодобрение, но и без изненада. Вероятно усетът му бе подсказал къде са пренощували.

— Добро утро — опита тя предпазливо.

Дар изръмжа и кимна намусено.

— Къде е Даг?

— Излезе. Каза да го изчакам тук — добави тя внимателно.

Ново изръмжаване. Дар прегледа струга, който изглеждаше невредим, и обиколи колибата, за да отвори капациите на прозорците. След това събу калните си обувки на стъпалата и влезе. След няколко минути излезе отново. Изглеждаше раздразнен, вероятно защото нямаше от какво да се оплаче.

— Не сте се съвкупявали снощи, нали? — попита рязко.

— Не, но на теб какво ти влиза в работата? — напрегна се Фаун.

— Защото иначе трябваше да правя прочистване на същността.

— Дар погледна купчината дърва. — Ти ли ги събра, или Даг?

— Аз, естествено.

Той сякаш се канеше да я опровергае, но не можа да намери причина. За щастие в този момент по пътеката се появи Даг. Изглеждаше почти доволен. Може би бе успял да свърши работата си?

Спря, щом забеляза брат си, и двамата размениха лаконични кимвания.

Дар изчака Даг да заговори пръв, но видя, че това няма да стане.

— Много хитро се измъкна снощи. Така поне не трябваше да слушаш оплакванията.

— И ти можеше да излезеш на разходка.

— В дъжда ли? Това си е твой номер, патрулен.

— Както кажеш. — Даг метна багажа на двамата на рамо и кимна на Фаун. — Хайде, Искрице. Лек ден, Дар.

Фаун тръгна подире му, като кимна през рамо за довиждане. Дар отвори уста да каже още нещо, но се отказа.

— Имаше ли проблем? — попита Даг, щом се отдалечиха. — Имам предвид с Дар.

— Не. Освен че зададе един наистина груб въпрос.

— Какъв?

Тя се изчерви.

— Попита дали сме се любили в колибата.

— Аха. Всъщност си има основателна причина за този въпрос, но можеше да го зададе на мен. Ако наистина се съмнява в знанията ми.

— Не успях да го попитам дали майка ти не е поомекнала през нощта. Ти не искаше ли да го попиташ?

— Дори да се е случило — отвърна Даг отнесено, — съм сигурен, че той отново я е втвърдил.

Фаун попита още по-тихо, гледаше калната пътечка в краката си:

— Да не би този брак да е причинил някакъв разрив между теб и брат ти?

— Не.

— Защото май ти е доста ядосан. На нас имам предвид.

— Той винаги ми се сърди за нещо. Стар навик. Не му обръщай внимание, Искрице.

Излязоха на пътя и завиха надясно. Даг въобще не погледна, когато подминаваха семейната шатра. Пътят следваше крайбрежната ивица и завиваше на юг покрай други разпръснати постройки и дървета. Слънцето вече се бе вдигнало над отсрещния бряг, хладният въздух миришеше на дъжд и мъх.

След четвърт миля Даг зави наляво и спря на поляна с три дървени колиби и кей, които по нищо не се различаваха от видените досега. Бяха разделени от съседите си от няколко високи ореха от север и ниска овощна градина от юг. Фаун мярна в градината и няколко

кошера. Пред една от колибите седеше старец, облечен само с къси панталони и кожени сандали. Сивата му коса беше вързана на кок на тила. В момента дялаше с опитни движения нещо като бъркалка или лъжица, но щом ги видя, им махна весело с ножа.

Даг остави багажа на един пън и поведе Фаун към стареца. Личеше си, че някога е бил едър мъж, но сега бе заслабнал, освен около кръста. По възлестите му крака си личеше, че е бил патрулен. Мъжът я огледа със същото любопитство, с което го зяпаше и тя.

— Фаун, това е Катагус Редуинг, съпругът на Мари.

Значи това беше чичото на Даг. Поне не беше загубил връзка с всички от семейството заради брака си. Фаун се усмихна и направи лек реверанс, после се огледа за Мари. Щеше да е приятно да види познато лице. Наоколо нямаше никой, но от брега се чуваха весели гласове.

— Значи затова е цялата суматоха? Сладко котенце, признавам. — Гласът на Катагус беше хриплив и излизаше със свистене. Огледа я с хитра усмивка и отново си пое дъх. — Момче, никога нямаше да се измъкна след нещо такова. Дори когато бях с тридесет години по-млад.

Даг изсумтя, но изглеждаше повече развеселен, отколкото обиден.

— Естествено, че не. Леля Мари щеше да те одере и да използва кожата ти за вход на шатрата.

Смехът на Катагус бързо премина в кашлица.

— Вярно е. — Той махна с ножа настрани. — Момичетата от склада донесоха шатрата ти.

— Успяха ли? Доста са бързи.

Фаун проследи погледите им и видя тежка ръчна количка, натоварена с купчина кожи и дълги дървени пръти, стърчащи отзад.

— Казаха да им върнеш количката, щом свършиш.

— Ще им я върна. Мари и Сари казаха ли къде да се настаня?

— По-добре питай тях. — Катагус махна към брега.

Фаун последва Даг до брега. Вляво от кея, на който бяха вързани две тесни лодки, имаше някаква дървена конструкция, около десет стъпки дълга и шест широка. Една чисто гола жена с коса до кръста и малко чернокосо момиченце тъпчеха енергично по нея. До тях стоеше Рази, също без дрехи, и подканяше момиченцето да подскача. Явно конструкцията служеше за накисването на някакво дългостеблено растение, а нишките се отстраняваха чрез тъпчене от останалата

гниеща маса. Малко отстрани Ютау, застанал във водата до кръста, поддържаше двегодишно момченце, което се учеше да плува. На брега бе останала само Мари, облечена в свободна риза без ръкави и сандали като на съпруга си, и наблюдаваше с усмивка дейностите на семейството. Явно беше по средата на товарене или разтоварване на няколко снопа грубо оплетено въже, подобно на това, от което правеха кошовете за плънкини.

— Мари! Ето ни — подвикна Даг.

Очевидно бе идвал тук сутринта, за да уреди нещата. Фаун се зачуди дали това е била първата му идея, или третата. Поне способностите му да убеждава не бяха изчезнали съвсем.

— Ей сега идвам! — отвърна Мари.

По наклонения бряг до кея имаше каменни стъпала. За няколко мига цялото голо семейство се изкачи по тях. Явно голотата не им пречеше. Фаун не бе свикнала с подобно нещо, но реши, че има логика, защото тези хора сигурно влизаха във водата по няколко пъти на ден. Все пак изпита облекчение, когато я поздравиха кратко и хлътнаха в дясната къща, а когато след няколко минути излязоха, вече носеха дрехи. Рази и Ютау бяха с панталони като на Катагус, а Сари и дъщеря ѝ с ризи. Момченцето все още бе голо и опита да кривне към водата, но Ютау го спря.

Мари изкачи стъпалата и спря пред Даг.

— Добро утро, Фаун. — Изражението ѝ беше иронично, но излъчващо симпатия. — Даг, Сари прецени, че може да се настаните до ей онази ябълка. Оттук не се вижда, но мястото е леко издигнато и ще е по-сухо.

Ютау се приближи; момченцето го беше яхнало на конче и си играеше с кока му. До него вървеше дългосата жена, която изглеждаше на около тридесет, но Фаун добави обичайните петнадесет към тях.

— Здравей, Фаун — поздрави я Ютау. Явно беше запознат със ситуацията. — Това е нашата жена, Сари Отер. — И кимна към Рази, който оглеждаше количката, за да потвърди другата част на „нашата“.

Фаун бе разбрала, че се намира на територията на Сари, а може би и на Мари, и направи реверанс.

— Благодаря, че ни приютихте.

Сари скръсти ръце, кимна и я изгледа любопитно.

— Ами той Даг... — каза, сякаш това обясняваше всичко.

Даг, Рази, Ютау, Мари и хъхрещият Катагус насочиха вниманието си към неразпънатата шатра. Мъжете избутаха количката до овощната градина и я разтовариха. Разпилените въжета и пръти бяха превърнати с изумителна бързина в квадратна конструкция с кожени стени и наклонен покрив. Имаше си дори миниатюрна веранда, с още опънати кожи за навес. Входът гледаше към езерото, но бе поставен така, че изгряващото слънце да не го пече директно. Накрая навиха предните стени до навеса, за да влиза въздух, по подобие на по-солидните постройки.

— Готово — заяви Даг със задоволство. — Шатрата Блуфийлд!

На Фаун ѝ се струваше доста схлупена. В сравнение с нея останалите постройки изглеждаха като палати. Тя се наведе и надникна колебливо. Шатрата сякаш казваше: „Няма страшно, това е временно“. Само че какво предстоеше оттук нататък?

Даг долови колебанията ѝ.

— Повечето млади двойки започват по същия начин.

„Само че ти не си млад!“ Фаун кимна, за да изрази съгласие. Вътре имаше място за двете им постелки и още няколко вещи. Поне ябълката изглеждаше солидна и безопасна.

— Не вкарвай още нищо — каза Даг. — Нека земята да произсъхне още малко. После ще съберем тръстика за постеля, камъни за огнище и ще измислим нещо за пода. — Обиколи поляната и избута два пъна до навеса, за седалки.

Малката Теси се намъкна вътре и започна да танцува, пееше си нещо. Наистина шатрата изглеждаше повече като място за игра, макар че Даг можеше да застане прав под извития покрив.

Сари се наведе, за да извика дъщеря си, но Фаун я спря.

— Остави я. Предполагам, че това е нещо като благословия. — Това ѝ спечели изненадан, но одобрителен поглед от жената.

— Ако може да отмъкна мъжете ти още един път? — обърна се Даг към Сари. — Ще е добре да ми помогнат да си прибера нещата, преди да върна количката.

— Разбира се, Даг.

— Мари — погледът му явно тестваше отзивчивостта на неговата леля и командир, — ще разведеш ли Фаун наоколо, докато ни няма?

Явно наемваше, че Фаун не е поканена на тази експедиция. Мари кимна. Очевидно Фаун щеше да бъде приета от този клон на семейството. Поне временно, като шатрата. Тримата мъже тръгнаха, като качиха двете деца в празната количка. Всъщност Теси се покатери сама, а малкото ѝ братче се разпищя, докато Рази не го настани при нея.

— Тук обикновено е по-оживено — каза Мари, докато Фаун оглеждаше поляната. — Но щом се прибрах от патрула, дъщеря ми замина за остров Херон, при семейството на мъжа си. Там ѝ строят нова лодка. — Тя махна към третата колиба, която явно принадлежеше на липсващото семейство. Дали тази дъщеря беше наследница на името на Мари? Въобще, какво ли друго наследяваха Езерняците, след като не притежаваха земя? Освен обичайния дял злини. Може би и местата по острова влизаха в някакъв лагерен фонд, като конете и шатрите?

Мари и следващата я любопитно Сари показаха на Фаун тоалетната в дърветата. Не беше дъсчена, а с кожена конструкция, подобна на шатра. На огнището непрекъснато се преваряваше вода за пиене. В колибата на Мари пък освен нормалното огнище имаше истинска пещ. Явно Езерняшките жени не бяха ограничени до правене на хляб на тиган върху открития огън. Не че имаше смисъл да моли за ползване на фурната, след като не разполагаше с брашно, масло, яйца и съдове.

В колибата на Сари имаше обикновен вертикален стан, на който се тъчеше груба материя, в която Фаун разпозна панталоните за езда. Сари ѝ обясни, че влакната се произвеждат от многофункционалните плънкини, които при наkisване във вода отделяли здрави нишки. Явно за това служеше конструкцията до кея. Нямаше почти никакви мебели освен груби маси и стандартните пънове за седене. Очевидно Езерняците спяха на постелки дори и в домовете си, защото никъде нямаше дървени легла. Фаун си спомни с какво удоволствие се бе настанил Даг на пода на тъкачната стая на леля Нати.

Когато излязоха навън, видяха, че Даг се е върнал с количката. Всъщност освен техните седла и дисаги, един стар меч и дълго копие, вътре имаше само един сандък.

— Това ли е всичко? — попита Фаун, докато той трупаше багажа на купчина пред палатката. Сандъкът не изглеждаше достатъчно голям

дори за просто кухненско оборудване. Едва щеше да събере и чифт резервни ботуши.

Даг се протегна с гримаса.

— Зимните ми вещи са на склад в Беърсфорд.

Фаун подозираше, че и те едва ли са повече.

— Освен това имам лагерен кредит. Утре ще видиш как действа.

И отново потегли, дърпаше количката с куката си.

— А аз какво да правя? — подвикна Фаун малко отчаяно след него.

— Почивай си! — отвърна той през рамо и зави по пътя.

Да си почива ли? Не беше подхващала истинска работа от много време. Опипа брачната си връв и се обърна към двете жени, които я гледаха колебливо. Видя, че Сари носи две върви, сплетени в една.

— Искам да съм добра съпруга — заяви тя решително, но гласът ѝ започна да трепери. — Само че не знам какво значи това тук. Майка ми ме научи как да се оправям с ферма. Мога да правя сапун и свещи, стига да имам лой. Мога да готвя и да консервирам, но тук няма буркани и мазета. Ако имах крава, можех да я издоя и да направя масло и сирене. Леля Нати ми подари игли и куки за плетене. Даг има отчаяна нужда от чорапи и бих могла да му направя добри, но нямам никакви материали. Мога да вода сметки, но нямам хартия, а и тук няма какво да се записва. Имам познанията, но не и инструментите. Все трябва да има нещо в този лагер, което да правя, освен да седя и да ям пълнкини!

Мари се усмихна.

— Нека ти кажа, фермерско дете, че когато се върнеш от патрул, ти се иска само да почиваш и да ядеш пълнкини за известно време. Дори Даг. Е, разбира се, след три дни отива да виси на главата на Феърболт да го прати със следващия патрул. Според капитана Даг има три пъти повече убити злини, защото прекарва два пъти повече време на патрул от останалите.

— А защо три пъти? — попита Сари.

— И Феърболт не знае. — Мари се почеса по главата и погледна Фаун с усмивка. — Даг каза, че ще станеш нетърпелива, ако някой те накара да стоиш на едно място. Вие двамата май имате повече общи черти, отколкото изглежда.

— Ще ми покажете ли какво да правя? — примоли се Фаун. — Моля ви, готова съм на всичко. Дори ще чистя ядки. — Едно от най-омразните й занимания във фермата.

— Засега няма нужда — усмихна се Сари. — Старите вече са изгнили, а новата реколта е още зелена. Оставили сме ги на прасетата. След месец, като узрее бъзът и плодовете, ще има работа. Катагус прави хубаво вино. А сега основно правим кошници и въжета.

— Мога да правя кошове — каза Фаун нетърпеливо. — Ако има от какво.

— Като свършим с кисненето, ще се радвам, ако ми помогнеш при тъкането — отвърна Сари.

— Чудесно! Кога?

— Другата седмица.

Фаун въздъхна. Рази и Ютау тъкмо привършваха с изкопаването на огнище пред шатрата им. Теси и братчето й пък събираха камъни покрай брега. Може би Фаун трябваше поне да донесе дърва за огъня. Забеляза, че до навеса им се е появил кош с три пресни пльнкина.

— Успокой се малко — каза й развеселено Мари. — Почини си, докато Даг се върне от лечебницата. Иди поплувай.

— В това голямо езеро? — „Гола?“

Мари и Сари се спогледаха.

— Че къде другаде? Безопасно е да скачаш от края на кея. Водата там е доста дълбока.

На Фаун й звучеше точно обратното на безопасно.

— Но не скачай отстрани — добави Мари, — защото ще трябва да ти вадим главата от калта, като пльнкин.

— Ами аз... — преглътна Фаун и продължи тихо, — не мога да плувам.

Мари повдигна вежди, а Сари прехапа устни. Сякаш двете бяха видели двуглаво теле. Фаун се изчерви.

— Даг знае ли това? — попита Сари.

— Не знам. — Дали вероятността от лесно удавяне я класифицираше като негодна за Езерняшка съпруга? Когато бе заявила, че е готова да се учи, не предполагаше, че уроците по плуване ще са на първо място.

— Даг трябва да научи това — заяви Мари с твърд глас. И добави, с което събуди безпокойството на Фаун: — Веднага!

Лечебницата на Острова с двата моста всъщност бяха три колиби със собствен кей малко след щаба на патрула. Даг остави количката в склада и тръгна натам. Тази сутрин не беше много оживено — само два коня бяха вързани на предната ограда. Чудесно. Нямаше болести или пък твърде много ранени патрулни.

Докато се качваше на верандата, се сблъска със Соун, който излизаше. Е, поне един ранен другар, макар и възстановяващ се. Момчето вече вървеше изправено, но леко вдървено, опипваше гърдите си и се мръщеше. Щом видя Даг, лицето му светна, но веднага помръкна при вида на превръзката.

— Даг, човече! Казаха, че си изчезнал и после си се върнал, женен за онази малка фермерка! Ама че хора! — Гласът му секна, щом забеляза брачната връв, която се виждаше между навития ръкав и приставката.

— Прибрахме се вчера следобед — отвърна Даг, без да обръща внимание на думите му. — Ами ти? Когато те видях за последно, лежеше в каруцата, пътуваща на юг от Гласфордж.

— Когато се пооправих, един от хората на Лог Холоу ме върна при патрула на Мари и се прибрахме тук. Лечителите казаха, че ще може пак да патрулирам, ако си почивам следващите няколко седмици. Все още ме наболява, но вече не е сериозно. — Погледна лявата ръка на Даг. — А ти как...? Искам да кажа, Фаун беше сладка и определено ти действаше добре, но... Да не би заради злината?... Даг, а твоето семейство ще я приеме ли?

— Не.

— О! — Соун замълча смутено. — Какво ще правиш тогава?

— Ще видим. Засега сме разположили шатрата си при Мари.

— Има логика. Мари винаги се грижи за своите... — Соун поклати глава объркано. — Никога не съм чувал нещо подобно. При Лог Холоу ми разказаха една история. За някакъв човек, който тайно носел храна и пари на фермерската си любовница и нечистокръвното им дете. Най-накрая го хванали. Той твърдял, че стоките са негови, но лагерният съвет решил, че са на лагера, и го обвинили в кражба. Накрая бил прокуден.

Даг наклони глава.

— Вярно е, Даг. Отнели му всичко и го прогонили. Посред зима. Никой не разбрал какво е станало с него. Дали е успял да се върне при нея...

Гледаше го, сякаш си представяше, че и с него ще постъпят така. Дали пък възхищението на Соун най-сетне не бе сериозно разклатено? Даг нямаше нищо против това, но не и по такава причина.

— Нашата ситуация не е такава, Соун. — „Поне е още лято“. — Ще се оправя.

Младежът схвана тежкия намек и се засмя притеснено.

— Да, предполагам, че ще се справиш. — След това смени темата и каза с по-закачлив тон: — Донякъде и аз съм в подобна ситуация. Е, не с... Мисля да помоля Феърболт да ме прехвърли при Лог Холоу, есента. Реела каза, че ще ме изчака.

Даг разпозна същия сантиментален поглед, който бе видял в собственото си огледало.

— Поздравления!

— Е, все още нищо не е уредено — отвърна забързано Соун. — Някои смятат, че съм твърде млад, за да мисля за нещо постоянно. Но какво да правя при положение, че... е, ти разбираш.

Даг кимна със съчувствие. Точно в този момент щеше да е много лицемерно да прояви ирония. „Дали и аз съм бил толкова лекомислен?“ Отговорът май беше „да“, и то без да се добавя допълнението „на неговите години“.

Соун се разведри още повече.

— Е, ти явно имаш по-голяма нужда от лечителите. Няма да те задържам. По-късно може да се отбия да поздравя Фаун.

— Сигурно ще се зарадва да види познато лице — отвърна Даг. — Боя се, че я посрещнаха малко грубо.

Соун кимна и се отдалечи. В момента живееше при едно семейство, чиито две деца бяха на разменен патрул, така че едва ли му липсваше майчинска грижа.

Даг отвори вратата и влезе в преддверието. Веднага го лъхна познатата остра и натрапчива миризма на билки. В съседната стая двама чираци приготвяха лекарства. На огнището вряха гърнета, на голямата маса имаше разстлани билки, а едно момиче чукаше нещо в хаван. Приготвяха пакети за патрулите и за търговия с фермери. Даг не

се съмняваше, че някои от пакетите ще се озоват в магазинчето в Лъмπτън Маркет, при това поне на двойна цена.

На писалището до вратата седеше друг чирак. Той се усмихна на патрулния и погледна превръзката му с професионален интерес. Преди да заговори обаче, вратата на вътрешната стая се отвори и се появи жена на средна възраст. Ризата ѝ бе пристегната с колан, на който висяха най-различни инструменти.

— Даг! Очаквах те.

— Здравей, Хохари. Преди малко видях Соун. Той добре ли е?

— Да. Възстановява се добре. Твърди, че е благодарение на теб. Разбрах, че си свършил много впечатляваща работа с неговата същност. — Тя го погледна със съмнение, но не направи коментар за брачната връв.

— Нищо особено. Просто имаше нужда от бързо и кратко сливане.

Тя сви вежди, но реши да не коментира.

— Дай да те погледна. — Хохари махна към шината. — Как въобще си я направил?

— Помогнаха ми.

Даг я последва в лечебницата и затвори вратата. В центъра на стаята имаше високо легло. През годините беше помагал на доста от другарите си да се качат на него, но Хохари му махна да се настани на стол, до масата в отсрещния край. След това махна ръката му от раменната превръзка, извади остра ножица и започна да сваля бинтовете. Даг изпълни молбата ѝ и разказа накратко какво се бе случило в Лъмπτън Маркет. Тя прокара пръсти по китката му, но Даг усещаше по-силно опипващата ѝ същност.

— Ами... това е чисто счупване и е наместено добре. Вече са минали около две седмици, нали?

— Почти три. — Струваше му се много по-отдавна.

— Ако не беше това — тя посочи куката му, — щях да те оставя да се лекуваш сам. Но предполагам, че искаш да махнеш шината по-скоро.

— О, да.

— За днес изразходвах целия си усет върху младия ти приятел Соун. Но чиракът ми с радост ще се пробва.

Даг направи гримаса, а тя се усмихна, без да се обижда.

— Хайде де, Даг. Знаеш, че трябва да се упражняват на някого. Как е чуканчето? Има ли проблеми?

— Ами... не.

Хохари се дръпна и го погледна строго.

— С други думи — да. Махни си приставката! Искам да го погледна.

— Не става дума за чуканчето — отвърна той, но я остави да разкопчае каишките. — Е, понякога е малко възпалено, но днес е добре.

— Виждала съм го и по-зле. Какъв е проблемът тогава?

— Чувала ли си някога липсващи крайници да имат усет? — попита Даг предпазливо.

— Призрачни крайници?

— Да, нещо такова.

— Усещане за сърбеж и болка? Чувала съм. Много е влудяващо да те сърби, а да не можеш да се почешеш.

— Не, друго е. Това го знам. Преди двадесет и пет години в Лутлия се запознах с един човек, който бе загубил части от двата си крака от измръзване. Оплакваше се, че го сърбят липсващите пръсти. Обикновено малко работа със същността върху нервите на краката го успокояваше. Аз говоря за същността на липсващите крайници.

— Ако нещо не съществува, не може да има същност. Не знам дали някой може да има илюзия за същност, както илюзията за сърбеж, но хората халюцинират за всякакви неща, така че — защо не?

— Само че илюзията не би могла да извършва работа със същността.

— Разбира се.

— Но моята може. Тоест, аз мога.

— Разкажи ми по-подробно. — Тя се облегна и го загледа с интерес.

Даг си пое дъх и описа случката с купата във фермата на Блуфийлд, без да влиза в подробностите, които я бяха причинили.

— Кълна се, че повечето работа бе свършена със същността на лявата ми длан. — Той тропна с чуканчето си по масата. — А нея я няма. След това ми беше лошо и студено повече от час.

Тя се намръщи замислено.

— Звучи, сякаш си ползвал същност от цялото си тяло. В което би имало логика. Защо тогава да приема подобна форма? Теорията ти, че това е някаква компенсация поради невъзможността да използваш дясната ръка, е приемлива. Признавам, че звучи доста впечатляващо. Случвало ли се е пак?

— Още два пъти. — Не беше склонен да разкрие обстоятелствата. — Но не става по желание. Нито се задейства само от моето напрежение. Изглежда, че се случва случайно.

— Можеш ли да го направиш сега?

Даг се съсредоточи, смръщи лице. Нищо. Той поклати глава.

Хохари прехапа устни.

— Може би е някаква странна проява на същност. Но не е същност без материя.

Даг най-сетне каза това, което се боеше да признае дори пред себе си.

— Злините са чиста същност. Същност, без материя.

— Ти разбираш повече от тях — отвърна лечителката. — Аз не съм виждала злина.

— Материалните прояви на злините са чиста кражба. Те изсмукват същността и от нея си оформят материя.

— Не знам, Даг. Ще трябва да помисля за това.

— Ще съм ти задължен. Аз съм... — не искаше да използва думата „уплашен“, — доста объркан.

Хохари кимна и отиде да доведе чирака си. Представи го като Отан. Младежът изглеждаше развълнуван, дали заради това, че ще работи върху известен патрулен, или просто защото са му позволили да извърши лечение със същност. Хохари остана да наблюдава със скръстени ръце. Чиракът седна и започна решително да опипва дясната ръка на Даг.

— Хохари — каза след малко. — Не мога да проникна през заслоняването на патрулния.

— Отпусни се, Даг.

Даг се бе заслонил плътно веднага след като прекосиха моста. Никак не му се искаше да се разтваря, но беше необходимо. Опита се.

— Все още не мога — поклати глава Отан. Младежът се притесняваше, сякаш вината бе негова. — Може би трябва да опитате вие, госпожо.

— Аз се изразходвах. Най-рано утре сутрин. Даг, отпусни се!

— Не мога...

— Днес ти е притеснено. — Тя заобиколи масата и се намръщи.

— Добре, пробвайте да си смените ролите. Даг, ти се пресегни за момчето, това ще те поразтвори.

Той кимна и опита да достигне същността на момчето. Неудоволствието от задачата се смесваше с нетърпението да махне проклетите шини. Чиракът го гледаше като подритнато кутре. Уплашен, но желаещ да помогне. Ръцете му бяха върху тези на Даг и бе отворен като порта.

Даг импулсивно повдигна чуканчето си и го стовари върху ръцете им. Нещо остро просветна в същността му. Отан изпищя и се дръпна.

Хохари възкликна удивено.

— Призрачната ръка — каза мрачно Даг. — Длан от същност. — Цялата му предмишница бе изпълнена със същност, изтеглена от момчето. Призрачната ръка се бе появила за кратко и отново бе изчезнала. Той трепереше, но се насили да остане неподвижен.

Чиракът притискаше дясната си ръка към гърдите и я разтриваше изумено.

— Какво беше това? Нали не бях аз?

— Съжалявам — смотолеви Даг. — Не трябваше да правя така.

„Това беше ново“. При това обезпокоително. Твърде много напомняше на магията на злините. Макар че в крайна сметка вероятно имаше само една работа със същността. Дали беше кражба да вземеш нещо, което всячески се опитват да ти предложат?

— Ръката ми е студена — оплака се Отан. — Поне помогна ли? Хохари, успех ли да извърша някакво лечителство?

Лечителката докосна и двамата и лицето ѝ стана странно безизразно.

— Да. Да, извършено е мощно подсилване на същността.

Отан се поразведри, въпреки че все още се разтриваше.

Даг размърда пръсти. Десницата едва го наболяваше.

— Усецам, че се е загоряла.

Хохари накара чирака си да направи нова, по-лека превръзка на Даг. Дясната ръка на момчето бе видимо слаба и на няколко пъти то изтърва бинтовете, а накрая се наложи лечителката да завърже възлите.

— Ще се оправи ли? — попита Даг и кимна към Отан.

— До няколко дни — отвърна Хохари. — Това беше доста мощно усилване на същността, отколкото им позволявам да правят.

Отан се усмихна гордо, но все още изглеждаше малко объркан. Хохари му благодари и го освободи, след което затвори вратата и седна срещу Даг.

— Хохари, какво става с мен?

— Не съм сигурна — поколеба се тя. — Някога минавал ли си изпитание за създател?

— Преди години. Нямах нужните умения и търпение. Но обхващат на усета ми беше около миля и ми позволиха да стана патрулен. Точно това, което отчаяно исках.

— Това сигурно е било преди четиридесет години. А напоследък?

— Не е имало смисъл. Нали тези таланти не се променят с времето?

— Всичко живо е променливо. — Погледът ѝ беше пълен с интерес и... сякаш леко хищнически? — Даг, това не беше призрачно. Беше едно от най-живите неща, които съм виждала. Чудя се дали би могъл да извършваш насочени подсилвания?

Нима имаше намерение да го прави лечител като себе си? Даг беше леко зашеметен.

— Дар е създателят в семейството.

— Е, и? — Острият ѝ поглед го накара да се размърда неловко.

— Не мога да контролирам това. Сякаш по-скоро то ме използва.

— Нима не си спомняш колко си бил непохватен, когато усетът се е появил за пръв път? Понякога чираците ми хич не се справят. Дори и аз имам лоши дни.

— На петдесет и пет е малко късно да ставаш чирак. Не мислиш ли? — Самата Хохари бе с десетина години по-млада от него. Дори си я спомняше като чирак. — Освен това на създателя му трябва две здрави ръце.

Тя отвори уста, но спря и се замисли над думите му.

— Аз се занимавам с патрулиране. В това съм добър. — При мисълта, че трябва да спре, го побиха тръпки. Странно, защото убиването на злини беше най-страшната задача. После си спомни собствените си думи, които бе изрекъл в Гласфорддж: „Никой от нас не

може да се справи сам, затова са задължени на всички ни“. И създателите, и патрулните бяха от значение. „Жизнено необходими, но заменими“.

— Все пак ела отново утре сутринта. Искам пак да прегледам ръката ти. И двете — добави Хохари след кратко колебание.

— Благодаря. — Даг кимна към превръзката. — Още ли трябва да нося шини?

— Да. За да ти напомнят да не правиш глупости. Говоря от собствен опит. Всички патрулни сте еднакви. Остави подсилването на същността да поработи и пак ще говорим.

Даг кимна и излезе, усещаше любопитния поглед на Хохари в гърба си.

6.

Даг не гореше от желание да дискутира случката с чирака, но и никой не го запита. Вместо това петима души се надпреварваха да обясняват, че трябва да научи жена си да плува. Идеята беше чудесна, но Фаун посрещна факта, че Даг все още носи шина, с видимо облекчение.

— В никакъв случай не трябва да плуваш с превръзката — настоя тя. — Казаха ли кога ще ти я махнат?

— Скоро.

Фаун се успокои и той реши да не ѝ казва, че скоро може да значи утре.

Синът на Сари, който още от по-рано събираше камъни за огнището, се върна към задачата си. Обикаляше по поляната и мъкнеше камъни, големи колкото ръчичките му. Когато се наложи да откажат по-голяма част от плодовете на труда му, настъпи малка криза. Все пак плачът бе спрял с почерпка от намаляващите запаси от фермерската храна и Даг го прати при родителите му. Тази вечер Даг и Фаун си свариха чай на домашното огнище, въпреки че вечерята отново се състоеше от суров плънकिन. Фаун явно започваше да схваща значението на всички шеги за плънकिनите.

Хвърлиха корите в огъня и загледаха залязващото над отсрещния бряг слънце. Въпреки всичките тревоги Даг все още изпитваше удоволствие да гледа как светлината и сянката пробягват по чертите на Фаун, движението на косата и блясъка на очите ѝ. Зачуди се дали с времето това ще се превърне в нещо тривиално, но носещо удоволствие, като гледането на залеза.

Сенките се сгъстиха и жабите на брега започнаха да квакат. Останалите им пожелаха лека нощ и спуснаха кожата на шатрите си. Двамата се съблякоха на светлината на една свещ, подарък от Сари, и легнаха в постелите. Няколкото часа в компанията на Фаун бяха поуспокоили Даг, но явно все още изглеждаше напрегнат.

— Май си уморен. Искаш ли да...

— Ще ми мине. — Той отметна една къдрица от лицето ѝ и я целуна, като леко отпусна усета си. — Хм.

— Какво?

— Тази вечер същността ти е много красива. Бляскава. Мисля, че плодовитостта ти се завръща.

— О! — Фаун се подпря на лакът. — Значи се оправям?

— Да, но... — Даг също се надигна. — Според Мари трябва да се лекуваш вътрешно, със същото темпо, както и външно. Плътта и същността са наранени и се възстановяват бавно. Като гледам тези — устните му докоснаха нежно белезите на врата ѝ, — утробата ти няма да е готова за дете поне още няколко месеца.

— Както и останалата част от мен. — Тя се превъртя и загледа кожения таван. — Не съм си представяла, че ще имам бебе в шатра, като Езерняшките жени. Въобще не сме готови за зимата. Нямаме достатъчно... неща.

— Ние пътуваме по-леко от фермерите.

— Разгледах колибата на Сари. Шатрата де. Тя не пътува толкова леко. Не и с децата.

— Вярно е. Когато децата на Дар и Омба бяха малки, смяната на лагера си беше истинско изпитание. Все гледах да съм на патрул по това време — призна той.

Фаун въздъхна несигурно и продължи:

— Вече е средата на лятото. Трябва да събираме храна и да я консервираме. Да се готвим за студеното време.

— Повярвай ми, дори и в този момент към Беърсфорд пътува солиден поток от плънкини. И аз съм изпълнявал такива задачи като момче, преди да ме вземат в патрула. Въпреки че в този сезон е по-лесно да закараш хората при храната, отколкото обратното.

— Само плънкини ли?

— Скоро ще има плодове и ядки. Повечето прасета изяждаме тук. По едно на шатра за сезон. Тук сме четири шатри, така че ще има четири печени прасета. Рибата, пуйките и разбира се — дивеч от сушата. Като момче и аз ходех на лов, а и сега ходя, между патрулите. Утре ще ти покажа как функционира складът.

Фаун го погледна и прехапа устна.

— Даг, а какъв ни е планът? — Малката ѝ ръка докосна шината му. — Какво ще стане, като заминеш на патрул? Защото Мари, Рази и

Ютау, всички, които познавам, ще заминат с теб.

Нямаше нужда от усет, за да долови притеснението ѝ.

— Предполагам, че дотогава ще си опознала Сари, Катагус и дъщерята на Мари. Катагус е чичо на Сари, от фамилията Отер, ако не си разбрала. Планът ми е да седим спокойно, докато хората свикнат с теб. Постепенно ще стане. Както свикнаха с двамата съпрузи на Сари.

И все пак... когато патрульът потеглеше, всеки можеше да е сигурен, че за близките му се полагат грижи от семействата им, от бойните другари и цялата общност. Даг винаги бе приемал това за непоклатима основа. Но сега имаше чувството, че стои върху пропукан лед.

— Може да пропусна следващия патрул и да си взема неизползваните почивки — продължи той с привидно спокоен тон. — Тук има достатъчно работа. Понякога помагам на Омба в обучението на конете. Да свикват с тежък мъж. Защото повечето ѝ чираци са момичета.

Фаун не беше убедена.

— Дали дотогава Дар и майка ти ще ти проговорят?

— Следващият ход е техен. Дар не одобрява този брак, но не обича спорове. Ще го остави да отmine, ако не го натиснат. Мама... беше предупредена. Тя винаги е намирала начин да ме вбеси, както и обратното най-вероятно, но не е глупава. Тя е последният човек, който ще свика лагерния съвет, за да ѝ обясни какво да прави. Ще се опита да запази проблема в семейството. Нека просто да оставим времето да свърши работата и да не създаваме неприятности.

Тя се поотпусна, но в дъха ѝ все още оставаше черно петно, примесено с блясъка на възстановяващото се тяло. Даг предполагаше, че напрежението в нея се натрупва. Често бе виждал как носталгията сломява млади патрулни в много по-леки ситуации от Фаун. Реши, че трябва да ѝ измисли някаква позната задача за утре. За да е колкото се може по-заета, докато не се успокои.

Междувременно задачата в шатрата ставаше все по-позната, но не по-малко пленителна. „Да си доставяме удоволствие“. Той потърси устните ѝ и отвори усета си за цялата ѝ същност, светла и тъмна.

На сутринта Даг изчезна за няколко часа и се върна за обед — отново плънкин, но той явно нямаше нищо против. След това спази обещанието си да покаже складовете на Фаун. Те се оказаха няколко продълговати дървени сгради малко след щаба. В една от тях намериха жена-писар. Седеше на маса и драскаше нещо в някаква книга, а помещението бе пълно с рафтове с подобни книги. До нея, в дървена люлка, спеше пеленаче. Въздухът миришеше на кожа, билки и по-неразличими неща.

Докато Фаун разглеждаше вещите по рафтовете, Даг заговори тихо с жената, в резултат на което бяха извадени още няколко книги.

— Още ли пазите тези? — възкликна Даг, докато нанасяха корекциите, и се засмя. Фаун забеляза, че шината вече почти не му пречи.

След това тръгнаха покрай рафтовете и започнаха да събират кожи според някаква схема в главата на Даг. Имаше няколко красиви кафяви, от същество, подобно на пор, което се оказа норка от земите на север от Мъртвото езеро. Бялата беше от зимна лисица и не приличаше на нищо, което Фаун бе виждала и докосвала. Даг заяви, че това може да са брачните дарове за майка ѝ и леля Нати, и Фаун призна, че нямат нищо общо с боклуците, които се продаваха в Лъмптън Маркет.

— Обикновено всеки патрул носи по нещо. Зависи къде са били и какви възможности са имали. Това, което не ти трябва или не го искаш, отива в склада и получаваш кредит. Можеш да изтеглиш нещо еквивалентно или да го размениш за нещо друго. Остатъкът се ползва за търгуване с фермерите. След всичките години патрулиране имам много голям кредит. Искрице, помисли си за каквото искаш и ще се опитам да го намеря.

— Съдове за готвене? — попита тя с надежда.

— В другата сграда — обеща Даг.

След това пренесоха още три големи кожи до писалището, за да бъдат отписани. Даг огледа внимателно конската екипировка и избра едно здраво товарно седло. Накрая изнесоха всичко на верандата.

Даг подритна трите големи кожи с крак.

— А тези всъщност са си мои. Малко съм изненадан, че ги намерих. Две са изпратени от Лутлия, след като се върнах, а другата я прибрах преди три години при едно зимно патрулиране на юг. Мисля да я подаря на баща ти. Развий я.

Фаун развърза грубия възел и разпъна кожата — беше на гигантски вълк.

— Олеле, Даг! Това нещо е било голямо като кон!

— Почти.

— Не вярвам да е било нормално животно — намръщи се тя.

— Не. Това е глинен вълк. Точно този, под който са ме намерили на Вълчи хребет. Оцелелите ми братя по шатра, при вас им казват шуреи, са го одрали и оцавили. Така и не ми даде сърце да им кажа, че не искам кожата. Оставих я в склада, с надеждата, че някой ще я вземе, но ето че още е тук.

Чудеше се дали това е същото животно, откъснало лявата му ръка.

— Може да се ползва за килим във всекидневната. Но ще е доста ужасяващо, като знам как си я придобил.

— Признавам, че и аз нямам желание да я гледам. Не знам какво мисли баща ти за мен, но може би ще пожелае звярът да ме бе подъвкал още малко. Не че ще научи някога историята на кожата. Другите две също си струва да се видят.

Фаун разгъна втората кожа и отстъпи. Тази имаше твърде човешка форма и дълга сива козина. Зъбатата челюст на създанието не бе свалена.

— Още един глинен вълк. Но по-различен. Бързи, зловни и се движат като сенки в мрака. Мисля, че ще стане за Рийд и Ръш.

— Даг, това е зловещо. Много добър избор.

Той се засмя.

— Поне ще ги накара да се замислят.

— Направо ще им докара кошмари. Представям си! — Или искаше да каже „надявам се“? — Ти ли го уби? — „И как въобще си успял?“

— Вероятно. Ако не този, то много като него.

Фаун сгъна двете кожи и се зае с третата. Тя беше по-тънка и нямаше косми, а нещо като люспи. Продължи да я разгъва, докато тя не зае девет стъпки от верандата. Напомняше малко на змийска кожа, с красива шарка от бронзовозелено до червено-кафяво. Животното беше дълго колкото кон, но имаше къси крака, завършващи с черни нокти. Главата също бе запазена и напомняше на мечи капан със зъби вместо железни шипове.

— Що за злина е създала това? И какво е било преди?

— Въобще не е глинен. Това е алигатор, гущер от южните блатата. Съвсем нормално животно. Поне така мислим. Освен ако някой от предците ни не се е напил наистина зловещо. За щастие злините не се появяват толкова на юг, но не ми се мисли какво ще се случи, ако докопат някое от тези животни. Предпочитаме да патрулираме в южните земи през зимата, защото студът прави алигаторите лениви. Този го убихме по време на обикновен лов.

— Обикновен? Сякаш би могло да изяде човек на две хапки.

— Опасни са по бреговете на каналите. Лежат във водата, като плуващи дънери, но се движат доста бързо. Стискат здраво плячката си и я завличат под водата да се удави. След това, като поизгние малко, я разкъсват. — Той се наведе и погали лъскавата кожа. — Мисля, че баща ти и Уит ще си направят добри ботуши и колани, и може би нещо за майка ти.

— Даг — обади се Фаун колебливо, — някога виждал ли си морето?

— Да, два пъти. Южното крайбрежие до устието на Сивата река. Източното море не съм го виждал.

— Как изглежда?

Даг приклепна и продължи да гали кожата, лицето му придоби замислено изражение.

— Първият път беше преди повече от тридесет години. Никога няма да го забравя. На запад от Сивата река, между нея и равнините, земята е предимно без дървета. Патрулира се на кон. Командирът на отряда ни беше разпръснал на повече от половин миля един от друг. Сигурно сме обхващали петдесет мили. Яздехме право на юг, ден след ден. Беше пролет и навсякъде имаше зеленина и цветя. Най-доброто патрулиране през целия ми живот. Дори открихме една още неподвижна злина и я оправихме почти без да спираме. През останалото време просто яздехме, оглеждахме местността и почти не поддържахме контакт едни с други. В края на седмицата небето стана сребристосиво, появиха се пясъчни дюни и тогава го видях... — Гласът му заглъхна и той преглътна. — Пенестите вълни не спираха да се разбиват в брега. Не знаех, че съществуват толкова разновидности на синьото, сивото и зеленото. Морето беше широко и равно, но живо. Можеше да го усетиш с усета си, сякаш то е майка на целия жив свят.

Стоях и гледах... После всички слязохме от конете, съблякохме се и започнахме да си играем като деца в солената вода.

— А след това какво стана? — попита Фаун, почти затаила дъх.

Даг сви рамене.

— Преспахме на плажа, изместихме линията с нови петдесет мили и тръгнахме обратно на север. По обратния път времето се влоши и ни валя, освен това не намерихме нищо. Изхвърлените на брега дърва горят с най-красивите цветове, които съм виждал.

Думите му бяха простички както винаги и Фаун не можеше да разбере защо има чувството, че слуша молитва и очите ѝ се навлажняват.

— Даг... Какво има отвъд морето?

Веждите му се размърдаха.

— Никой не е сигурен.

— Може ли да има други земи?

— А, това ли? Да. Или поне е имало. Старите карти показват още три континента. Все пак оригиналите са унищожени и никой не знае колко точни са копията. Но не съм чувал някой кораб да е отишъл да провери и да се е върнал. Хората имат различни теории. Според някои боговете са ни забранили и всеки, който тръгне, бива унищожен от ужасни проклетия. Според някои пък другите земи са заразени и мъртви от бряг до бряг. Тази представа никак не ми допада. Но пък ако отвъд морето има хора, все някой техен кораб щеше да бъде отвят от курса и да се появи за толкова години. Може би хората там са ни отлъчили, докато не изпълним задачата си и тук отново не стане безопасно. Това би било логично.

Даг направи пауза, загледан в далечината.

— Според легендите на този континент е имало още една територия с оцелели. Отвъд големите планини, на запад от равнините. Някой ден ще разберем дали е вярно. Когато някой се опита да заобиколи с плаване тази земя. Едва ли трябва кой знае какъв кораб, за да се движи покрай брега.

— Със сребърни платна — добави Фаун.

— Мисля, че все някога ще се случи. Но не знам дали ще доживея да видя...

— Кое?

— Ако успеем да задържим злините достатъчно, че хората да се развият. Речните жители са достатъчно дръзки да опитат, но ще са необходими много ресурси и хора. Ще е нужен някой велик лорд или принц, за да финансира подобна експедиция, а те са изчезнали.

— А може би е необходима група от прилично богати хора — предложи Фаун. — Или пък наистина голямо множество от нормални люде.

— И някой сладкодумец да им измъкне парите. — Даг се усмихна, след което поклати глава и се надигна. Фаун сгъна внимателно кожата на гигантския гущер.

Даг влезе да вземе хартия, мастило и пера и после седна на една маса, за да напишат писма до Уест Блу. На Фаун не й липсваше фермата. Тя бе жадувала да се махне и не бе променила мнението си, но не можеше да се каже, че пуска корени тук. Като виждаше как Езерняците се местят насам-натам, може би домът й нямаше да е място. Щеше да е Даг. Тя го погледна как държи перото с дясната си ръка и притиска хартията с куката. След това наведе глава и се зае със собствената си задача.

„Скъпи мамо, татко и лельо Нати. Пристигнахме онзи ден“. Наистина ли бяха минали само два дни? „Аз съм добре. Езерото е много...“ Наистина трябваше да каже нещо повече от „мокро“. В крайна сметка написа „голямо“. „Отново срещнахме лелята на Даг, Мари. Тя има хубава...“ Фаун задраска „колиба“ и написа „шатра“. „Ръката на Даг се оправя“. Продължи в този дух, докато не запълни половината страница. Оставаше твърде много празно място. Реши да опише децата на Сари и тяхната шатра, което позапълни страницата. Готово.

Беше премълчала за толкова неща. Щабът на патрулите и дъската на Феърболт Кроу. Дар и зловещата му работилница. Ядосаната майка на Даг и безполезността на споделящия нож. Лошото настроение на Даг. Заплахата от уроци по плуване. Голи уроци по плуване. Наистина беше по-добре някои неща да останат неказани.

Даг свърши и й даде да прочете неговото писмо. Беше учтиво и кратко, почти като списък с инвентар, и обясняваше кой подарък за кого е. Конете, седлото и някои от кожите бяха за майка й. Почти не беше описал кожите на глинените вълци за близнаците и Фаун си

представи каква реакция ще предизвикат, когато ги разпънат в Уест Блу.

Даг отиде да остави мастилото и се върна със сгънатите и запечатани писма. Тъкмо навреме, за да поздрави едно момиче, което яздеше сива дългокрака кобила, без седло. До нея подскачаше тъмно жребче на около четири месеца. Имаше най-красивата глава и най-дълбоките течни очи, които Фаун бе виждала. Докато Даг и момичето се мъчеха с товарното седло, тя всячески се опитваше да целуне жребчето. Накрая бе принудена да се задоволи с почесване зад ушите. Не можеше да си представи, че някой от семейството ѝ ще успее да яхне кобилата. Може би все пак щяха да я обучат да тегли каруцата до селото. Определено щеше да предизвика завист.

Откъм щаба се появи един патрулен. Оказа се, че е куриер, който тръгва на юг, и стар другар на Даг. Фаун не беше сигурна каква услуга е имал да връща на Даг, но мъжът се съгласи да достави сватбените дарове. Обясниха му подробно как да стигне до фермата Блуфийлд и той потегли: водеше сивата кобила, а жребчето подскачаше по петите им. Конячето си тръгна към Кобилешкия остров с доста тъжно изражение.

След това отидоха до съседния склад, откъдето взеха почти неупотребявано кухненско оборудване. Нищо кой знае какво, но поне щеше да позволи да се хранят и с други работи освен с чай и сурови плънкини. За радост на Фаун намериха и малко памук, донесен от южната страна на река Грейс, една торба разчепкана вълна и три чилета ленена прежда. Поне инструментите, подарени от леля Нати, щяха да влязат в употреба. На връщане стъпките на Фаун бяха леки въпреки товара и тя кроеше планове как да задържи Даг на едно място, за да премери кокалестите му крака за нови чорапи.

На следващата сутрин Даг се върна от лечебницата без шина и превръзка и с широка неизтриваема усмивка. Бяха му казали да не се напруга още седмица, което според него се отнасяше единствено за тренировките с оръжие. Иначе беше склонен да използва ръката си по всякакъв начин.

За притеснение на Фаун следващото нещо, с което се зае, бяха уроците по плуване. Тя се боеше от водата и от липсата на дрехи, но

Даг някак си я успокои. Двамата влязоха в езерото, докато не стана дълбоко до гърдите ѝ. Поне цветът на водата даваше някакво прикритие. Горните пластове бяха приятно топли, а надолу ставаше по-студено. Меката тиня жвакаше между пръстите на краката на Фаун. Компания им правеха най-различните насекоми, сред които и водните паячета, чиито тънки крачета оставяха следи по водата. Даг ѝ ги даде за пример, като я накара да потопи няколко и да види как отново излизат на повърхността.

Той настояваше, че Фаун има по-голяма плаваемост от него, и не пропусна да погали някои от най-плаваемите части. Твърдението, че няма значение колко е дълбоко, защото за плуване се използват само първите няколко стъпки, ѝ се струваше прекалено оптимистично, но все пак тя постепенно започна да се успокоява. За свое удивление на втория ден успя да се отпусне на повърхността, а на третия дори докара няколко метра кучешката.

Дори Даг трябваше да признае, че заради тинята в езерото повечето хора след няколко дни придобиват странен мирис. За щастие Сари отведе Фаун до един извор в гората, където можеха да изперат дрехите и да извадят вода за пиене, която да не се преварява. Фаун прекара деня в пране и накрая помириша дрехите, които бяха прострени между две дървета със задоволство от добре свършената работа.

Следобед Даг донесе една малка пуйка. Фаун с удоволствие събра перата, след като я оскуба: надяваше се, че скоро ще могат да си направят възглавници. Опекоха птицата на огъня и поканиха Мари и Катагус на вечеря. След това Фаун започна да се труди с двете си куки върху кълбото вълнена прежда и за първи път почувства, че това място може и да се превърне в дом.

След два дни вместо уроците по плуване Даг реши да я изведе с една от тесните лодки. Имаше си специална кука на приставката, за да може да държи гребло. Първо ѝ обясни някои неща на кея, след което ѝ даде гребло и я настави на носа. В началото Фаун се чувстваше нервна заради огромната водна повърхност и защото не виждаше седящия отзад Даг, но постепенно влезе в ритъм.

Заобиколиха Лешниковия остров и навлязоха в по-спокойни води, което я отпусна още повече. Спряха да се възхитят на едно надвиснало от брега изсъхнало дърво, което се отразяваше в

зеленикавата повърхност. В него гнездяха няколко ширококрили ястреба и Фаун с усмивка си спомни за деня, в който заради червеноопашатия бяха паднали от коня на път за Гласфордж. Всички по-едри хищници бяха прогонени от островите с Езерняшка магия.

Въздухът в канала беше топъл и застоял, а водата бе бистра. По бреговете растяха гъсти храсти бъз, плодовете им бяха започнали да зреят. След около месец щяха да са готови. Фаун разбираше как момчетата с лодки щяха да минат и да ги оберат. Една малка рибка изскочи от водата и падна право в лодката им. Даг се засмя на писъка на Фаун и нежно я върна във водата; отричаше да е причинил това чрез Езерняшките си способности.

Заобиколиха една тръстика, в която чуруликаха някакви косове, и се озоваха сред широко пространство, покрито с лилии. Белите им цветове бяха разтворени към слънцето. Във въздуха летяха ефирни синкави и малко по-едри червени водни кончета. По пъновете се припичаха костенурки, кафявите им коруби лъщяха като камъни. Малко по-нататък една синя чапла, която обикаляше по брега, замръзна и стрелна дългия си жълтеникав клюн във водата. Мярна се една сребриста сянка, след което чаплата отметна глава, преглътна и отново застана неподвижна. Фаун не знаеше кое я прави по-щастлива — гледането на лилиите или изражението на Даг. Съпругът ѝ въздъхна доволно, след което се намръщи.

— Мислех, че това е същото място, но ми се струва по-малко. А и водата е по-плитка. Помня, че ми стигаше до над главата. Дали не съм завил накриво?

— На мен ми се струва доста дълбоко. Ти на колко години си бил, когато си намерил това място?

— На осем.

— И колко беше висок?

Даг отвори уста да отговори, но се засмя весело.

— По-нисък от теб, Искрице.

— Ясно.

— Наистина е ясно. — Той остави греблото в скута си и се огледа.

Водните лилии бяха красиви, но бе виждала такива във водите около Уест Блу. Както бе виждала тръстика, водни кончета, косове, костенурки и чапли. Тук нямаше нищо ново и въпреки това... мястото

бе магично. Тишината във влажния топъл въздух, прекъсвана само от звуците на тресавището, ѝ се струваше по някакъв начин свещена. „Сигурно това е чувството да имаш усет през цялото време“.

Седяха тихо в тясната лодка, без нуждата да говорят. По някое време жегата започна да става непоносима и Даг с въздишка вдигна греблото, за да завърти лодката. Загребването предизвика водовъртеж в чистата вода и Фаун го проследи с поглед. „Виждам защо сърцето му е хвърлило котва тук“.

Вече бяха почти излезли в главния ръкав, когато Даг спря отново. Фаун се обърна към него, а той се ухили и докосна с пръст устните си. Полузаспалото му изражение не я успокояваше особено. Така че се стресна само малко, когато един огромен черен костур изскочи с плясък от водата, падна точно в центъра на тясната лодка и започна да се мятта, докато накрая не застина неподвижно, само хрилете му потрепваха.

— Тази е с по-подходящ размер за вечеря — каза доволно Даг и отново загреба.

— Това се казва убеждаване. Така ли ловите риба през цялото време? — попита изумено Фаун. — Чудех се защо не виждам никъде въдици.

— Нещо такова. По принцип използваме мрежи. Ако видиш стария Катагус да лежи на кея и да прилича на заспал, с една ръка във водата, да знаеш, че прави точно това.

— На мен ми се струва малко нечестно. Как въобще е останала риба?

— Е, не всички имат необходимите умения.

Докато стигнат до кея, Фаун вече кроеше планове да измоли малко подправки от градината на Сари и да опече пресния улов. Успя да се качи на дъските, без да падне от лодката и да се стигне до нежелани уроци по плуване. След това взе костура, замени бърза целувка с Даг и двамата изкачиха стълбите на брега.

Ръката му около кръста ѝ внезапно я притисна и се отдръпна. Фаун проследи погледа му.

Дар ги очакваше под една сянка, намръщен като буреносен облак.

— Трябва да говоря с теб — обърна се той към Даг, щом приближиха.

— Така ли? Защо? — попита Даг, но махна към пъновете пред тяхната шатра.

— Предпочитам насаме — отвърна Дар сухо.

— Хм. — Даг не беше ентузиазиран, но кимна. Придружи Фаун до шатрата и я остави да се занимава с рибата. Тя изгледа с безпокойство двамата братя, които се отдалечаваха от поляната, без да стоят твърде близо един до друг.

7.

Двамата завиха наляво по сенчестия път, който се виеше между крайбрежните дървета. Даг беше достатъчно изморен, за да не скъсява стъпките си, и все още недостатъчно раздразнен, за да влезе в патрулна крачка и да накара брат си да подтичва. Нямаше представа за какво ще говорят. Дори без усет обаче се виждаше, че Дар не е дошъл да се извинява и помирява.

— И така? — попита Даг, въпреки че щеше да е по-добра тактика да изчака. „Това не трябваше да се превръща във война“.

— Знаеш ли, че всички говорят за теб?

— Това ще отmine. Скоро ще се появи нещо ново. — Трябваше да стисне зъби, за да се сдържи да не попита какво казват хората. Беше сигурен, че Дар ще му разясни.

— Не е много сигурно. Не само, че момичето е фермерка, а е още почти дете!

Даг сви рамене.

— В някои отношения е дете, в други — не. В мъката и вината е напълно пораснала. — „Съвсем квалифициран съм, за да преценя“. — Бих я нарекъл чирак-възрастен. Все още не е свикнала с рутинните задачи, но щом впрегне енергията и вниманието си, само стой, та гледай! Много е умна и се учи бързо. Основният проблем в разликата във възрастта е, че трябва да внимавам да не предам доверието ѝ. — Веждите му се сбърчиха. — Само че това е вярно за всички възрасти, така че може и да не е толкова специално.

— Предателство ли? Ти посрами шатрата ни! Направи мама за смях. Знаеш колко цени достойнството.

— Ха. Съжалявам за това, но подозирам, че сама си е виновна. Боя се, че това, което тя нарича достойнство, другите приемат за надутост. — Може би фактът, че Кумбия имаше толкова малко деца, я караше да натяква за техните качества, за да може да се съревновава с приятелките си, които имаха по-големи семейства. Естествено това, че

Дар имаше наистина рядък талант, бе факт. — Всъщност ти си по-голямата част от гордостта ѝ.

— Можеше да се гордее и с теб, ако се държеше както трябва — изръмжа Дар. — Все още си патрулен, след четиридесет години служба. Досега можеше да си поне командир на отряд. Всяко нещо, за което Мари и мама са съгласни, би трябвало да е истина или небето ще се сгромоляса.

Даг стисна зъби и не отвърна. Семейните амбиции го преследваха още откакто се бе върнал от Лутлия и бе оздравял достатъчно, за да почне да патрулира. Може би вината бе негова, задето им бе споменал, че е отказал да стане командир на патрул. Най-вероятно заради притеснението, че това ще доведе до още повишения. Беше отказвал толкова пъти, че накрая Феърболт спря да му предлага. А може би информацията бе изтекла от Масапе? Вече не си спомняше със сигурност.

— Всъщност вече се предложи — процеди Дар през стиснати зъби, — няма да спомена от кого, че ако изчакаме година, проблемът може да се реши сам. Фермерката е доста дребна и сигурно ще умре, ако се опита да роди Езерняшко дете. Замислял ли си се за това?

Даг трепна.

— Майката на Фаун също е дребна, но се е справила. — „В интерес на истината, баща ѝ не е кой знае колко едър“. Все пак знаеше, че размерът на детето няма много общо с едрината на човека. Най-големият син на Мари и Катагус, роден доста хилав и болнав, сега бе едър като мечка.

— Затова и аз не му обърнах внимание. Фермерите са плодовици. Но замислял ли си се сериозно над това? Какво ще стане, ако имаш едно или повече деца? Знаеш, че тук не приемат мелезите. Няма да могат да създават, няма да ходят на патрул. Само ще ядат и ще се размножават. Всички ще ги презират.

Даг стисна зъби.

— В лагера има достатъчно друга работа. Непрекъснато ми повтарят, че десет души поддържали един патрулен. Може да са измежду тези десет. Или ти тайно презираш всички останали и никога не си ми казвал?

— Значи твърдиш, че като пораснат, децата ти ще станат слуги на моите? И ти ще се примириш с това?

— Ще намерим начин да се справим.

— Ние? — Дар се намръщи. — Значи вече поставяш фермерката над цялото ни семейство?

— Ако това се случи, няма да е по мой избор. — Дали Дар щеше да се вслуша в предупреждението? — Освен това не знаем дали всички мелези нямат усет. Даже напротив, виждал съм двама, които имаха колкото някои от нас. Пътувал съм по света повече от теб. Срещал съм фермери със суров талант и не мисля, че това е в резултат на малко Езерняшко семе назад в поколенията. — Даг се намръщи. — Дори би трябвало да проверяваме фермерите за усет. Точно както са правили старите магове.

— А докато се занимаваме с дреболии, кой ще убива злините? — отвърна Дар. — Почти имащи усет не означава, че ще стават за патрулиране. Трябва да подобрим кръвните си връзки, за да извадим максималната полза. Знаеш, че сме максимално разпилени. Нека ти кажа, че не само мама се ядосва, че пропиляваш възможността за поколение.

Даг направи гримаса.

— Да, тая песен съм я чувал и от Мари. — Спомни си собствения си отговор. — Можеше да съм загинал много пъти през тези четиридесет години и кръвта ми пак щеше да се изгуби. Ако ще се чувствате по-добре, се преструвайте, че съм мъртъв.

Дар изсумтя, отказваше да се хване в примката. Вече бяха стигнали мястото, където пътят се разделяше. Дар махна с ръка и поеха по северния бряг. Сенките на листата едва помръдваха от недоловимия летен полъх. Сандалите им вдигаха прахоляк.

Дар се стегна и продължи:

— Ти не посрамваш само семейството си. Твоите номера ще всеят раздор в патрула. Ти имаш сериозна репутация. Младоците като Соун те следват по петите. Колко ли ще е трудно на водачите да предотвратят следващата злочеста връзка с фермерка? Кълна се, мислиш само за себе си.

— Да, това е ново за мен. — На устните му се появи лека усмивка. — И мисля, че ми харесва.

— Стига глупави шеги.

„Отсъстващи богове, не се шегувам“. Всъщност даже въобще не му се струваше смешно.

— Какво целиш, Дар? Аз се ожених истински за Фаун, със съзнание, тяло и същност. Това няма да се промени. Рано или късно ще трябва да го приемете.

— Точно това се опитвам да избегна. — Дар се намръщи още повече. — Лагерният съвет би могъл да промени нещата. И преди са отсъждали срязване на вървите.

— Само когато двойката е разделена и семействата не могат да се спогодят. Никой не може да наложи разрязване без желанието на двамата партньори. И никой няма да търпи такъв прецедент, ако съветът опита. Това би поставило всички бракове под риск. Би било директно против идеите на обвързването!

— Тогава ще бъдеш принуден да го пожелаеш.

Даг измина десет крачки, преди да отговори.

— Аз съм упорит, а жена ми е решителна. Ще си счупиш ножа в този камък, Дар.

— Замислял ли си се какво рискуваш? Прогонване, край с патрулирането?

— Бих могъл да патрулирам още доста години. Сам каза, че сме максимално разтеглени. И въпреки това ще се откажете от таланта ми, така ли? Само от злоба?

— Опитвам се да постигна точно обратното. — Дар ядосано обърса челото си с ръка. — Ти си този, който препуска към пропастта.

— Не по мое желание. Нито на Феърболт. Той ще се застъпи за мен. — Всъщност капитанът просто бе казал, че не иска да занимава съвета с такива неща, но не бе споменал чия страна ще заеме, ако се наложи. Даг обаче нямаше намерение да признава това на брат си.

— При всички проблеми, които това ще породи с дисциплината на патрулните? Помисли пак.

Дали пък Дар и Феърболт не бяха говорили? Даг започна да съжالياва, че се бе държал встрани от лагерните клюки, макар че бе разумно да не се забърква в излишни спорове.

— Фаун така или иначе е специален случай. Тя е фермерката, която уби злина. За разлика от, да речем, твоят брой. Колко бяха? О, да, нито една.

Дар се усмихна криво.

— Щом казваш, братко. А може би бройката е всяка злина, убита с мой нож. Без споделящ нож не може да се убие злина. Патрулните са

просто ходеща храна.

Даг вдиша през носа, за да овладее гнева си.

— Вярно. А без хора, които да ги носят, твоите ножове са — как ги нарече — проста украса за стени. Мисля, че няма смисъл да спорим по този въпрос.

Дар кимна. Повървяха мълчаливо известно време.

Даг се поуспокои и продължи:

— Без Фаун аз и вероятно по-голямата част от патрула щяхме да сме мъртви. А вие щяхте да си губите времето с траурни служби и речи за това колко добър човек съм бил.

— Така почти щеше да е по-добре — въздъхна Дар. — Или поне по-просто.

— Оценявам това „почти“. Във всеки случай няма да успееш. Феърболт каза, че има нужда от мен и няма да занимава съвета. Нито пък мама. Примири се, Дар. — Гласът му омекна и премина почти в молба. — Фаун не е лош човек. Ще разбереш, ако я погледнеш трезво. Дай ѝ шанс и няма да съжалиш.

— Ти си полудял от любов.

— А слънцето изгрява от изток. Няма да промениш и двата факта. Откажи се и ни дай шанс.

— Леля Мари е сглупила, като е позволила това да се случи.

— И тя имаше същите аргументи. — Вярно, че ги бе изложила по-добре, но Дар хич го нямаше в дипломацията. — Остави ни. С времето нещата ще се оправят. Хората ще свикнат. С Фаун ще сме странност, но няма да причиним повече суматоха, отколкото Сари и двамата ѝ съпрузи. Лагерът ще оцелее. Животът ще продължи.

Дар пое дъх и погледна право напред.

— Ще се обърна към лагерния съвет.

Даг прикри прерязването в корема с бавно мигане.

— Така ли? А какво ще каже мама? Мислех, че мразиш споровете.

— Мразя ги. Но нещата опират до мен. Мама само плаче. Трябва да се направи нещо, и то скоро. — Дар направи гримаса. — Омба каза, че ако момичето забременее, никога няма да се откажеш.

— Права е — отвърна Даг доста по-спокойно, отколкото се чувстваше.

Дар изглеждаше като човек, готов да изпълни дълга си, въпреки че не му харесва. Да, дори щеше да настрои и Кумбия. Дали и двамата си мислеха, че Даг ще се притесни от заплахите, или знаеха, че няма да отстъпи?

— Значи аз съм жертва, която си склонен да направиш? А какво мисли мама?

— Тя знае, всички знаем, страстта ти да патрулираш. Колко ти беше трудно да се върнеш, след като загуби ръката си. Нима това да си тикаш чепа във фермерката си струва да загубиш целия си живот?

Дар си спомняше брат си отпреди осемнадесет години. Агонизиращ, изтощен, искащ само да убива онова, което го бе накарало да се чувства като ходещ труп. И накрая да го застигне смъртта, защото не вижда никакъв друг изход. Нещо ново и странно обаче му се бе случило в леговището до Гласфордж. Или може би нещо, което бе таил отдавна, най-сетне бе изплувало? „Аз вече не съм този, за когото ме мислиш, Дар. Гледаш ме, но не ме виждаш. А кой всъщност съм аз?“ Не беше сигурен, че знае отговора, и това го притесняваше повече от старите спомени на Дар.

Дар не разчете правилно неспокойния му поглед.

— Аха, накарах те да се замислиш! Няма да отстъпя. Предупреждавам те!

Даг пипна връвта под навития си ръкав.

— Аз също. Това е предупреждението за теб.

Вървяха в каменна тишина, докато не стигнаха отново до крайбрежния път. Дар кимна сухо и зави към шатрата Редуинг — без сбогуване, без никакви думи за бъдещите си намерения. Даг кимна също толкова мълчаливо и продължи.

Нямаше защо да се тревожи за безопасността им с Фаун. Дар не беше от хората, които биха събрали група здравеняци, за да прибегне до насилие като Съни и приятелчетата му. Напротив, щеше да отправи официална молба към лагерния съвет. Заплахата не беше напразна. Даг усещаше някаква празнота в себе си, точно като чувството, преди да нападне леговище на злина.

Замисли се за сегашното състояние на лагерния съвет. Всеки остров си имаше по един представител и по един заместник, които се избираха всяка година от главите на различните кланове. Освен това участваше и лагерният капитан, като представител на патрула. Майка

му бе избирана в съвета веднъж, а едно време дядо му бе изкарал две години като заместник. Даг въобще не бе обърнал внимание кои са членовете тази година, както и през предишните... но сега това можеше да се окаже важно.

Съветът решаваше повечето конфликти чрез открита дискусия. Само когато се налагаше прогонване или екзекуция, се гласуваше тайно. При това бяха необходими всичките седем членове, а не само обичайните пет. През целия живот на Даг в лагера бе имало само две убийства и съветът бе разрешил по-неясното чрез заплащане между фамилията, а второто бе довело до екзекуция. Не беше виждал да прогонят някого, като случката от разказа на Соун. Все имаше чувството, че тогава е имало някакви по-сериозни обстоятелства, отколкото бе описал младежът. „Като моите“. А може би не?

Даг умишлено се бе държал настрана от клюките, за да не спори излишно, а и се съмняваше, че повечето му приятели ще повторят най-злостните неща пред него. Сещаше се само за един човек, който щеше да действа безпристрастно. Реши, че след вечеря трябва да потърси Феърболт.

Фаун вдигна очи от огъня и видя Даг да се връща в много мрачно настроение. Следобед сред лилиите изглеждаше толкова доволен и спокоен, че тя прокле наум брат му и нещата, които бе изговорил, за да го докара до такова състояние. Освен това трябваше да се откаже от надеждата, че двамата се са помирили, и да зарече фантазията, че ще бъдат поканени на вечеря от майка му. За момент дори бе помислила какво да приготви, за да се покаже пред семейството му.

Даг видя любопитното ѝ изражение и поклати глава с лека усмивка, за да покаже, че не се мръщи на нея. След това седна и замислено почна да човърка пръстта с една пръчка.

— Какво искаше Дар? — попита Фаун. — Нещо лошо ли е замислил? — Беше изчистила костура и го бе напълнила с подправки, измолени от Сари. Сложи го на скарата и разбърка гърнето с плънкин и лук, което бе предвидила за гарнитура. След малко Даг вдигна поглед, привлечен от апетитната миризма, но забави отговора си.

— Все още не — каза накрая.

Фаун сви устни.

— Ако има някакъв проблем, не би ли трябвало и аз да знам?

— Да — въздъхна той. — Но първо трябва да поговоря с Феърболт. Тогава ще ти кажа с по-голяма сигурност.

„Какво ще ми каже?“

— Звучи малко зловещо.

— Може би не е, Искрице. — Вечерята го подмами и той седна до нея, докато тя обръщаше рибата.

Тя се усмихна, въпреки че думите му не я успокоиха. Ако нещо не беше проблем, обикновено го казваше направо. Ако беше проблем с разрешение, ѝ обясняваше с най-големи подробности. Това мълчание означаваше несигурност и тревога. Убеждението ѝ, че Даг знае всичко за всичко, с изключение на фермите, се разклащаше сериозно.

Както и предполагаше, храната подобри рязко настроението му. Дори успя да му докара усмивка, когато след вечеря тя излезе от палатката и му показа новите памучни чорапи, които му бе изплела за подарък.

— Вече са готови?

— Знаеш ли колко чорапи съм изплела за братята ми?! Доста съм бърза. Пробвай ги.

Той си ги сложи и се разходи край гаснещия огън. Изглеждаше доволен, макар и малко нелепо с чорапите и късите панталони, които Езерняците носеха през лятото.

— По-добри са от ужасните вълнени неща, които носиш. Ще пазят краката ти сухи и ще облекчат мазолите.

— Чудесно. Сигурен съм, че с тях краката ми няма да кървят.

— Ама те кървят ли? — възкликна Фаун. — Гадост!

— Рядко. През най-тежките зимни и летни дни.

— После ще ти изплета и вълнени за зимата. Реших, че сега ще имаш нужда от тези.

— Така е. — Той седна, свали чорапите и ги сгъна внимателно. След това целуна с благодарност ръцете на Фаун и тя засия.

— Утре ще помогна на Сари с преденето на влакната от плънкин. Жените тук имат нужда от чекрък, с който да предат по-бързо. Със сигурност няма да е проблем да се разнася един малък. Можем да си го разменяме из лагера. Ще им покажа как се ползва, като благодарност за вниманието, което ми обърнаха. Би ли могъл да донесеш един

следващия път, като патрулираш около Гласфорддж или Уест Блу? Мама и Нати ще се постараят да ти намерят нещо свястно.

— Ще опитам, Искрице. — Реши да не протестира колко абсурдно би изглеждал с подобно нещо на гърба на Копърхед и спечели усмивката ѝ.

Тя го придърпа и поседя известно време в прегръдките му, но скоро Даг въздъхна и се изправи.

— Много ли ще се бавиш?

— Зависи къде ще намеря Феърболт.

Тя кимна, не особено доволна от уклончивия отговор. Лошото му настроение се бе върнало, висеше като наметало на раменете му.

Даг откри Феърболт в последното от няколкото места, на които обширният клан Кроу бе издигнал шатрите си, чак в западната част на острова. Феърболт му хвърли един поглед и го отведе встрани от шумната тълпа роднини, към семейния кей. Седнаха със скръстени крака на дъските. Кожата на Феърболт бе добила кървавомеден оттенък от лъчите на залязващото слънце, а очите му бяха мрачни.

— Преди малко говорих с Дар — започна Даг, барабанеше с пръсти по дъските. — По-точно той говори с мен. Заплаши, че ще се обърне към лагерния съвет. Не мога да си представя какво си мисли, че ще сторят те. Не могат да наредят разрязване на вървите. Говореше нещо за прогонване. — Феърболт не реагира и Даг продължи: — Ти си в съвета. Дар говорил ли е с теб?

— Да. Казах му, че това е лош план. Макар че вероятно има и лоши.

— Какво говорят хората зад гърба ми?

Феърболт се поколеба. Даг не беше сигурен дали му е неудобно да повтори лошите неща, или просто подготвя речта си. По-скоро второто, защото когато почна, бе достатъчно твърд.

— Според Масапе някои се забавляват, като гледат как се пропуква гордостта на Кумбия.

— Това са празни приказки.

— Може би. И аз не им обръщам внимание, но колкото повече огъват майка ти, толкова повече тя ще се опира на Дар.

— Аха. А има ли друго? Без да назоваваме имена.

— Има. Искаш ли да ти изредя всичко? Без имена.

— Да. Тоест не искам, но — да.

— Като за начало — всички патрулни, които някога са били подведени от фермери или са усетили неблагоприятното им отношение, довело до ненужни контузии и жертви.

Даг наклони глава.

— Фермерите не са наясно с нещата. Изходът е да ги обучим, а не да ги мразим.

Феърболт подмина забележката му и продължи да брои на пръсти:

— Всички, които са имали роднини и приятели, пострадали от сблъсъци с фермерите заради неоправданите им страхове от Езерняшка магия.

— Ако не бяхме толкова потайни, нямаше да има недоразумения. Хората щяха да разбират.

Феърболт не обърна внимание и на това.

— Всички патрулни, които са били принудени да се откажат от интимна връзка с фермерки и фермери. Някои са доста гневни. Има и такива, които ти желаят доброто, но повечето се чудят как ще се измъкнеш. Тези хора са направили истински жертви и се чувстват предадени.

Даг прокара пръсти по изгладените от безброй крака дъски.

— Фаун е различна. Тя уби злина и сподели смърт.

— Така е според теб. Но всички смятат своите случаи за специални. Ако правилата не важат за всички, самата система ще се превърне в безкрайна тема за спор. Нямаме време да се занимаваме с подобни неща.

Даг избегна острия му поглед и се обърна към оранжевия диск на слънцето, който вече потъваше зад дърветата.

— Не знам какво си мисли, че ще постигне Дар. Вече съм се заклел в своята същност.

— Да, в разрез със своята отговорност и дълга си. Приличаш на човек, който се опитва да язди два коня, стъпил на гърбовете им. Ако можеш да ги удържиш заедно, се получава. Но ако се разделят, трябва да избираш — да паднеш на земята или да бъдеш разкъсан.

— Имах — и имам — намерението да изпълня дълга си. Ако мога.

— А ако не можеш? Тогава къде ще паднеш?

Даг поклати глава.

Феърболт се намръщи на водата, която в здрача придобиваше оловния цвят на небето. Няколко закъснели лястовички прелетяха над тях към гнездата си.

— Има и друг проблем с правилата. Ако се покаже, че дори такъв прославен патрулен като Даг Редуинг не може да нарушава дисциплината, ще е по-лесно да се удържи следващият влюбен идиот.

— Нима съм прославен?

Феърболт го изглежда странно.

— Да.

— Вече съм Даг Блуфийлд.

— Хм.

Даг въздъхна и смени темата.

— Ти познаваш съвета. Ще се сработят ли с Дар? Дали е говорил с повечето от тях? Това днес просто проба ли беше, или последният ми шанс?

— Знам, че е говорил с някои хора. Според теб колко бързо ще действа?

Даг поклати глава.

— Той мрази крамолите. Мрази да прекъсва работата си. Тя изисква цялата му концентрация. Ако има избор, не би се замесил, но щом се наложи, ще гледа да приключи по-бързо. За да може да се върне към работата си. Вероятно ще е по-ядосан за това, отколкото на мен.

— И аз така смятам.

— Говори ли вече с теб? Феърболт, не ме оставяй да действам на сляпо.

Това му спечели нов смутен поглед.

— А ти би ли искал да повтора поверителния ни разговор пред него?

Даг се надяваше, че избледняващата светлина е прикрила изчервяването му.

— Тогава друг въпрос. Има ли някой друг освен Дар, който би разочовъркал темата?

— Официално пред съвета ли? Сещам се за неколцина. По принцип ще го оставят на семейството ти, но ако кланът Редуинг не

успее, ще предприемат някакви стъпки.

— Значи дори да се оправя с Дар, няма да се приключи. Изпитанията ще изскачат едно след друго, като злини.

Феърболт повдигна вежди при това сравнение, но не каза нищо.

— Това означава, че за да успея, трябва да уредя нещата публично и бързо. Щом съветът се разпорежи, не могат да се повдигат същите обвинения. Така ще ги спра наведнъж. — „По един или друг начин“. Даг направи горчива физиономия.

— Дватамата с брат ти си приличате повече, отколкото изглежда.

— Дар не смята така — отвърна Даг. — Той не е пътувал толкова като мен. Чудя се дали прогонването не му се струва по-тежко наказание?

Феърболт потърка устните си.

— Как е ръката?

— Доста добре. Махнаха шината преди седмица. Според Хохари скоро пак ще мога да почна тренировки с оръжие.

— Мисля скоро да изпратя патрула на Мари. Загубихте доста време в Гласфордж, а и не само вие закъснявате. Кога ще можеш да яздиш отново?

Даг се размърда, за да прикрие безпокойството си.

— Всъщност мислех да си взема малко от неизползваните почивки, поне докато Фаун не свикне тук.

— И колко време ще ти трябва? Като оставим настрана заплахата от съвета.

— От нейна страна — не много. Не мисля, че в лагера има задача, с която да не може да се справи, ако бъде обучена. Не се съмнявам в нея. — Колебанието му се проточи неприятно дълго. — Но изпитвам съмнения в нас.

— Така ли?

— Предателството е двустранно, Феърболт. Като тръгнеш на патрул, се притесняваш за семейството си в лагера. Болести, злополуки, дори атака на злина, тоест има възможност за неприятности, но не и... недоверие. Но щом започнеш да се чудиш, то се разпростира като петно. На кого мога да се доверя, че ще застане до жена ми в случай на нужда, и кой ще се отдръпне? Майка ми, брат ми? Очевидно не. Катагус, Сари? Катагус е стар и болен, а Сари си има свои проблеми. На теб? — Той се втренчи във Феърболт.

За негова чест капитанът не извърна очи.

— Има само един начин да провериш, нали така?

— Да. Само че за Фаун това няма да е точно проверка.

— Рано или късно ще ти се наложи. Освен ако не смяташ да напуснеш патрула. — Погледът, който последва, му напомни за хирургическите ножове на Хохари.

Даг въздъхна.

— Има скоро и твърде скоро. Може да осакатиш млад кон, ако го натовариш тежко, вместо да му дадеш още година да укрепне. Както и младите патрулни. — „А младите съпруги?“

Феърболт кимна, после попита:

— И кога няма да е твърде скоро, Даг? Искам да знам къде да поставя плочката ти.

— Ще ми дадеш ли малко време за размисъл? Не смятам, че мога да оставя въпроса със съвета настрана.

Феърболт кимна отново.

— Но ще мога да отговоря само за себе си и Фаун. Не мога да контролирам действията на другите.

— Но можеш да убеждаваш — отвърна Феърболт. — Да променяш нещата. Осмелявам се да ти предложа да не бъдеш упорит глупак.

„За това е вече късно“. Този мъж трябваше да се занимава с още шестстотин патрулни. За тази вечер бе достатъчно. Жабите бяха започнали серенадата си, а водните кончета бяха отстъпили място на прилепите. Даг се изправи, пожела учтиво лека вечер и изчезна в спускащия се мрак.

8.

Докато се гласяха да си лягат, Даг ѝ обясни за разговорите с брат си и Феърболт. Като сравняваше краткия му разказ с дългото време, през което бе отсъствал, Фаун предполагаше, че ѝ спестява доста неща. Нещо повече беше причинило това лошо настроение. „Братята имат такива способности“. Все пак новината за лагерния съвет звучеше достатъчно стряскащо.

— Седем човека може да гласуват и да ни прогонят? Просто така?

— Не съвсем. Трябва да изслушат аргументите на двете страни. Освен това трябва да говорят с хората на своите острови и да чуят мнението им, преди да вземат такова... сериозно решение.

— Ха! — Тя се намръщи. — Представях си, че това, че твоите хора не ме харесват, ще вземе други форми. Не знам. Например, че ще ни оставят мъртви животни пред входа, хора с маски ще палят шатрата ни, ще те пребият и ще ми обръснат главата. Нещо такова.

— Това ли би се случило сред фермерите? — Даг повдигна скептично вежди.

— Понякога. А понякога и по-лошо, според историите, които съм чувала.

— Маските не могат да скрият същността. Ако някой иска да стори нещо толкова грозно тук, няма да може да го запази в тайна.

— Да, това всъщност би ги спряло.

— Всъщност тук не става дума за момчешки лудории. Нашите брачни върви издигат проблема на друго ниво. Сериозните въпроси имат нужда от сериозно обмисляне от сериозни хора.

— А не трябва ли и ние да поговорим с тези сериозни хора? Защо само Дар да има предимство?

— Проклет да е Дар! — ядоса се той. — Това е точно обратното на идеята ми да те представя постепенно. Сега ще трябва да привличаме внимание и да карам хората да вземат страна. Искан да се

скатаем, докато останалите чакат някой да направи нещо. Надявах се, че една година ще е достатъчна.

Фаун примигна учудено. Може би на него една година не му се виждаше толкова много, но...

— Този тип конфликти не са ти любими, нали?

— Изобщо. Това е лошо нещо в лош момент, а мен хич не ме бива. За разлика от Феърболт. Ще ти омае главата за двадесет минути. Добър лагерен капитан е. Но ясно подчерта, че трябва сам да се справя с проблема. — Даг продължи с по-тих глас: — Мразя да моля за услуги. Мисля, че съм си изчерпал запаса още преди години. — Лекото потупване с лявата ръка показваше за какво говори. На Фаун ѝ се струваше, че специалното внимание, което бе получил с приставката и връщането си в патрула, се е изплатило многократно.

Все пак на другия ден Даг реши да покаже Фаун по-публично и я взе за разнасяне на плънкини. Първо трябваше да гребат до беритбения сал, който по това време се намираще в края на техния ръкав. На широката десет стъпки квадратна конструкция се въртяха дузина Езерняци от различна възраст, пол и степен на голота. Растението имаше големи и твърди листа, които стърчаха от водата като зъби, и непретенциозни жълти цветове. Екипът ги изкопаваше, отделяше стъблата, плодовете и ушите и отново ги засяваше. Зад сала оставаше мътна следа от тиня и растителни остатъци.

Даг поздрави възрастната жена, която очевидно бе начело. Две голи момчета изтърколиха товар плънкини в тясната лодка и тя потъна доста застрашително. Дватама се сбогуваха и загребаха отново, но вече доста по-бавно. Фаун усещаше многобройните погледи, които ги проследяваха.

Разнасянето се състоеше в това да гребат покрай брега и да спират до всеки мини лагер, където оставяха плънкините в специални кошове на кея. Стана ѝ ясно откъде се бе взимала вечерята им през последните дни. Притесняваше се от клатенето на лодката и внимаваше да не изтърве някой плод, за да не се налага да се гмурка за него, но в крайна сметка изпразниха лодката. Върнаха се до сала и направиха още два курса.

Даг махаше и поздравяваше хората по другите лодки и кейовете, запознаваше я с толкова нови лица, че тя скоро започна да забравя имената им. Никой не проявяваше злоба, макар че понякога я гледаха

изумено. Все пак някои от поздравите ѝ се сториха наистина сърдечни. Като се замисли, реши, че предпочита груби или поне остри въпроси пред това мълчаливо безразличие. Това приключи, щом се прибраха за обяд в шатрата Блуфийлд. Обядът естествено беше плънкин.

Повтаряха упражнението през следващите четири дни, докато хората на сала и по кейовете спряха да ги зяпат изненадано. Следобед Фаун помагаше на Сари при преденето на новите влакна и на Катагус, който плетеше въжета. Това бе една от малкото задачи, които не натоварваха болните му дробове. Хрипливото дишане, бе ѝ обяснил той със свистене, било в резултат на една тежка пневмония, която била причина да се откаже от патрулирането и за малко не довела до споделяне.

Фаун откри, че ѝ е най-приятно да работи с него. Сари беше суховата и непрекъснато си имаше грижи с децата, а Мари се отнасяше леко подозрително, но Катагус сякаш наистина се забавляваше с нея. Може би защото усещаше, че вече стои по-близо до смъртта. Мари се притесняваше да го оставя сам в студените месеци. А може би просто имаше особено чувство за хумор. Освен това, макар и да не беше толкова търпелив учител като Даг, ѝ показва как се правят стрели. Оказа се, че той прави стрели за жена си, Рази и Ютау. Дар пък бе произвеждал стрели за Даг през свободното си време. Нямаше нужда да коментират, че сега мъжът ѝ ще се нуждае от нов майстор. Фаун откри, че има талант, и скоро вече знаеше предимствата и недостатъците на перата от пуйка, ястреб и гарван.

Понякога Даг излизаше на така нареченото „разузнаване“ и се връщаше в различна степен доволен, раздразнен или съвсем ядосан. Един ден, докато Фаун и Катагус правеха стрели под сянката на един орех, той се върна, без да каже нищо, влезе в палатката и излезе с лък и колчан. Взе един плънкин и го постави на един пън в горичката.

След петнадесет минути плодът приличаше на животно, премазано от скала, а Даг се мъчеше да измъкне дълбоко забитите стрели от дървото. Не бе пропуснал нито веднъж.

— Този няма да се измъкне — каза Катагус и кимна към останките на плънкина. — Някой познат?

Даг се усмихна.

— Вече няма значение. — Седна с въздишка, откачи тетивата на късия си лък и вдигна една от стрелите.

— Ставаш все по-добра, Искрице.

Тя реши, че това си е чисто отклоняване на вниманието.

— Казваш, че не трябва да идвам с теб, за да могат хората да говорят открито. Струва ми се, че с някои може да имаш по-голям успех, ако говорят не толкова открито и свободно.

— Има логика — призна Даг. — Може би утре.

Само че следващата сутрин се оказа посветена на тренировки с оръжия, защото патрулът на Мари щеше да замине скоро. Рази и Ютау бяха поканили Соун и Фаун се замисли колко малко посетители се появяват на тяхната поляна. Дватамата с Даг бяха сензацийата на лагера. Чудеше се защо няма несекваща редица от съседи, които да наминават поне от любопитство. Не беше сигурна как да възприема това. Поне Соун беше любезен както винаги.

Тренировката започна със стрелба с лък. Фаун притичваше да събира стрелите и подхвърляше кори от плънкин за подвижни мишени. Стрелите ѝ бяха добри, почти като тези на учителя ѝ. Катагус седеше на един пън и обсъждаше уменията на стрелците, доколкото му позволяваше затрудненото дишане. Соун се ядосваше на забележките, Даг само се усмихваше, а Мари отвърщаше със същия тон. След това петимата патрулни започнаха да се упражняват с дървени мечове. Мари беше опитна и бърза, но ѝ липсваше сила и издръжливост. Нищо учудващо за жена на седемдесет и пет. Скоро се отказа и седна до Катагус, за да критикува останалите.

След това боят се оживи. На Фаун ѝ се струваше, че почнаха да прилагат мръсни номера и на моменти не беше сигурна дали гледа двубой, или истинска битка. Удрянето на дървените оръжия се смесваше с виковете и откъслечните проклетия. Даг настоя всички да се изтощят максимално, защото според думите му в истинска ситуация нямало почивки и време за размотаване.

Когато приключиха, потните мръсни бойци се изкъпаха в езерото и излязоха, миришещи не по-зле от обикновено. След това седнаха да хапнат плънкин и се заеха с безуспешни опити да накарат Катагус да отвори една от последните си стомни с миналогодишно бързо вино. Даг, който следеше увещанията с усмивка, се изправи намръщено и погледна към пътя.

— Какво има? — попита Фаун тихо.

— Феърболт. Разтревожен е от нещо.

Тя понижи още повече гласа си.

— Дали е призовка от лагерния съвет? — Беше започнала да се ужасява от тази заплаха.

— Може би... не. Не съм сигурен.

Още преди Феърболт да се появи, останалите бяха млъкнали и го очакваха на крака. Той яздеше без седло, а лицето му бе по-намръщено от друг път. Фаун усети как сърцето ѝ се разтуптя.

Капитанът спря коня и ги поздрави небрежно.

— Добре, че всички сте тук. Като начало, търся Соун.

— Мен ли, сър?

— Да. Пристигна куриер от Рейнтрий.

Това беше родната му провинция. Може би носеше лоши новини? Младежът преbledня и Фаун си представи как през мислите му преминава списък с роднини и приятели.

— Натъкнали са се на сериозен конфликт с една злина на север от Фармърс Флатс и молят за помощ.

Всички изглеждаха смаяни. Дори Фаун знаеше, че искането на помощ извън провинцията е знак за много големи неприятности.

— Явно проклетото нещо е изникнало под един фермерски град и се е развило като лудо, преди да го забележат — обясни Феърболт.

Соун изтърва парчето плънкин, което държеше.

— Трябва да се прибера веднага! — извика и хукна. След това спря и се обърна към Феърболт. — Сър, разрешавате ли ми да замина?

— Не. — Младокът се зачерви, но капитанът продължи: — Искам утре да тръгнеш с другите, като водач.

— О, да, разбира се — подчини се Соун, но потръпна нервно, като куче, дърпащо се на синджира си.

— По това време на сезона три четвърти от хората ни са навън — продължи Феърболт и огледа навъсените патрулни. — Като първи отговор мисля да изпратя следващите три патрула, чийто ред предстои. Това включва и твоя, Мари.

Мари кимна. Катагус се намръщи недоволено, но не каза нищо.

— Акциите извън провинцията са на доброволен принцип, както винаги. Всички ли ще участвате?

— Разбира се — промърмори Мари. Рази и Ютау се спогледаха и кимнаха. Фаун не смееше да помръдне. Даг не отвърна нищо, лицето му бе изненадващо безизразно.

— И ти ще дойдеш, нали? — обърна се към него Соун. — Знам, че искаше да пропуснеш следващия патрул и си заслужил това право, но...

— Искам да поговоря с Даг насаме — обади се Феърболт. — Останалите вървете да съберете снаряжението си. Първият отряд ще потегли на запад на зазоряване.

— Не можем ли да тръгнем още тази вечер? Ако всички са готови — попита нетърпеливият Соун. — Знаете какво значение може да има малко спестено време.

Даг направи гримаса, която според Фаун изразяваше съгласие.

Феърболт поклати глава.

— Хората са пръснати край цялото езеро. Ще трябва цял следобед само за да им съобщим. Не можеш да тръгнеш преди отряда си, водачо.

Соун преглътна и кимна.

Феърболт ги освободи с жест. Рази и Ютау тръгнаха към своята шатра, където на входа ги очакваше Сари с момченцето на ръце. Мари и Катагус завиха към тяхната, а Соун тръгна по пътя, защото неговият лагер се намираше в другия край на острова.

Феърболт се смъкна от коня и го остави да пасе свободно. Даг махна към шатрата Блуфийлд и капитанът кимна. Фаун побърза след тях. Феърболт не я бе поканил, но и не я отпъди, така че тя се присламчи, щом двамата седнаха на пъновете в овощната градина. Даг ѝ кимна и насочи цялото си внимание към командира.

— При изпращането на три патрула наведнъж ще има нужда от опитен отряден капитан — започна Феърболт.

— Риг Кроу. Или Иваса Мъскрат — отвърна Даг предпазливо.

— И аз щях да се спра на тях. Само че и двамата са на сто и петдесет мили оттук.

— Аха... — Даг се поколеба. — Нали не искаш да пратиш мен?

— Ти си бил капитан на отряд. Освен това в този момент си единственият патрулен, който е участвал в толкова мащабна операция.

— При това особено успешна — измърмори кисело Даг. — Питай оцелелите. А, вярно, нямаше такива. Това със сигурност ще

вдъхне вяра в моите способности и хората ми.

Феърболт все едно не го чу.

— Това, че си поемал допълнителни смени, означава, че си работил с почти всички патрулни в лагера. Хората и същностите ще са ти познати. Сили, слабости... Ще знаеш на кого можеш да разчиташ.

Нямаше как да отрече това.

Капитанът понижи глас.

— Има и още нещо. Не бива да го споменавам, но съветът ще те призове след няколко дни. Ако те няма, няма как да се проведе заседание. Нали искаше отсрочка? Ето ти шанс. Свърши си работата и ако все пак те призоват, ще имаш още един силен аргумент.

— А ако се проваля? — попита Даг с пресъхнало гърло.

Феърболт се почеса по носа и се усмихна без капчица хумор.

— Тогава ще имаме много по-належащи проблеми от личните истории на един патрулен.

— Освен това, ако ме убият, проблемът ще изчезне.

— Ето това е капитанско мислене — възкликна Феърболт. — Знаех, че ще можеш.

Даг се засмя кратко.

Фаун осъзна, че става дума за прословутия патрулен хумор.

— Но не бих искал такова разрешение — продължи Феърболт. — Даг, хората знаят, че като стане дума за злина, ти си първият доброволец. Сега е моментът да им покажеш, че нищо не се е променило.

— Не знам какво се е променило. И се променя. Понякога мисля... — Той докосна лявата си ръка. Феърболт можеше и да реши, че става дума за брачната връв, но Фаун се чудеше дали този жест не е насочен към призрачната ръка.

Капитанът погледна към нея.

— Да. Не е хубаво да се изпраца прясно обвързан патрулен на мисия. Само че положението е лошо. Не исках да издавам подробности пред Соун. Куриерът каза, че са загубили стотици хора: и фермери, и Езерняци. Злината се е преместила от първоначалното си леговище под бедния фермерски град и е нападнала лагера Боунмарш. Почти всички са се измъкнали, но със сигурност е пленила неколцина. Щом изпратя първия отряд, ще започна да събирам втори. Кой знае откъде. Имам лошото предчувствие, че ще има нужда.

Даг потърка челото си.

— В такъв случай хората от Рейнтрий ще са объркани. Ще се съсредоточават върху грешните неща — отбрана, бегълци, ранени. Ще изгубят поглед върху цялата картина и главната задача. Вземи нож и убий злината. Всичко друго е отвличане на вниманието.

— Един външен човек ще има по-трезва преценка, да — каза Феърболт.

— Не е задължително. Изминаха тридесет години, откакто патрулирах в северната част на Рейнтрий, но все още имам приятели.

— А помниш ли терена?

— Отчасти — призна Даг колебливо.

— Именно. Аз не съм ходил там. Мислех за Соун — да е партньор на капитана като водач.

— В момента нямам зареден нож — каза Даг. — За пръв път от десетилетия. Обикновено нося по два-три. Чудиш се как съм убил толкова много злини. Просто хората ми даваха повече ножове.

— Работата на капитана не е да забива ножове. А да ръководи хората с ножовете.

— Знам — въздъхна Даг.

— Знам, че знаеш. Е... — Феърболт се надигна. — Отивам да разглася новината. Можеш да ми съобщиш решението си, като се върна. — Не каза изрично да обсъдят въпроса, но това се подразбираше. Погледна за момент Фаун, сякаш искаше да я помоли нещо, но после поклати глава. Конят му се приближи сам, което в никакъв случай не беше случайност. След няколко секунди капитанът вече препускаше по пътя.

Даг се бе изправил и гледаше след него, но сякаш виждаше съвсем други неща. Фаун стана и се приближи до него. Двамата се прегърнаха силно.

— Твърде скоро — прошепна Даг, отдръпна се леко и я погледна. Какъв смисъл имаше да прави храбра физиономия, когато той виждаше бурята, която бушуваше в същността ѝ? Все пак се стегна и опита да успокои дишането си.

— Но Феърболт е прав за опита — продължи той с по-уверен глас. — Това нещо е различно от убиването на неподвижни злини и дори от онази бъркотия в Гласфорддж. Младите съвсем не са подготвени за това. Колко ли на север е бил този град? Не бива да се

създават фермерски поселища на север от старата изчистена линия...
— Поклати глава и стисна ръцете й. Блясъкът в златистите му очи беше определено налудничав.

— Вече си го правил. — Тя преглътна. — Така че въпросът не е дали ще успееш, а дали ще се справиш по-добре от някой новобранец.

— Не знам. Мина доста време. Освен това, ако не ида аз, ще натоваря някой друг. Все някой трябва да замине...

Тя се надигна и сложи пръсти на устните му.

— Даг, с кого спориш?

Той замълча за момент, след което се усмихна, макар и съвсем леко.

Фаун си пое дъх.

— Когато се омъжих за патрулен, предполагам, че ще се стигне дотук. Ти ще заминеш, аз ще остана. Случи се по-скоро, отколкото очаквахме, но все някога трябва да има първи път. — Тя хвана с длани скулите му и разклати главата му. — Просто се погрижи да не е и последен.

Той я притисна към себе си. Фаун усещаше тупкането на сърцето му, миризмата му на мъж. Отвори уста и ноздри и се опита да го вдъхне, да го запази в себе си. „Завинаги. Или поне за ден“.

— Не се ли боиш да останеш сама тук? — измърмори Даг в къдриците й.

— От нещата, от които се боя, това току-що падна доста надолу.

— Трябва да признаеш, че досега винаги съм се връщал.

— Да, в Гласфордж казаха, че си като котка. — „Но въпреки това бяха тръгнали да те търсят“. — Като малка видях едно коте на дърво, мяукаше много жално, а баща ми ми каза: „Скъпа, някога да си виждала котешки скелет на дърво?“.

Чу дълбокия му смях, който толкова много обичаше. Двамата стояха прегърнати, докато от пътя не се дочу тропот на подкови.

— Действай — измърмори Фаун и отстъпи назад.

Даг я погледна с любопитна усмивка. Пусна я, но продължи да държи ръката й, когато се обърна към Феърболт.

Капитанът го гледаше въпросително.

— Искам да говоря с куриера. И да погледна по-новите карти на северните региони на Рейнтрий.

Феърболт кимна отсечено.

— Качвай се зад мен. Ще те метна до щаба.

Даг стъпи на един пън и се покатери на коня. Натовареното животно тръгна с бърза стъпка.

Очите на Фаун бяха сухи. Почти. Тя примигна и влезе в шатрата, за да приготви багажа на Даг.

9.

Даг се прибра чак към полунощ. Фаун надигна глава, разбърка жаравата с пръчка и запали остатъка от свещта. Той ѝ се усмихна, но погледът му беше някак отнесен.

— Чудех се дали ще имаш време да поспиш?

— Малко. Потегляме призори.

— Не е хубаво да тръгваш изморен. Ако искаш, мога да остана будна цяла нощ и да те вдигна? — И без това не оставаше много време.

— Не. Ще минат да ме вземат. Ще опитам да тръгна тихо.

— Да не си посмял да се изнижеш, без да ме събудиш — отвърна тя малко гневно. После го въведе в шатрата, където целият му багаж бе сгънат на купчинки. В единия край бяха лъкът и пълен колчан със стрели. — Мислех да ти опаковам нещата, но после реших, че ще искаш да ги провериш.

Той коленичи и започна да ѝ подава вещите, които щяха да му трябват. Фаун се мъчеше да ги натъпче максимално плътно в дисагите. Остави единствено дайрето в кожения му калъф. Фаун искаше да го попита дали няма да му трябва при празнуването на убийството. Може би просто искаше да го запази при този извънреден поход. Въобще не ѝ се мислеше за другата възможност. Тя закопча каишките и се обърна към последния предмет на сандъка, до примигващата свещ.

— Нямах споделящ нож. Искаш ли да вземеш този? — попита и му подаде канията.

Даг се намръщи. Измъкна костеното острие и погледна избледнелите надписи.

— Дар каза, че не работи.

— Знам. Просто за всеки случай. Ако няма други възможности.

— В отряда ще има поне десет ножа.

— Колко човека тръгвате?

— Седемдесет.

— Ще стигнат ли?

— Кой знае? И един е достатъчен, но може да се наложи всички да се жертват, за да попадне на точното място в точното време. Феърболт ще задържи останалите патрули и ще привика някои от действащите. Но освен за изпращане на помощ трябва да помисли и за отбрана.

— Мислех, че изпращането на подкрепления е най-добрата защита.

— Донякъде. Нещата може да тръгнат на зло в Рейнтрий, но може да се появи и някоя злина тук, в Олеана. И без това вече изоставаме с графика. Възможността не е малка. Това, че злините се появяват случайно, е неприятно. Когато минават месеци без нито една, всичко е добре. Но ако се появят няколко наведнъж, може да ни прегазят. — Той прибра ножа и ѝ го подаде със смръщено лице. — По-добре да не го вземам. Знаеш, че имам навика да се втурвам през глава в неприятностите, а сега работата ми е друга.

Тя прие думите му и ножа с кимване, въпреки че сърцето я болеше.

— Имам няколко идеи — заговори Даг, личеше си, че умът му витае някъде. Даже на няколко места. — Но ще ми трябва по-пресни новини от тези на куриерката. Тя почти е уморила коня си, но са ѝ трябвали два дни, за да стигне дотук. Донякъде нещата на Вълчи хребет се оплескаха заради остарялата информация. Макар че сигурно пак щяхме да постъпим така, ако знаехме какво ни очаква. Ако бяхме изпратили още хора на хребета, вероятно и те щяха да загинат. И без това не бяхме много. Помощта от съседните провинции така и не дойде навреме.

Фаун беше сигурна, че отрядът му няма да пести силите си по пътя.

Имаше толкова малко неща, които да направи за него. Чорапи, стрели, опаковане. Все работи, с които се бе справял през годините, преди тя да се появи и да обърка живота му. Можеше да го заведе в леглото и да се любят, но Даг очевидно имаше нужда от почивка и трезв разсъдък. Тя надигна ръце и започна да разкопчава ризата си. Погледът ѝ падна върху златните топчета на брачната връв. „Трябва да мисли за мисията си, а не за мен“. А им оставаше толкова малко време.

— Даг...

— Кажу ми, Искрице. — Пръстите му нежно погалиха къдриците ѝ.

— Можеш да ме усещаш чрез брачната връв, нали? Както и останалите женени. Мари и Катагус също се усещат, нали?

Той кимна. Фаун изхлузи ризата от дългото му мускулесто тяло и я сгъна до пригответения панталон за езда.

— А аз не мога. Повярвах на думите ти, че вървите ни са като на другите, но не мога да те усетя.

— Другите ще ти казват.

— Да, само че не мога да ги питам по двадесет пъти на ден. Катагус не обича да му досаждат. Освен това той ще си има свои притеснения за Мари.

— Вярно.

Тя се измъкна от своята риза. Пръстите му леко я погалиха. Докосването я накара да потрепери.

— Искам сама да мога. Не можеш ли да направиш нещо, така че да те чувствам? Като останалите?

— Не и по същия начин. Ти не си Езернячка.

И никога нямаше да бъде, но думите му привлякоха вниманието ѝ.

— Има ли друг начин?

— Нека да помисля, Искрице. Ще е нужна много специфична работа със същността.

Да, въобще не беше възбуден. Нищо чудно, ако беше дори наполовина разсеян като нея. Тя чувстваше, че трябва да го накара да се любят, но за първи път интимността ѝ се струваше насилствена и ненужна. Това въобще не ѝ хареса.

— Изглеждаш напрегнат. Искаш ли да легнеш и да те разтрия? Ще ти помогне да заспиш.

— Искрице, не е нужно...

— И масаж на краката.

Той се превъртя на постелята и се предаде с въздишка. Фаун започна от врата му. Мускулите му бяха напрегнати, но постепенно той започна да се отпуска в ръцете ѝ. Без да бърза, тя слезе по цялото тяло, чак до пръстите на краката. Без правене на любов, просто с обич.

Може би липсата на очаквания даде плод, защото той започна да се възбужда. Тази нощ наистина нямаше да се спи много. Фаун се наведе и го целуна. Ръката му започна да се плъзга по тялото ѝ. Тя се

опитваше да попие всяко чувство и да го запази максимално дълго, но времето летеше.

Даг се надигна и проникна в нея, много по-лесно от първия път в брачната им нощ. Фаун се усмихна при спомена. Изпита известно съжаление, че нощта не е подходяща за зачеване. При тези отчаяни обстоятелства можеше и да се изкуши да пробва, преди да се е излекувала напълно. Все пак щеше да е лоша поличба да зачене първото им дете от страх и отчаяние. „Даг ще се върне. Трябва да се върне“.

Той пхна ръка под нея и я превъртя върху себе си. Фаун се намести с кикот и погледна любопитно надолу. Лицето му отново изглеждаше отнесено и тя се притесни, че може да развалят интимния момент заради утрешните тревоги.

За щастие това не се случи. Но той я гледаше през премрежените си клепачи и започна някакви странни движения. Докосна връвта на лявата ѝ ръка, след това челото, сърцето, корема, слабините и отново китката.

— Какво правиш?

— Не съм сигурен. Нещо инстинктивно. Може би малко работа със същността на лявата си ръка.

Всъщност не бяха използвали призрачната ръка по време на любов, откакто десницата му се бе оправила. На Фаун ѝ липсваха мистериозните ласки. Може би не трябваше да се радва, че се е омъжила за тъмен магьосник, а не за прост фермер. Но това, което правеше той в момента, беше различно.

— Опитвам да подсиля малко същността ти, така че да се настрои към моята същност във връвта. Ако се отвориш максимално към мен, ще успея да използвам естествените канали. Не съм сигурен какъв ще е ефектът, но...

Тя отвори очите и сърцето си към него.

— Имаш ли нужда от кръв?

Не беше сигурна дали звукът, който издаде, беше хлипане, или смях.

— Не мисля. Просто ме обичай...

Тя отново налучка ритъма, пое любенето и остави магиите на него. Очите му бяха станали чисто черни. Лявата му ръка продължаваше да се движи, бавно, но някак по-напрегнато. Накрая я

отпусна на корема си, точно когато изви гръб. Фаун затвори очи и се остави на вече познатата вълна от усещания, която я остави без дъх. Усети и друга вълна, от остра и сладка топлина, която преминаваше през сърцето и слизаше към ръката ѝ с пулсиращата кръв.

„О! О!“

— А! — възкликна тя, докато тялото на Даг все още трепереше под нея, и докосна връвта на лявата си китка. — Гъделичка ме. Сякаш щипе зимен студ.

— Силно ли е? Нали не боли? — Даг отвори очи.

— Не. Странно. О! Започна да отслабва... Да не го изгубя?

— Би трябвало да го усещаш, щом пожелаеш. Опитай.

Тя прехапа устни и се съсредоточи. Усещането избледняваше.

— Не... Да не би да не го правя както трябва?

— Не се стягай, пробвай да се отпуснеш. Разтвори се.

— Това е много по-трудно от съсредоточаването.

— Да. Не е нужна сила, а убеждение.

Тя седна със затворени очи и хвана лявата си китка. Представи си как се усмихва, за да примами Даг за целувка и прегръдка. „Обичам те толкова много...“

Усети как топлината се връща в китката ѝ, като лек шепот. „Успях!“

— Това ти ли си? Във връвта?

— Това е част от мен, която е във връвта от онази вечер в стаята на Нати — усмихна се Даг.

— И ти ме усещаш през твоята връв по същия начин?

— Аха. Може би ще трае няколко седмици. Докато не усвоиш подсилването на същността.

— Ще стигне. — Тя въздъхна дълбоко и се отпусна на гърдите му. За съжаление в тази поза той можеше да целува само темето ѝ. Фаун се надигна, почисти се и легна отново секунди преди свещта да изтлее. Даг заспа много преди нея.

През нощта Фаун се събуди и откри, че постелята е празна. Сърцето ѝ подскочи панически. Възглавницата на Даг бе все още топла. Тя докосна връвта си и опита да го усети. Разбира се, че беше жив. Някъде... някъде в онази посока.

„Просто е отишъл до тоалетната, глупачке!“ Вдигна ръка и целуна двойно благословената гривна.

След малко входът на шатрата се отметна. Навън все още бе тъмно. Даг вмъкна изстиналото си голо тяло под завивките. Прегърнаха се и Фаун опита да го стопли, за да може да поспи още малко. Но преди да се унесат, някой плесна тихо по кожата на шатрата и подвижна шепнешком: „Даг“. Фаун позна гласа на Ютау.

— Буден съм.

— Момичетата на Омба докараха конете.

— Добре. Ей сега идвам.

Отвън се чу познатото цвилене на Копърхед. Фаун навлече ризата си и излезе, за да разпали огъня и да изстиска последните остатъци от свещта. Когато се върна, завари Даг да прави последна проверка на багажа. Този път нямаше да има връщане за забравени вещи. По лицето му се четеше умора, но нямаше страх. Поне не физически. Дватамата излапаха няколко парчета плънकिन, набързо и без церемонии. В случая на Фаун — и без апетит.

— А сега какво?

— Отрядът ще се събере пред щаба. Повечето хора вече са се сбогували с близките си.

— Разбирам.

Той метна седлото си на рамо, а Фаун взе дисагите. Навън Рази, Ютау и Мари също оседлаваха конете си, а Катагус им светеше с факла. Сари стоеше наблизко, готова да помогне. Небето на изток бавно посивяваше и вече се различаваха силуетите на дърветата. Над езерото имаше мъгла, земята бе влажна от падналата роса.

Катагус подаде факлата на Сари, за да прегърне Мари.

— Пази се, глупава дъртачко.

— И ти се пази, стари глупако — прошепна му тя. Въпреки хрипливото си дишане той я повдигна на седлото и задържа за момент ръка върху бедрото ѝ.

Даг сръчка Копърхед с коляно и приклегна, за да избегне жълтите му зъби, докато затягаше подпругата. Обърна се и прегърна силно Фаун. След това я целуна по челото вместо по устните. Благословия, а не сбогуване. Нежният жест я натъжи още повече в тази тежка сутрин.

Даг се метна на Копърхед. Жребецът изглеждаше освежен от неколкодневната почивка на пасището и изрази недоволството си, като опита да хвърли ездача си, но бе бързо укротен. Четиримата патрулни завиха по пътя и изчезнаха в сенките. Фаун зърна още няколко конници, които бързаха да ги настигнат. Катагус прегърна Сари през раменете и двамата тръгнаха към шатрите си.

Фаун въобще не мислеше за спане. Реши да разтреби шатрата, но това не бе кой знае каква задача при толкова малко вещи. Замисли се за дневната работа. Разбира се, тъкането беше безкрайно. Тя помагаше на Сари срещу част от грубия плат, а и жената ѝ показваше как се шият панталони за езда. Но все още бе твърде рано да отиде при нея. Не беше и гладна.

В крайна сметка облече пола и риза и се обу. Тръгна по крайбрежния път към разклона за моста. В сивото небе се появяваше синкав оттенък и бяха останали само няколко звезди. Откри, че не е единствената с подобна идея. На пътя се бяха събрали поне още десетина Езерняци на различна възраст и си говореха на малки групи. Фаун кимна на неколцина от съседите, които познаваше покрай разнасянето на плънкини, и някои от тях също ѝ кимнаха, макар да не се усмихваха. Всъщност никой не се усмихваше.

Търпението им бе възнаградено от конски тропот. Отрядът яздеше в бърз тръс. Даг беше начело и слушаше намръщено Соун. Все пак вдигна очи и ѝ се усмихна. Дори младежът извърна глава и я поздрави, макар и малко изненадано. Останалите хора също махаха на роднините си. Една жена притича до една от ездачките и ѝ подаде някакъв пакет, може би забравен цяр. Момичето се усмихна благодарно и прибра пакета в дисагите си.

Фаун не разбираше как седемдесет патрулни изглеждат едновременно толкова много и толкова малко. Поне всички имаха здрава екипировка, добри оръжия и силни коне. „И добри пожелания“. А това бяха само една десета от патрулните на Феърболт. Не беше трудно да се разбере къде са отишли икономическите усилия на островното общество.

Щом отрядът се скри от поглед, изпращачите се пръснаха и тръгнаха към шатрите си. От прикритието на отсрещните храсти се показва дребна фигура. Фаун позна Кумбия в мига, в който и жената я видя. Кимна и направи учтив реверанс на свекърва си, зачуди се дали

моментът е добър, за да започнат да си говорят. Хрумна ѝ, че това може да стане по-лесно в отсъствието на Даг, без неговата нервност. Или по-скоро тъпо упорство. Усмихна се, но Кумбия се обърна рязко и тръгна сковано по пътя.

Фаун осъзна, че дълго време тези сутрешни приготовления са били задача на Кумбия. Нейният съпруг се беше върнал от патрул под формата на смъртоносен костен нож. Дали за първи път синът ѝ заминаваше, без да се сбогуват? Не беше сигурна дали Кумбия се е крила, или просто е стояла от другата страна на пътя, но Даг не бе погледнал в нейна посока. Дар не бе дошъл с майка си и Фаун се чудеше какво ли означава това.

Обърна се и тръгна по крайбрежния път. Опипваше брачната си връв в търсене на успокоителното гъделичкане. „Стига, момиче. Той още дори не е минал по моста“. Все пак се зарадва, когато усети новото чувство. „В онази посока е“. Пое си дъх и продължи към шатрата.

Даг проверяваше конете на слабата светлина на лагерния огън, но естествено не използваше само очите си. „Три окуцели“. Не беше зле за тридневната изтощителна езда. Отрядът водеше няколко товарни животни, носещи храна и зоб. Обикновено патрулните коне се хранеха с трева, но това отнемаше време, а и зърното даваше повече сила. Провизиите им намаляваха бързо. До утре можеха да скрият товарните седла и да подменят конете, за да не се бавят.

Даг беше повел отряда на север от лагера, за да може да хване правия път на запад, въпреки увещанията на Соун, че може да ги преведе по по-пряк път, щом навлязат в Рейнтрий. Според сметките му бяха на около половин ден езда северно от лагера Боунмарш. Посока, от която злината едва ли щеше да очаква атака. Според неколцината уплашени бежанци, които бяха срещнали следобед, злината се бе установила в Боунмарш. „Временно“. Даг бе очаквал тази информация. Сега, когато разполагаше с нея, бе време да изложи на отряда своя план. „Без оправдания и мотаене“.

Въздъхна и започна да обикаля из лагера, спираше от време на време до някой патрулен.

— Ела след няколко минути при моя огън.

Сред повиканите бяха Рази и Ютау и за негово съжаление Мари и Дирла. Както и още неколцина от другите патрули. Беше ги подбрал не заради уменията им с оръжията, а заради способността да контролират усета си. Повечето трябваше да се разделят с обичайните си партньори. „Това няма да им хареса“. Надяваше се това да е най-сериозната причина за притеснения.

Нощното небе беше облачно и се виждаха само няколко звезди. Вчера цял ден бяха яздили под слаб дъжд, набиван в лицата им от насрещния вятър. Следващите дни се очертаваше хубаво време, но Даг се чудеше дали това ще е предимство за мисията им. Повиканите патрулни се събираха около огъня му, носеха си пънове, за да не седят на влажната земя. Бяха общо шестнадесет, дванадесетте избрани, водачите на другите два патрула, плюс него и Соун.

— И така — той си пое дъх, — ето какво ще направим утре. Изправени сме пред злина, която е не само напълно развита и подвижна, но и сигурно вече е разбрала какво представляват споделящите ножове. Ще е много трудно да се приближим до нея, за да я убием.

Соун се размърда неспокойно на пъна си и Даг му кимна.

— Соун, знам, че не си много доволен, защото не пратихме вест, че пристигаме. Но не ми се рискува да изпращам сам човек през места, които сигурно гъмжат от глинени. Движим се поне няколко дни пред евентуалните подкрепления. Никой не знае, че пристигаме, включително злината.

За да не продължи твърде бързо, Даг стисна куката зад гърба си.

— И преди съм се сблъсквал с толкова развита злина, на Вълчия хребет в Лутлия. — Младежите около огъня се сепнаха, а ветераните закимаха напрегнато. — Стратегията ни имаше два аспекта, въпреки че проработи малко случайно. Докато повечето от нас задържаха глинени и робите в открита битка на хребета, малка група от патрулни, умеещи добре да заслоняват същността си, се промъкнаха до леговището. Осем двойки, всяка от които носеше споделящ нож. Заповедта беше, ако някой падне, партньорът му да вземе ножа и да продължи. Ако някоя от двойките загинеше, трябваше да бъде покрита от другите. — Това бе точно обратното на обичайната практика да не се изоставя никой. — Когато достатъчно патрулни успели да се приближат, нападнали леговището. — По-късно бе разбрал, че

дотогава останали само четирима оцелели. — И това бил краят на злината. — Но не и на прочистването, което продължи месеци.

— При толкова могъща злина не са ли рискували същността им да бъде изтръгната? — попита Дирла. Не можеше да се разбере дали изпитва страх, защото гласът ѝ не трепереше, а и бе плътно заслонена.

— Вероятно — отвърна малко грубо Даг. — Мисля, че може да опитаме подобен удар. Съпротивата, която се събира на юг от Боунмарш, за да защити Фармърс Флатс, ще играе ролята на отряда на хребета и ще отвлича вниманието на злината. Ние тук — той махна към хората около огъня — ще извършим тайното нападение. Всички сте подбрани заради уменията да контролирате усета си.

— Не и Соун! — оплака се Дирла. Младежът се изчерви и я погледна намръщено.

— Да. Но той е нашата ходеща карта. Освен това някой трябва да пази конете. — Даг погледна Соун с извинение, но младокът не се оплака.

— Ами останалата част от отряда? — попита Обайо Грейхерон, водач на един от другите патрули.

— Ще ни дадеш половин ден преднина. Дотогава или ще е свършило, или командването ще премине в теб и можеш да опиташ отново, или пък нещо различно.

Обайо не изглеждаше много доволен.

— А ти ще тръгнеш с... Ами да, разбира се.

„Ще тръгна с ударната група“. В лагера отдавна знаеха, че предпочита подобни ходове. Започна да се чуди дали е избрал тази тактика, защото има най-голям шанс, или просто защото му допада най-много. Е, ако успееш, нямаше да има място за колебания. „Както и ако не успеем. В известен смисъл няма да загубя, каквото и да стане“.

Соун риеше влажната пръст с петата на ботуша си.

— Малко е жестоко спрямо онези, които прикриват отстъплението. Така и няма да разберат, че са примамка.

— И хората на Вълчи хребет не разбраха — отвърна Даг сухо и продължи, преди младежът да го попита откъде знае: — Соун, Кодо, Варлийн, и тримата сте запознати с Боунмарш. Обяснете ни за местността.

Процедурата беше стандартна. Даг отстъпи мястото си на местните. Останалите патрулни също започнаха да задават въпроси,

докато се въртяха над картите и чертаеха схеми на земята. Даг слушаше внимателно и въртеше в главата си различните подходи, макар да знаеше, че щом се почне, няма да има полза от девет десети от планираното.

Тук имаше достатъчно опитни умове и не беше нужно Даг да води дискусиата. Две лоши идеи бяха отхвърлени от Ютау и Обайо още преди той да си отвори устата. За сметка на това три други, за които не се бе сетил, бяха премислени, преработени и приети. Само четири от шестте двойки разполагаха със споделящи ножове и Мари, благословена да е, се зае сама със задачата да вземе другите от хората, които оставаха извън ударната група. Хората му дори сами си определиха новите партньори, преди да се пръснат да спят. Даг се надяваше, че ще спят по-добре от него.

Изтегна се на собствената си постеля на студената и влажна земя. Погледна за звезди в небето, опита се да прогони шумовете от главата си. Нямахме смисъл да превърта за стотен път утрешните планове. Беше направил всичко, което можеше тази вечер, освен да поспи. Но щом спря да мисли за отряда, започна да му става мъчно за Фаун.

Беше свикнал толкова много с нея през последните седмици, че имаше чувството, че тя винаги е била край него. Наслаждаваше се не само на прекрасното ѝ тяло, събудило отдавна угасналата му страст, но и на блясъка в очите ѝ, когато задаваше безкрайните си въпроси. На решителното ѝ изражение, щом се сблъскаше с нов проблем. На безкрайния ѝ апетит за знания. Жаждата ѝ за живот му носеше радост, а това, че бе преоткрил своята, бе истинско чудо.

Обмисляше и обратната страна на нещата. Дали този брак не бе събудил страха му от смъртта? От години се беше примирил с предстоящото и бе свикнал да не мисли за смъртта, също както за липсващата си ръка. Когато човек няма какво да губи, не изпитва страх и не се притеснява от рисковете. Дали пък това му острие не бе почнало да се затъпява?

Дясната му ръка докосна брачната връв, за да усети успокояващото жужене на същността на Фаун. Наистина вече имаше какво да губи. Започваше да усеща желанията и любопитството за бъдеще, което не изглеждаше толкова мрачно и неизбежно, а напротив,

пълно с неизвестни места и хора. „Проклятие, искам да живея!“ Не беше най-добрият момент за подобно откритие и Даг изсумтя ядосано.

Реши, че няма смисъл да се лута в кръг, и затвори решително очи. Лятната нощ беше къса. Призори трябваше да тръгнат на юг. „Постарай се умът и тялото ти да яздят един и същи кон, старче“.

10.

Бяха заминали преди три дена. Днес щеше да започне четвъртият. Дали бе свършило, или пък не беше започнало? Може би още не бяха стигнали? Където и да отиваха. Той беше още жив и някъде на запад, поне толкова можеше да разбере от брачната си връв. По-добре от нищо, но твърде недостатъчно.

В другия край на поляната Катагус бе седнал на една маса, а пред него имаше нож и еленова кожа. Днес щеше да прави нови мокасина за племенничката си Теси. Измери ходилата на момиченцето и го погъделичка, а то се разкикоти. Това, че докосна лявата си ръка, преди да започне, едва ли беше случайност.

Фаун се облегна на ябълката и се върна към плетенето. Ако не бяха децата на Сари, поляната щеше да е доста тиха и тъжна през последните дни. Въпреки че изчезването им преди два дни бе предизвикало известна суматоха. Един съсед ги бе открил почти на другия край на острова — тръгнали да търсят бащите си. Фаун предполагаше, че в детските им очи Рази и Ютау бяха другари за игра, които се появяваха и изчезваха съвсем мистериозно. Сари се опитваше често и внимателно да им обясни какво представлява патруирането, но със същия успех можеше да им каже, че са заминали на луната.

Неразположението ѝ бе започнало на другия ден след тръгването на Даг. Нищо изненадващо, но събуждаше някои неприятни спомени. Сари ѝ беше показала, че Езерняшките жени използват мъх от тръстика за абсорбатор — той можеше да се изхвърля, вместо да се пере като парцалите. Това не ѝ донесе голямо облекчение. Следващите два дни се превиваше от болка и се чудеше дали кара особено лош цикъл, или това са просто остатъци от нараняването от злината. Съжаляваше, че не може да попита Мари. Все пак накрая болките намаляха и днес се чувстваше по-добре.

Привърши памучните чорапи и ги пусна в скута си. Бяха станали много добре, без да пропуска бримки, а петите стояха под правилен ъгъл. Не като първите ѝ опити, с които братята ѝ бяха обули петела.

Фаун се усмихна при спомена за ядосаната птица, пристъпяща с вързани на краката вълнени торби. Макар че тогава тя бе по-ядосана и от петела.

Прибра се в шатрата, среса рошовата си коса и я върза с панделка. След това извади парче цветна прежда и върза грижливо сгънатите чорапи като подарък. Стегна се и тръгна към колибата на Кумбия Редуинг.

Предната вечер беше валяло и от листата на дърветата все още капеше. Отрядът на Даг сигурно също бе преминал през лошото време, но тя нямаше представа дали са намерили някакъв подслон. Когато стигна, видя, че Кумбия работи навън: седеше на един покрит с кожа пън до дървена маса. Носеше обичайната за лятото риза без ръкави с лек червеникав оттенък, вероятно постигнат с някаква плодова боя. Беше се привела съсредоточено над задачата си. Плетеше тънко въже от плънкинови стебла. Дар и Омба не се мяркаха наоколо, точно както се бе надявала Фаун. Сигурно и двамата бяха заети със заниманията си.

Кумбия вдигна поглед и се намръщи. Кокалестите ѝ ръце не спряха да работят.

— Добро утро. Как сте? — поздрави учтиво Фаун и направи реверанс.

Мълчание.

Не беше обещаващо, но Фаун нямаше големи очаквания.

— Изплетох на Даг памучни чорапи и много му харесаха. Така че направих и на вас. — Извади малкия вързоп. Кумбия не помръдна. Ако ѝ беше предложила мъртва катеричка, вероятно щеше да има същото изражение. Фаун остави чорапите до конците и отстъпи, едва сдържаше порива си да побегне. Трябваше да опита да предизвика някаква друга реакция. — Радвам се, че изпратихте Даг онази сутрин. Знам, че винаги сте искали да стане офицер.

Жената спря и отмести дървения инструмент с трясък по масата. Продължаваше да се мръщи. Сякаш трябваше да ѝ вадят думите с ченгел.

— Не и по този начин.

— А как? Това си е съвсем в стила на Даг.

— Всичко се обърка — въздъхна Кумбия. — Винаги става така с това момче. Тревогите и мъките, които ми е докарал, нямат край. —

Погледът ѝ към Фаун не будеше съмнение кое е последното нещо в дългия списък.

„Поне започна да говори“.

— Най-близките ни имат навика да ни нараняват най-сериозно. Иначе нямаше да ни е грижа. Но Даг е правил и добри неща. Например двадесет и седемте убити злини. Трябва да се гордеете.

Кумбия направи гримаса.

— О, определено се е доказал в патрула, но го бе направил още на двадесет и пет. Претенциите ми са към лагерните му задължения. Патрулирането не го освобождава от тях. Ако се беше оженил преди време, нямаше да имаме тези неприятности.

— Веднъж го е направил — опита се да скалъпи достоен отговор Фаун. — Съвсем навреме като за Езерняк. Трагичните спомени още го измъчват.

— Не е единственият, преживял подобна мъка. Много хора губят близките си заради злините. — Самата Кумбия бе сред тях. — Имаше двадесет години да се отърси от спомените.

— Да, но изглежда, че няма да го направи. — Фаун си пое дъх. — Вие сте пробвали достатъчно време да го промените. Може би сега е ред на някой друг.

— Твоят ли? — изсумтя старицата.

— Така изглежда. Когато го срещнах, беше обвързан единствено към смъртта си. Радвайте се, че е загубил това желание!

Кумбия се облегна назад. Сега Фаун вече бе ангажирала цялото ѝ внимание. Усещането не беше съвсем приятно, но бе по-добре, отколкото да се преструва, че Фаун не съществува.

— И двамата сте много твърдоглави. Сигурно се е метнал на вас. Някой трябва да отстъпи, преди да се случи нещо лошо. Не може ли откажете Дар от намерението му да се обърне към лагерния съвет? Това ще свърши зле.

— Да, за теб. — Кумбия го каза по-скоро равнодушно, отколкото злобно.

Фаун вирна брадичка.

— Наистина ли вярвате, че Даг ще се подчини, ако го накарат да разреже вървите? Че ще престъпи думата си? Имам чувството, че въобще не го познавате.

— Вярвам, че тайно ще се зарадва, ако бъде освободен от тази глупава клетва. Може би ще се срамува, както всички мъже, когато ги заловят да вършат нещо нередно. Но в дълъг план ще е доволен, че някой друг го е отгървал и е поправил грешките му.

Фаун прехапа устни. „Значи смяташ, че синът ти е и страхливец освен лъжец?“ Не посмя да го каже на глас. Може би в думите на Кумбия имаше зрънце истина? „Тя го е познавала през целия му живот, а аз едва от това лято“. Стисна връвта на лявата си ръка за кураж.

— Ами ако избере изгнанието?

— Няма. Никой Езерняк не би го направил. Ще си спомни къде са истинските му задължения.

Фаун започваше да разбира защо Даг бе предпочитал да стои подалеч от роднините си. Хората често напускаха семействата си и това бе нормално, както при Езерняците, така и при фермерите. Понякога това бе простият ход на порастването, може би бракът му в Лутлия беше нещо такова. Вероятно ако не беше трагедията, щеше да остане там и нямаше да се върне. Понякога семействата бяха толкова... нефункционални, че човек можеше само да избяга. Може би първият му брак се дължеше отчасти и на това.

— Кой напират за свикване на съвета, вие или Дар?

— Семейството е обединено в опита да спаси Даг от бедствието, което сам си е навлякъл.

— Според мен Дар разбира как стоят нещата. И ако ви казва нещо друго, значи лъже.

Кумбия изглеждаше истински развеселена.

— Фермерче, аз съм Езернячка. Разбирам, когато някой лъже.

— Тогава се заблуждава — смени подхода Фаун. — И това видимо наранява Даг. Не беше правилно да го пращат на война при цялата тази бъркотия.

— И чия вина е това? За да се разкъса един мъж, трябва две страни. Решението е просто. Прибери се във фермата си. Не ти е мястото тук. Момиче, ти дори не можеш да си заслониш същността. Все едно се разхождаш гола през цялото време. Знаеш ли това? Или Даг въобще не ти е казал?

Фаун потръпна и Кумбия се усмихна победоносно. Дали свекърва ѝ можеше да разчита същността ѝ така добре като Даг? „Ако е така, ще може да ме разцепи като дърво за огрев“.

Кумбия я погледна със злобно любопитство.

— За какво му е толкова глупава и невежа жена? Непрекъснато ще правиш грешки и ще го засрамваш. Може да е твърдоглав и да не признава, но вътрешно ще се дразни. Децата ти ще имат слаба същност и няма да могат да вършат и най-простите задачи. В случай, че проклетата ти утроба въобще може да ги износи. Признавам, че сега си хубава, но бързо ще остарееш, като всички от твоя род. Ще надебелееш като всички фермерки, а той ще седи и ще съжалява.

„Тя опитва, макар и не на сляпо“. Целеше се в нейните страхове. Наистина майка ѝ и леля Нати бяха надебелели, след като преминаха средната възраст. Определено няколко от стрелите на Кумбия целеха точно. „Сигурно и аз съм я засегнала някъде, за да контраатакува така яростно“.

Спомни си как в Гласфордж бе чула за дуелите на речните шлепове. Лодкарите си връзвали левите ръце с ремък, а с десните се биели с ножове. За да не могат да се измъкнат от противника и винаги да са в обхвата на оръжието. Схватката с Кумбия беше нещо такова. Като съдеше по своя опит, Фаун не бе повярвала, че семейството на Даг е по-лошо от нейното. Но ако нейните хора се биеха до кръв, тук искаха да пробождат до кост. Може би Даг бе прав, че не трябва да имат контакт със семейството му. „Не дойдох тук да се карам със старицата, а да постигна примирие. Защо я оставям да си получи войната?“

— Даг е най-искреният човек, когото познавам. — Фаун пое дълбоко дъх. — Ако имаме проблем, ще ми каже и ще го изгладим.

— Ха. — Фаун усети промяната на настроението на Кумбия, но не се успокои. — Нека ти кажа истината за патрулните, момиче. Защото бях женена за един. И съм дъщеря, сестра и майка на патрулни. Дори съм ходила с тях, когато бях на твоите години. Мъже, жени, добри или лоши, всички си приличат по едно. Щом видят първата си злина, не могат да се откажат от патрула, докато не се осакатят или не загинат. Никога не слагат някой друг на първо място. Виж Мари, тя трябва да си стои в лагера и да се грижи за Катагус, но хукна веднага. При това с благословията му. Бащата на Даг беше същият. Както и останалата пасмина. Не мисли, че Даг ще среже вървите, защото го искам аз, Дар или останалите, които са го подкрепяли цял живот.

— Ето каква е уловката — продължи Кумбия. — Ако Даг не те обича истински, ще избере патрула. А ако е лудо влюбен, пак ще избере патрула. Защото ако не спаси света, няма да може да спаси и теб. Колко време му трябваше на твоя младоженец да хукне и да те зареже, щом се появи Феърболт с новините за Рейнтрий? Сама, без роднини и приятели.

„Съвсем малко“. Фаун не посмя да го каже на глас. Устата ѝ бе пресъхнала.

— И нямаше да има значение, ако беше Езернячка или сто пъти по-красива. Ако лежеше на родилно легло, плачеше на гроба на детето му или пък беше болна. Патрулните са еднакви. Не можеш да спечелиш тази битка. — Кумбия се облегна и я погледна студено, като змия. — И аз не можах. Така че си вземай глупавата плетка и се махай.

Фаун преглътна.

— Чорапите са хубави. Може да ги дадете на Омба.

— Твърдоглава си, а? — Кумбия хвана малкия вързоп и го метна в огъня, който димеше наблизко.

Фаун почти щеше да изпищи. „Три дни работа!“ Втурна се да ги вдигне. Още не се бяха запалили, но вече димяха и краищата започваха да почерняват. Вдигна ги и започна да маха полепналите въглени, затаила дъх от болка. Синята ѝ пола се бе изцапала на коленете. Започна да я тупа и погледна към Кумбия.

Сълзите в очите ѝ не бяха само заради изгорените пръсти.

— Даг каза, че няма да има смисъл да разговарям с вас.

— Май трябваше да го послушаш — отвърна старицата. Лицето ѝ беше почти безизразно.

— Вероятно. — Теорията ѝ, че ако поговори с Кумбия, нещата ще се оправят, бе разбита на пух и прах. Искаше да изстреля някакви остри думи за сбогом, но бе твърде разстроена. Най-много искаше да се махне.

— Хайде, изчезвай. — Свекърва ѝ сякаш прочете мислите ѝ.

Фаун си тръгна. Успя да запази стойката си, поне докато не стигна пътя с пресъхващите локви. Стомахът ѝ се свиваше и имаше чувството, че въпреки приятното време този остров е някак пуст и враждебен. Потискаше я, сякаш бе в затвор. Подсмръкна ядосано — чувстваше се глупаво, глупаво, глупаво — и обърса сълзите си. На три от пръстите ѝ имаше червена следа от изгорено, може би щяха да ѝ

излязат мехури. Майка ѝ и Нати щяха да намажат изгореното с масло, а после да я прегърнат и целунат. В оскъдните ѝ хранителни запаси със сигурност нямаше масло, но другите лекове ѝ липсваха повече. „Никога повече няма да се излагам така“. Тази мисъл я дразнеше повече от болката в ръката.

Беше отишла при Кумбия в опит да разреши проблема с лагерния съвет. Да спаси Даг. Не само че се бе провалила, а даже сякаш бе влошила нещата. Сега Дар и майка му знаеха каква лесна мишена е фермерската съпруга на Даг. „Защо си въобрази, че можеш да му помогнеш? Тъпачка...“

Катагус продължаваше да работи на тяхната поляна — по-точно на поляната на Мари и Сари. Беше пробил дупки с шило в кожата и сега правеше внимателни шевове. Теси бе изчезнала някъде, но братчето ѝ седеше в нещо като кошарка и си играеше с две разтревожени костенурки, като почукваше по корубите им. Катагус спря работа и я погледна проникателно. Фаун си спомни как Кумбия ѝ бе обяснила, че ходи гола. Имаше ли смисъл да си придава по-смел вид, след като всички Езерняци можеха да я разчетат без проблем?

За нейна изненада старецът я повика и тя тръгна към масата му.

— Къде ходиш, девойче? — попита я той иронично през хриповете си.

— Да говоря с Кумбия — призна Фаун. — Или поне да опитам.

— Май си си изгорила пръстите?

Фаун скри ръката си зад гърба.

— Тя хвърли чорапите, които ѝ бях изплела за подарък, в огъня. Трябваше да ги оставя, но ми беше жал да се похабят.

— С това ли се занимаваше през последните три дни?

— Общо взето.

— Ха. Дай да видим. Не това, изгореното — добави той, щом Фаун му протегна чорапите. Тя му подаде другата си ръка. Той я хвана със сухата си длан и наклони глава. Както винаги, носеше лятната си униформа — къси панталони и сандали. Миришеше на смесица от старост и езерен аромат, но не беше неприятно. Дали и Даг щеше да ухае така, като остарее? Можеше да свикне.

— Дали Мари ще хареса чорапите? За мен са големи, а на Даг ще са му малки, но може да се носят под ботушите за езда. Стига да не е

твърде горда и да не приема фермерски дарове — добави Фаун горчиво. — Или отхвърленото от Кумбия.

— Това последното може да я привлече — позасмя се хрипливо Катагус.

После пусна ръката ѝ. Болката бе изчезнала. Червените следи бяха порозовели, вместо да се надуват с мехури. „Той може да лекува като Даг“.

— Благодаря.

Катагус кимна и сложи чорапите до кожата: приемаше подаръка. Фаун тръгна да си ходи, но спря.

— Кумбия каза, че не мога да си заслонявам същността и все едно ходя гола.

— Ами... — отвърна бавно Катагус, — Кумбия си е малко дръпната. Пълна е с неща, които не иска другите да виждат. На повечето стари хора не им пука особено.

— И при някои фермери е така. Е, не в същността, разбира се. Но се вижда в облеклото и държането.

— Боя се, че тя все още се опитва да оправи света. Щеше да е безжалостен патрулен. Да благодарим на отсъстващите богове, че стана създател. — Той явно си представи как патрулира с младата Кумбия и потръпна.

— А какво създава? По принцип?

— Въжета и шнурове, които не се късат. Доста са полезни за лодките, а и за други неща.

— О, значи се е занимавала с магии, когато я прекъснах?

— Нищо особено. Тя е толкова опитна, че въобще нямаше да се забави, ако беше някой, с когото иска да общува.

— Уви, не съм — въздъхна Фаун и опита да си подреди мислите. — Езерняците често ли се разхождат с разтворена същност?

— Ако са спокойни и искат да възприемат околния свят напълно. Освен това много от хората имат по-къс обхват на усета. Така че, ако си малко по-далеч от тях, няма да те виждат, дори да светиш.

Но всички на поляната, с изключение на децата, имаха доста голям обхват. Фаун внезапно се притесни.

— А когато ние с Даг... Когато той се отваря към мен?

Катагус се засмя зловещо, за да ѝ покаже, че е разбрал за какво говори.

— Лично аз виках за Даг. Макар че Мари ме зашлеви. Жените Редуинг са опасна работа. — Видя я, че се изчервява, и добави: — Заради дишането напоследък хич ме няма. Остава ми само да се радвам на късметлиите.

Фаун се изчерви още повече, но усети, че той споделя тези интимни въпроси съвсем чистосърдечно. Как можеше една сутрин да е толкова наситена с жестокост и любезност?

— Хората са такива.

— Винаги са били — потвърди Катагус. — И винаги ще бъдат. Така е най-добре.

Тя осъзна, че се е успокоила, докосна брачната си връв и кимна към тази на стареца.

— Всичко наред ли е с Мари?

— Засега. Даг е направил нещо на твоята връв, нали? Или... на теб?

Фаун кимна и пак се изчерви, като си спомни обстоятелствата. За щастие Катагус не беше гаден и не я притисна за подробности.

— Когато ги заплитахме, успях да вкарам моята същност във връвта на Даг, но не можех да усещам неговата. Така че той поработи върху моята връв, преди да замине. Приятно е да знам, че мога да го намеря, ако се наложи. Или пък той мен.

Катагус зяпна.

— Какво?!

Тя хвана китката си, затвори очи и се завъртя. Когато ги отвори, се бе обърнала към дърветата на запад.

— Натам е. Малко е смътно, но предполагам, че ако се приближи, усещането ще се засили. Поне така беше, когато заминаваха. — Обърна се и видя, че Катагус я гледа изумено. — Нима вървите на останалите не работят по този начин?

— Не.

— О!

Старецът потърка носа си.

— Мисля, че не е работил над връвта. По-добре не споменавай за този трик пред никого, поне докато не се върне.

— Защо?

— Ами, да речем, че ако Даг иска още неприятности със съвета, по-добре да си ги избира сам.

Това беше някакъв намек, но не можеше да го схване.

— Добре. — Отново погледна на запад. — Кога ли ще се върнат?

— Никой не знае. — Той сви рамене, но по погледа му си личеше, че знае много.

Тя кимна, повече от съчувствие, отколкото от съгласие, и тръгна към шатрата. Трябваше да си измисли нова задача. Със сигурност нямаше да преде. Слънцето се издигаше към зенита. Фаун се надяваше, че осветява пътя на Даг, където и да е той.

Фразата „мъртвешка тишина“ никога не му бе звучала по-истински.

Яркото лятно слънце прежуряше зимния пейзаж. Сякаш блатистата местност беше преживяла седмица убийствен мраз. Някога зелените тръстики сега бяха покафевели и сгърчени. Жълтите листа на дърветата, между които се бяха притаили, се ронеха от вятъра. Въздухът беше горещ и влажен, типичен за Рейнтрий през лятото, но липсваше жуженето на насекомите и птичите песни. Морът наистина бе ужасяващ, щом и комарите плуваха умрели около останалата водна растителност. В тинята жълтееха корубите на две мъртви костенурки. Синьото небе контрастираше на ужасяващата гледка.

Мъртвата почва щипеше между краката му, но липсваше източващото същността усещане, маркиращо продължителното присъствие на злина на едно място. Освен това Даг не усещаше познатите вибрации, които му подсказваха, че леговището е наблизо. Реши да рискува и се надигна, за да огледа разрушеното Езерняшко селище край брега.

Приклепналата до него Мари изсъска предупредително.

— Не е тук — прошепна той.

Тя кимна намръщено.

— Но робите ѝ може да са останали.

Той се осмели да разтвори леко усета си и преглътна, за да преодолее прилошаването от околния мор. Когато се убеди, че няма да повърне, се разтвори още малко. Не усещаше нищо освен няколко коса: вероятно бяха избягали по-рано и сега се връщаха да търсят гнездата си.

— В радиус от миля няма нищо живо... чакай. — Даг приклегна. В мочурливата местност на няколкостотин крачки от селището се долавяха следи от изопачена същност. Към нея, като напоителен канал, се стичаше същността от местността. Той провери по-внимателно.

— Мисля, че отпред има гнездо на глинени. В момента няма стражи. Но долавям нещо друго.

Мари се намръщи още повече.

— А би трябвало да оставят някой да го наблюдава.

Даг обмисли възможността за добре изработен капан. Това щеше да припише на злината не много вероятна предвидливост. Направи няколко знака с ръка към останалите от патрула и пак започнаха бавното промъкване. Използваха всяко възможно прикритие, за да се приближат до тази част на блатото, която приличаше повече на езеро, и до останките на селото.

Тук бе имало деветдесет-сто жилища, приютявали около хиляда души, плюс още толкова, разпилени свободно из Боунмарш. Десетина колиби бяха изгорени, но дъждът бе изгасил тлеещите останки. Виждаха се следи от бързата евакуация, но освен изгорелите шатри нямаше много разрушения. Даг не виждаше и не помирисваше трупове, но пък понякога телата с изтръгната същност се разлагаха много бавно. Все пак се надяваше, че повечето хора са избягали на юг. Езерняците знаеха как да зарежат всичко и да се евакуират. Зачуди се как ли изглежда фермерското градче, под което се бе появила злината. „Какво ли би направила Искрицата, ако...“ Бързо прогони отвличащите го мисли.

Стигна дървената стена на първата колиба и внимателно надзърна зад нея, към мочурището. Виждаха се няколко дървета, върби, рожков и ясен. По стволите им имаше някакви тъмни неща, но не можеше да ги види ясно. Разтвори усета си, потръпна и отново се заслони.

— Мари, Кодо. При мен.

Мари веднага притича до него, а след секунда се появи и Кодо, вторият по възраст в отряда.

— Под онези дървета има някой. Не са глинени, не са и фермери роби. Мисля, че са от нашите. Нещо не е наред.

— Живи? — попита Мари и надникна. Шестте фигури не помръдваха.

— Да, но... отворете усета си. Внимателно, за да не се закачите. Вижте дали долавяте нещо познато. „Защото аз не мога“.

Кодо го изгледа изпод сивите си вежди. Даг бе заповядал никой да не се отваря без изрична заповед. Двамата с Мари затвориха очи.

— Не съм виждала подобно нещо — промърмори Мари. — Май са в безсъзнание.

— Оплитане на същността? — предположи Кодо.

— Да, това е. Но защо...

Даг ги преброи. Виждаше шестима, но според усета му бяха петима. Значи един труп.

— Мисля, че са вързани за дърветата. — Той се обърна към партньорката на Мари, Дирла, която се бе приближила нетърпеливо. — Стойте по местата си. Кодо, Мари, елате с мен.

До дърветата нямаше укритие, така че Даг се изправи и тръгна напред. Другите двама го следваха по петите.

Хората наистина бяха вързани за дърветата. Изглеждаха изгубили съзнание. Трима мъже и три жени, като цяло по-възрастни. Ако се съдеше по вида и останките от дрехите им, бяха създатели, а не патрулни. По някои имаше следи от борба и охлузвания, други бяха непокътнати. Една от жените бе мъртва. Даг се поколеба дали да не я докосне, за да установи кога се е случило. Сякаш неотдавна. „Пак закъсна, старче“.

Кодо изпъшка и извади ножа си, за да пререже въжетата.

— Чакай — спря го Даг.

— Защо? — намръщи се мъжът.

— Даг, какво е това? — обади се Мари. — Имаш ли представа?

— Мисля, че да. Новите злини трябва да стоят до гнездата на глинените, за да им помагат да растат. Затова се въртят около леговището си дори когато станат подвижни. Само че тази е станала достатъчно силна, че да реши проблема. Впримчила е тези създатели, за да ѝ произвеждат глинени, докато я няма. — Той погледна неспокойно на юг.

Кодо подсвирна.

— Можем ли да ги освободим от оплитането? — попита Мари намръщено.

— Не съм сигурен, но недейте. Не знаем какво усещане има за тях злината, колкото и далече да е. Ако се занимаваме с тях, може да я

предупредим, че идваме.

— Даг, да не искаш да ги оставим така? — възкликна Кодо смаяно. Мари се беше навъсила.

— Изчакайте — отвърна Даг и тръгна през мочурището. Другите го последваха.

На всеки няколко крачки в земята имаше дупки, сякаш изкопани от дете. В центъра на всяка се подаваше муцуна. Имаше еноти, видри, опосуми, бобри, дори катерички и костенурки. Всички бяха започнали да губят предишните си форми, като гъсеници в пашкул, но все още не бяха достигнали човешка форма. Преброи поне петдесет.

— Е, това е лесно — каза Кодо, гледаше с любопитство и отвращение. — Можем да ги избием в дупките. Ще спестим доста тревоги.

— Тези няма да са готови поне още няколко дни. Може би седмици. Като убием злината, ще загинат на място.

— Какво мислиш, Даг? — попита Мари.

„Мисля как не ми се искаше да командвам този отряд. Точно заради такива решения“.

— Мисля, че останалите са на половин ден зад нас. Ако успеем да налеем малко вода в гърлата на тези хора, ще издържат до довечера, когато Обайо ще ги освободи. Така няма да издадем позициите си на злината. Даже напротив, тя ще си помисли, че преследвачите са още тук.

— Но колко ли е пред нас? — запита Кодо.

Даг поклати глава.

— Ще огледаме за следи, но не може да е на повече от ден. Очевидно е събрала всичките си сили и е продължила на юг. Коеето говори, че се готви да атакува. Тоест едва ли ще гледа назад.

— Мислиш да я последваме? Колкото се може по-бързо? — попита Мари.

— Имате ли по-добри идеи?

Двамата поклатиха глави.

Върнаха се при патрула, който се бе събрал в селото. Даг изпрати една двойка да доведе Соун и конете, а останалите тръгнаха да търсят следи от злината. Варлийн откри мястото, където глинените си бяха направили пир. Имаше животински и човешки кости, някои печени, други дъвкани сурови. Даг преброи не повече от дузина човешки

жертви. Опита да приеме, че това „не повече“ е окуражително, но не можеше. За щастие тримата патрулни, които бяха запознати с лагера, не можаха да различат никого по останките. Даг реши да остави на Обайо и погребенията.

Патрулът се бе приготвил за отчаяна атака, а вместо това се събра на бърз обяд. Кое то не беше лесно, особено за виделите касапницата. Даг не искаше да се мотаят, защото спорът дали да освободят оплетените създатели щеше да се разгори отново. Соун беше особено недоволен от решението му, защото познаваше неколцина от двете си години патрулиране в Боунмарш, преди да дойде на размяна при тях.

— Ами ако Обайо мине по друг път? Ти му разреши да избира.

— Щом се справим със злината, довечера или утре сутринта, ще изпратим някого обратно — отвърна Даг уморено. — Ако я убием, може да се освободят сами.

Този аргумент беше доста измислен, но Соун го прие, а това бе всичко, което искаше Даг. Най-много съжаляваше за времето, изгубено в бавното и предпазливо промъкване до селището. Нямаше да има значение дори да го бяха прекосили в галоп. Сега се опасяваше, че ще настигнат злината по тъмно, в края на един много изтощителен ден. В задачите на командира влизаше това да вкара бойците си в битка, когато са отпочинали и свежи, а той се бе провалил.

Поне нямаше да им е трудно да проследят злината. Съществуването беше оставило просека от унищожение, широка стотина крачки. Дори фермер нямаше да я пропусне, камо ли някой с минимален усет. „В края на тази следа ни очаква злина“. Откриването й щеше да е съвсем лесно.

„По-трудно ще е злината да не ни открие“. Даг се намръщи и смуши Копърхед в галоп. Патрулът го последва.

11.

Отново нощна атака, но този път без да използват усет. „Богове, сляп съм като фермер“. Даг се опасяваше, че блясъкът на същностите им ще предупреди постовите на злината, но пък на сляпо в тъмното можеше направо да се блъснат в тях. Луната се бе издигнала високо. Щом стигнеха края на тези дървета, щеше да огледа какво лежи напред. Обърна се наляво и дясно, към двойките от двете му страни. Мари и Дирла, Кодо и Хан. Щом опитните му очи не ги различаваха, значи и врагът нямаше да успее.

Направи една предпазлива стъпка, после още една, като се опитваше да не мисли. „Проклятие, това вече го правихме днес“. Малко преди полунощ се бяха натъкнали на следи от основните сили на злината и бяха решили да оставят конете, за да се приблизят незабелязано. През терен, за който не разполагаха с информация и карти, за разлика от Боунмарш. Ако и останалите бяха толкова изтощени, щеше да се разколебае за решението да нападнат веднага без почивка. Но пък всяко забавяне криеше риск да ги открият. Бяха навлезли в по-равнинни земи и често се срещаха разпръснати ферми, като в региона на Уест Блу. Малки изоставени ферми. Надяваше се, че стопаните им са били предупредени от бежанците и са се изтеглили към Фармърс Флатс.

Откритото поле предоставяше гледка, но ги лишаваше от укритие. Щом приближиха до една нива, чието почти узряло жито сега съхнеше и умираше, Дирла пропълзя до него и прошепна:

— Виждаш ли?

В другия край на полето имаше малко хълмче — или съвсем нисък хребет. Между дърветата му проблеснаха няколко факли и изчезнаха. На билото имаше тясна триъгълна постройка — груба кула от набързо сковани дъски и греди, висока около двадесет стъпки. От това разстояние Даг не можеше да види какви фигури се спотайват на платформата на върха. Но въпреки че бе плътно заслонен, бумтенето в корема го предупреждаваше, че злината е наблизно.

— Това стражеви пост ли е? — прошепна Дирла.

Даг поклати глава.

— По-лошо. — „Отсъстващите богове да са ни на помощ“. Злината се бе развила толкова, че можеше да строи кули. Дори онази от Вълчи хребет не бе толкова напреднала. — Можеш ли да различиш колко са горе? — Младите очи на Дирла вероятно бяха по-остри от неговите.

— Виждам само една фигура.

— Значи е тя. Това е целта ни. Предай на останалите.

Дирла кимна и мълчаливо се оттегли.

Сега трябваше да стигнат до кулата незабелязано. През отъпканата нива и нагоре по гористия хълм. Толкова близо и толкова далече. Даг предполагаше, че повечето глинени и роби на злината лагеруват от другата страна на хълма, където вероятно имаше поточе. Лекият дим от огньовете им потвърждаваше това. Съжаляваше, че няма по-силен вятър, който да създава прикриващи шумове, но този поне духаше насреща. Той можеше да надуши врага: пушек, тор, урина и готвено месо, за което въобще не искаше да си помисля.

Проби си път през един къпинак, стиснал зъби заради тръните, и приклекна до каменната ограда, която опасваше нивата. Продължи покрай сенчестата ѝ западна стена, докато не стигна друг трънак. Рискува да погледне назад. Луната бе надникнала зад един облак, но патрулните се придвижваха съвсем незабелязано. „Наистина сте най-добрите“. Бяха изминали половината разстояние. Той се промуши през храсталака и пое към сенчестото подножие на хълма. Останалите се разпръснаха зад него.

За свой ужас чу приглушено изръмжаване и няколко глухи удара вляво. Побърза да се отправи към звуците. Кодо и Хан бяха коленичили до нещо, полузаровено в шумата. Хан бе извадил бойния си нож, но замръзна, щом Даг хвана ръката му.

Кодо беше седнал на гърдите на някакъв мъж, може би от заробените фермери, и стискаше гърлото му с ръце.

— Побързай — изсъска той.

Даг докосна Кодо и погледна пленника. Наистина беше поробен фермер, с парцаливи дрехи и налудничав поглед. Прибран от тази или някоя друга ферма, за да попълни нарастващата армия на злината. Не беше едър, нито млад и му напомняше неприятно на Сорел Блуфийлд.

Даг го удари няколко пъти по главата, докато мъжът не подбели очи и не спря да мърда. Ударите отекнаха като барабанен тътен в ушите му.

— Майната му, прерязването на гърлото е по-тихо — измърмори Кодо. — И по-сигурно.

Даг поклати глава и посочи към върха на хълма. Не беше време за спорове и двойката продължи изкачването. Въпреки това бляскавият поглед на Хан беше красноречив. Мъртвият страж нямаше да се съвземе след няколко минути и да вдигне тревога.

„Мразя да се сражавам с хора“. От всички трудности в тази война заробването на хора, които принципно трябваше да са им съюзници, беше най-лошото. Дори когато победяха, патрулите губеха, ако оставяха фермерски трупове след себе си. „Всички губим“. Даг раздвижи изтръпналата си ръка. „Това можеше да е Сорел“. Нечий съпруг, баща, тъст, приятел.

„Мразя да се сражавам. О, Фаун, колко съм уморен от това“.

Трескавият поглед на фермера бе доказателство, че е поробен, и Даг не се нуждаеше от усета си, за да види хватката на злината върху съзнанието му. Въпреки че не бяха прерязали гърлото му, краткият сблъсък можеше да е подействал като предупреждение. Все пак беше по-логично злината да усети една смърт, отколкото безсъзнанието, което можеше да мине и за сън. Всичко зависеше от това колко същества контролира злината и какво се опитва да постигне. „Дано да е напрегната докрай“. Каквото и да правеше на върха на кулата, натам се стичаше изключително силен поток от същност. Даг го усещаше под краката си. За момент си представи как улавя потока с прозрачната си ръка и се изтегля нагоре по хълма. Патрулът стигна до мястото, от което бяха изсечени дърветата за построяването на кулата. В основата ѝ на бледата лунна светлина се различаваха поне четирима стражи. Може би мечки или бикове: едри, жилави и вонящи. Даг усети как двойките му се задвижват без заповеди. Трябваше да отблъсне надигащото се гадене. Беше време да разчистят път.

Едно от съществата явно усети нещо, защото обърна глава и започна да души подозрително.

„Сега“.

Даг не изкрещя команда, а направо измъкна бойния си нож и се втурна между пъновете. Задачата беше проста — да се избият глинените, за да се отвори проход за ударната група. „Максимално

бързо“. Най-близкото създание замахна към главата му с намерен отнякъде меч. Даг приклезна, отвърна на удара и разпра гърлото му. Дори не си направи труда да избегне бликналата кръв. Няколко стрели профучаха зад гърба му и се забиха в друг глинен, но не можаха да го повалят. Мари стигна до кулата и започна да се катери, стискаше споделящия нож между зъбите си. Кодо притича и също се метна нагоре. Още двама патрулни ги последваха, също така мълчаливо. Останалите се обърнаха, за да защитават изкачващите се. Даг чуваше как все повече глинени бързат нагоре по хълма, виеха разтревожено.

Тъмната фигура на върха се изправи на фона на кобалтовото небе и бледата лунна светлина. Четиримата катерачи бяха почти горе. Внезапно съществото подскочи, прелетя грациозно двадесетте стъпки и стъпи на краката си. Сякаш беше леко като танцьор, а не висока седем стъпки грамада от мускули. Обърна се към Даг.

Злината беше стройна, почти грациозна и Даг бе поразен от красотата ѝ. Имаше перфектно лице и нежна кожа, а косата ѝ се спускаше по гърба като водопад. Безполовото ѝ тяло бе облечено в откраднати дрехи — ботуши, панталони, риза и кожен жакет — и притежаваше осанката на някакъв древен лорд. Колко ли преобразувания бе претърпяло това същество, за да постигне тази човешка — не, суперчовешка — форма? Погледът ѝ се спря на Даг и той усети как същността му започна да трепери. Стисна зъби и се заслони максимално плътно.

В следващия миг се отвори, защото Ютау връхлетя върху злината с изваден споделящ нож. Даг усети как съществото се извърна, сграбчи същността на Ютау и започна да я изтръгва. Без да губи време, призова лявата си призрачна ръка и на свой ред се опита да хване същността на злината. С периферното си зрение забеляза как Мари хвърля своя нож на Дирла, която се бе освободила за момент от глинениците.

Злината изпищя и се обърна, усети как собствената ѝ същност изтича. Даг си спомни за случката с чирака на Хохари, но сега имаше чувството, че държи разпален въглен. Лявата му ръка се тресеше от болка и напрежение. Опита да пренасочи потока в земята, но есенцията на злината бързо попиваше в собствената му същност. Съществото протегна двете си ръце към него, в очите му гореше нечовешка ярост. Даг опита да се заслони, но не успя. Хватката на

злината се стягаше. Той вече не можеше да диша от болката, струяща от всяка костичка на тялото му.

В този момент Дирла скочи и заби споделящия нож на Мари в гърба на злината.

Даг усети как смъртността се влива в собствената му същност, замъглена и мътна, като кръв в поток. За момент сподели всички усещания на злината. Същността на света се простираше наоколо като огромен пожар, а из него искряха глинените и човешките роби. Объркващият шум от хилядите им пленени съзнания отекна в главата му. Желязната воля на злината сякаш се изтегляше от тях и оставяше само тъмнина и недоумение. Нечовешката интелигентност на съществото се докосна до ума му и той разбра, че ако го беше пленила, щеше да има почти всичко необходимо, но нямаше да се отърве от собствените си желания и стремежи. „Луда е. И колкото повече интелект събира, толкова повече се задълбочава лудостта ѝ“. Това знание изглеждаше интересно, но в този момент му се струваше безполезно.

Злината изпищя отново, гласът ѝ се извиси в неочаквано чист звук. Красивото ѝ тяло рухна и се разпадна на пихтия от кръв и други течности.

Даг падна тежко по гръб. Звездите над главата му се завъртяха и изчезнаха.

Фаун се надигна задъхана в празното легло. През тялото ѝ премина вълна от шок, прерастваща в ужас. Кошмар? В съзнанието ѝ нямаше никакви образи. Сърцето ѝ биеше като лудо. Тя посегна към лявата си китка. Цялата ѝ ръка пулсираше под брачната връв.

„Нещо става с Даг“. Ранен? Може би тежко?...

Надигна се и избута покривалото на шатрата, за да пусне лунната светлина. След това тръгна през поляната, без да си слага нищо върху нощницата, мръщеше се на камъчетата и тръните, които я бодяха. Само това я спираше да не се затича.

Спря пред шатрата на Мари и Катагус. Нощта беше хладна и Катагус бе спуснал покривалото на верандата. Плесна по кожата, по примера на Ютау от онази сутрин, преди да тръгнат. Опита да прецени по луната кое време на нощта е. Може би около два след полунощ?

Отвътре не се чу нищо и Фаун плесна отново, пристъпваше от крак на крак. Започна да събира кураж да влезе и да разтърси стареца.

Преди да го направи, Сари отметна покривалото на своята шатра и излезе. Тя поне си бе сложила сандали и краката ѝ изшляпаха през разстоянието между двете колиби.

— Усети ли го? — попита Фаун тихо, за да не събуди децата. После загря колко е глупава, защото Сари нямаше как да почувства нещо през връв, завързана на чужда ръка. — Усети ли нещо?

Сари поклати глава.

— Нещо ме събуди. Но докато се осъзная, бе изчезнало. — Дясната ѝ ръка опипваше лявата ѝ китка.

— Рази и Ютау...

— Живи са. Поне това е хубаво. — Тя погледна Фаун любопитно. — И ти ли усети нещо? Не би трябвало да можеш...

В този момент се чу пъшкане и Катагус се измъкна от колибата, пристягаше късите си гащи.

— Каква е тази врява посред нощ, девойчета?

— Фаун каза, че е усетила нещо по връвта и се събудила. — Сари сякаш още не можеше да приеме това. — И аз се събудих, но не съм сигурна... Какво става с Мари?

Същият жест, дясна длан върху лява китка, макар че Катагус се опита да не изглежда нетърпелив.

— Мари е добре. — Той поклати глава и добави: — Или поне е жива. Какво ли пак са забъркали тези глупаци посред нощ? — Обърна се на запад, сякаш очите му можеха да преодолеят стотината мили и да открият отговора. Уви, това умение не беше по силата дори на Езерняците и изсумтяването му беше живо доказателство.

Двете жени проследиха погледа му с безпокойство.

— Вижте сега — започна да ги убеждава старецът, — ако Ютау, Рази, Мари и Даг са още живи, отрядът едва ли е закъсал сериозно. Защото знаете, че тази групичка първа ще затъне в лайната.

Сари явно не беше успокоена от твърденията му, нито пък Фаун.

— Особено Даг — продължи да мърмори Катагус. — Чудя се как му хрумна на Феърболт да го слага...

— Катагус. — Фаун си пое дъх и протегна ръка. — Връвта ми се държи странно. Може ли да установиш нещо по нея?

— Едва ли. — Но все пак хвана нежно китката ѝ. Устните му се размърдаха изненадано, после той се намръщи. — Е, жив е. Това е сигурно. Същността му не може да е изтръгната, ако е жив.

Още Езерняшки тайни, които никой не бе споменавал пред нея?

— Какво значи да ти изтръгнат същността?

Катагус и Сари се спогледаха.

— Същото, което злината край Гласфордж е сторила на детето ти. Само че възрастните Езерняци могат да се предпазват, като заслоняват същността си. Стига злината да е неподвижна или още слаба.

— Ами ако е силна? — попита разтревожено Фаун.

— Тогава... казват, че смъртта е бърза. Без възможност да споделиш. — Старецът се намръщи. — Но не почвай да си представяш разни страшни неща, девойче. Твоето момче е живо, нали?

Фаун не можеше да мисли за Даг като за момче, но се вкопчи в думата „твоего“, „Да, Даг е мой. А не на някаква проклета злина“.

— Може би е свършило — каза тихо Сари. — Надявам се да е свършило.

— Кога ще разберем?

Катагус повдигна кокалестите си рамене.

— От центъра на Рейнтрий добрите новини ще пристигнат за три дни. Лошите — за два. А съвсем лошите... е, за тях няма да се тревожим сега. Лягайте си. — Той поклати глава и даде пример, като се прибра в колибата с вечното си хриптене.

Сари поклати глава, въздъхна тихо и се върна при спящите деца. Фаун тръгна бавно към шатрата Блуфийлд.

Легна си, но не можеше да заспи. Повъртя се малко, след което стана, взе вретеното и кълбо плънкинова нишка и излезе навън. Седна на любимия си пън. Поне можеше да свърши някаква работа, след като стоеше будна. Дрънченето на златните мъниста на връвта ѝ обикновено беше весело и приятно, но сега ѝ се струваше като барабанене с пръсти. Издърпване, завъртане, усукване.

Искаше ѝ се да може да влага защитни заклинения в дрехите като Езерняците. Тя можеше да изтъче здрав плат и да го зашие двойно. Да вложи цялото си сърце. Но дрехата щеше да си остане обикновена. „Не е достатъчно“. Издърпване, завъртане, усукване.

Три дни, докато получат вест. „Това чакане хич не ми харесва. Въобще“. Чувството бе по-лошо, отколкото предполагаше, и това я изкарваше извън нерви. „И на Катагус и Сари не им харесва, но се държат нормално“. Започна да разбира по-добре настроенията на Езерняците. Думите, които бе наговорила на Даг, преди да замине, ѝ се струваха ако не глупави, поне невежи. „Но вече се уча“. Издърпване, завъртане, усукване.

Ако Даг загинеше на патрул... тя хвърли бърз поглед към връвта, за да се увери, че е жив. „Какво ли ще стане с мен, ако той загине?“ Знаеше, че без Даг няма корени в този лагер. Езерняците едва ли щяха да я прогонят без нищо, но Феърболт нямаше да се мае много, преди да я отпрати в Уест Блу. Даже щеше да ѝ даде и охрана. Това беше неговата идея за отговорна реакция. Само че вече нямаше корени и в Уест Блу. Беше ги прерязала доста уверено, при това два пъти. Въобще не искаше да го преживява и трети път. Ако не можеше да остане тук и не желаше да се върне във фермата...

След преживяното през последната година тази мисъл не беше чак толкова плашеща. Имаше го Гласфорддж. Както и Силвър Шоулс, надолу по река Грейс. Още по-хубав град според описанията на Даг. Светът беше пълен с любопитни места за една не-сламена вдовица, изпълнена с решителност. Тя беше практична. Бе научила много от пътуванията си, щом бе успяла да стигне дотук. Не беше нужно да се вкопчва в Даг като удавница.

Изглежда, всички искаха Даг за нещо. На Феърболт Кроу му трябваше патрулен. Майка му искаше да докаже чрез него превъзходството на тяхната фамилия. Дар искаше брат му да е тих и незабележим и да не създава проблеми. Чудеше се дали и тя трябва да се включи в този списък, защото със сигурност искаше Даг за баща на децата си. Но понеже желанието беше взаимно, може би не трябваше да се брои. Никой ли не искаше Даг просто заради самия него? Без приложение, като водните лилии и бурените, или... лятна нощ със светулки.

„Защото по-късно, в най-тежките моменти, спомените за този час ми даваха достатъчно сила, за да продължа“.

Трябваше да спре, защото очите ѝ се замъглиха от сълзи. Обърса ги с ръка, после още веднъж и накрая заплака, притиснала брачната

връв към челото си. Трябваше да мине известно време, за да се успокои.

„Моя скъпа, единствена любов... в каква неприятност си се забъркал този път?“

Ръката ѝ продължаваше да пулсира, макар и по-слабо. Може и да беше фермерка, без грам усет. Може и да не разбираше стотици от Езерняшките неща. Но беше напълно сигурна в едно. „Това не е хубаво. Случило се е нещо лошо“.

Вътрешността на клепачите му беше червена, а не черна. Може би наблизко имаше източник на светлина. Любопитството му не бе достатъчно, за да се насили да отвори очи.

Спомняше си паническите гласове и мислеше, че трябва да стане, за да разреши проблема. Някой викаше, че Ютау и Рази се опитват да слоят същностите си. Чуваше се и уплашеният глас на Мари. „Опитай се! Проклетие, няма да изгубя капитана на отряда след всичко това!“ Нима Феърболт бе тук? Кога ли беше пристигнал? Нечий друг глас. „Не мога! Заслонил се е твърде плътно! Богове, боли!“ Отново Мари. „Щом теб те боли, представи си как се чувства той“. Още пъшкане. „Не мога, не мога, съжалявам...“ След това, за негово задоволство, гласовете заглъхнаха. Може би всички бяха отишли някъде настрана. „Толкова съм уморен...“

Пое си дъх, помръдна и очите му се отвориха сами. Полуизсъхналите клони на едно дърво се открояваха в просветляващото небе. От едната му страна беше запален приятно топлещ лагерен огън. Ето го източника на светлина. От другата му страна се надвеси Мари.

— Време е да застъпваш на пост, патрулен — каза тя със сух глас.

Той опита да помръдне устни.

— Това беше шега, Даг. Лежи спокойно. — Ръката ѝ докосна челото му. — Най-сетне си взел да се стопляш. Браво.

Той преглътна и успя да възвърне гласа си.

— Колко?

— А?

— Колко жертви? Снощи? — Стига атаката да беше предишната вечер. И преди беше лежал с дни при подобни обстоятелства.

— Е, щом вече си се съвзел, за да досаждаш с такива въпроси — николко.

Това не можеше да е вярно. Ами Соун, който бе останал при конете? Даг си представи как глинените го нападат в нощта. Сам, окървавен и притиснат.

— Соун!

— Тук, капитане. — Усмехнатото лице на младежа се показва над рамото на Мари.

Не можеше да разбере дали сънува, или халюцинира.

— Какво стана? — успя да промълви, докато си поемаше въздух.

— Дирла повали злината... — започна Мари.

— Това го видях. Ти й хвърли ножа си. — Направен от костта на сина й. Даг облиза устни. — Не съм си представял, че някога ще го дадеш доброволно.

— Ами, сетих се, как ти и фермерчето сте убили злината край Гласфордж. Дирла беше по-близо, а пък Ютау бе загазил. Видях възможността и я използвах.

— А Ютау? — сепна се той. Злината за малко не бе изтръгнала същността му.

Мари стисна рамото му през одеялото.

— Наистина го раздруса сериозно, но Рази го върна. Това е най-сериозният случай на изтръгване на същност, без човек да умре, за който съм чувала. Не бях виждала някой да прилича толкова много на труп и още да диша.

— Нещо за пиене? — попита Соун и сложи ръка под раменете му, за да го повдигне.

„Чудесна идея“. Беше обикновена, застояла вода от мях, но бе много приятна. Най-мократа вода, която бе пил.

— Благодаря. Колко души загубихме?

— Нито един, Даг — отвърна енергично Соун.

Мари се намръщи.

— Продължавай.

— После всичко свърши, освен крясъците. Изпратих две двойки да приберат Соун и конете, а другите останаха на пост. Преди малко позволих на четирима да поспят. — Тя кимна към другата страна на

огъня, където лежаха няколко души. Даг се надигна да погледне. Пак там седеше Рази, който се усмихна уморено и му махна.

— Ами отвлечените фермери?

— Тук нямаше толкова много. Изглежда, злината е изпратила основните си сили да нападнат някакво градче на северозапад от Фармърс Флатс. Представям си каква бъркотия е настъпила тази сутрин. Щом пелената в главите на бедните фермери се е вдигнала и глинените са се разпилели. Проверихме лагера на тези, които бяха тук, и ги предупредих да не пътуват сами. Предполагам, че повечето вече са тръгнали да търсят семействата си.

Това беше добре дошло. Може би изглеждаше малко страхливо, но на Даг не му се занимаваше с объркани фермери, особено пък тази сутрин. Нека Езерняците от Рейнтрий се оправят със своите.

— Та колко души загубихме снощи? — попита той и се намръщи.

Мари си пое дъх и се наведе да го погледне в очите.

— Даг, слушаш ли ме въобще?

— Разбира се. — Той извади лявата си ръка изпод одеялото и ѝ махна с куката. — Колко пръста съм вдигнал? — С безпокойство му хрумна, че може и сам да не знае отговора.

Мари недоволно завъртя очи. Соун изглеждаше объркан.

— Ами... не знаем какво е станало с онези създатели в Боунмарш — обади се младежът.

— Соун, да не си посмял да почнеш пак с тези дрънканици.

Да, това беше липсващото парче, за което се опитваше да си спомни. Даг въздъхна, макар и без задоволство.

— Все още не сме получили вест от Обайо — каза Мари. — Но още е рано. Може би са стигнали съвсем неотдавна.

— А може и да са минали от другаде — запъна се Соун.

Очертаваше се топъл ден. Хора, завързани на открито, без вода и храна, можеха да умрат твърде бързо в тези условия. Дори без това, което им причиняваше оплитането на същностите от злината. Ако някой успееше да се измъкне, сигурно щеше да освободи останалите. Пулсиращата болка се върна в главата на Даг.

— Трябва да се върнем в Боунмарш.

— Мога да избързам — нетърпеливо каза Соун.

— Никъде няма да ходиш сам! — отвърна твърдо Мари.

— Аз ги оставих... вчера. Но днес трябва да се върна. — „Колкото се може по-бързо“. — Знаех, че нещо не е наред, но знаех и че нямаме време. Трябва да отида. — „Достатъчно жертви за една злина, достатъчно“.

Мари го погледна колебливо.

— Предлагам ти сделка. Ако успееш да си вдигнеш сам глупавото тяло на глупавия кон, ще ти позволя да яздиш. Иначе оставаш тук.

— Ще загубиш облога, Мари — усмихна се Даг. — Соун, помогни ми да се изправя.

Младежът го хвана под едното рамо. За момент му причерня, докато ставаше, но успя да запази очите си отворени.

— Виждаш ли? Нямам и следа от нараняване.

— Същността ти е заслонена като в черупка. Недей да ме лъжеш, че не те боли.

— Какво е чувството? — попита неуверено Соун. — Да ти изтръгват същността?

Даг се намръщи и реши, че трябва да му отговори честно.

— В момента прилича на кръвозагуба. Не ме боли на точно определено място. — „По-скоро навсякъде“. — Но признавам, че не съм в най-добрата си форма.

Мари изсумтя.

Може би ако хапнеше, щеше да добие достатъчно сили, за да... се наяде.

Мари отиде да нагледа по-сговорчивите, а Соун продължи да му помага, нетърпелив да се върне в Боунмарш. Докато младежът го хранеше, Даг се посъветва с Кодо и Мари и реши да раздели патрула. Шестима щяха да тръгнат на юг, за да се свържат с местните Езерняци и да съобщят за убийството. Останалите щяха да поемат с него на север, с надеждата, че ще срещнат останалата част от отряда в Боунмарш.

В крайна сметка Даг изхитрува, като използва един пън, за да се качи на Копърхед. Мари, която използваше съседния пън, го изгледа остро, но не каза нищо. За щастие конят беше твърде уморен, за да се съпротивлява, защото и Даг нямаше сили да му отвърне. Соун поведе. Движеха се по-бързо, защото нямаше нужда да се крият и знаеха къде отиват, но пък бяха доста уморени. От време на време Даг губеше

съзнание, но се преструваше, че дреме на седлото по стар патрулен навик. Зад него Рази се грижеше за Ютау, който не изглеждаше в по-добро състояние.

Даг продължаваше да заслани усета си, като човек, който върви приведен, за да пази някаква рана. Може би времето и почивката щяха да помогнат, както при загубата на кръв. Опита да призове призрачната си ръка, но не успя.

Мисълта за вързаните създатели, които бе изоставил вчера, отново нахлу в главата му. Порови из спомените си дали бе видял нещо в краткия момент, когато бе надникнал в съзнанието на злината. Уви, долавяше само поглъщащо объркване. Оставаше му само да се надява.

„Само да успея да завърша тази задача, без да изгубя никого, и ще се откажа от капитанството“.

Ако можеше да направи баланс с тежестта от Вълчи хребет? Щеше ли? Изпитваше колебания за тази аритметика. „Знаеш, че в крайна сметка никой не се измъква жив“.

Влязоха в една клисура и спряха да напоят конете. Преди дванадесет часа бяха минали в обратна посока. Даг смуши Копърхед и препусна в горещата лятна сутрин.

12.

Усети, че приближават Боунмарш, по увеличаващата се влажност на въздуха и просветляването в периферното си зрение. През последния час бе зяпал единствено ръждивата грива на Копърхед, но сега вдигна поглед, понеже Соун изруга и препусна в галоп напред. В известен смисъл животът се бе върнал в Боунмарш. В небето бавно кръжеше ято лешояди. Всички идеи да препусне след Соун бяха прогонени, защото конят му едва поддържаше лекия тръс, а друсането му докарваше неприятни болки в кръста. Освен това не бе сигурен, че ще хареса гледката.

Успя да се стегне и се обнадее, щом стигнаха южните граници на блатото. Лешоядите кръжаха над дърветата в селото, а не над отдалеченото тресавище. Може би просто бяха открили остатъците от пира на глинените. Може би...

Останалите от уморения патрул поеха по тясната пътечка и Даг ги последва. До дърветата бяха вързани няколко коня, включително този на Соун. Чудесно, останалата част на отряда бе пристигнала! Или поне повечето от тях. Даг виждаше хората, които се движеха между сенките. Сърцето му трепна при вида на няколко лежащи на земята фигури. Не можеше да разбере дали лицата им са покрити. „Завивки, дано да са завивки, а не покривала...“ Нима отрядът току-що бе пристигнал? Защото със сигурност първата им работа щеше да е да освободят създателите и да ги преместят от опустошената зона. Слава на отсъстващите богове, поне Обайо беше тук и се приближаваше да ги посрещне.

— Даг! — извика Обайо. — Слава богу! — В гласа му се долавяше още нещо освен облекчението, че са живи. Имаше вид на човек, изправен пред криза, трескаво опитващ се да я стовари върху някой друг. „Май един от нас избърза с благодарностите към боговете“.

Опита да отвори очи по-широко и да изправи гръб. Поне докато слезе от коня. Беше решен да не се качва на седло дълго време. За

момент се подпря на стремето, отчасти заради замайването и отчасти защото не можеше да си спомни какво иска да направи.

Притесненият глас на Соун го върна към действителността.

— Капитане, трябва да видите нещо!

Той се обърна.

— Колко сме загубили? — Имаше чувството, че ще изхленчи, но не искаше да стряска младежа. „Хората се докарват до такова състояние понякога. Ще разбереш, ако се задържиш достатъчно дълго“.

— Тези, които оставихме вчера, са живи. Но сега има друг проблем.

Даг се опита да забави момента, като човек, който придърпва одеялото си над главата, когато го будят сутрин. Обърна се към Обайо и попита уморено:

— Кога пристигнахте?

— Снощи.

— Къде са останалите?

— Лагеруват на около миля на изток, отвъд опустошението. — Обайо махна към свежата зеленина в далечината. — Вчера сутринта почивахме, а после пратихме съгледвачи след вас. Тръгнахме следобед и яздихме бързо, за да съкратим дистанцията за всеки случай. Малко се притесних, защото на смрачаване разузнавачите още ги нямаше, а фланговите патрули се натъкнаха на двама глинени. Оправихме ги без проблем, но беше ясно, че не сте успели да се справите със злината според плана.

— Не. По-късно. Два часа след полунощ, на около двадесет мили южно оттук.

— Соун вече ни каза. Ето го и Гриф, моя съгледвач. Той ще ти обясни какво се е случило.

Гриф беше на годините на Дирла, имаше десетгодишен опит и според Даг бе спокоен и надежден. Затова сегашното му неспокойно и притеснено състояние беше още по-тревожно.

— Богове, Даг, радвам се, че си тук!

Даг потисна един спазъм и тайно се подпря на Копърхед.

— Какво се е случило? И карай отначало.

Гриф преглътна и кимна.

— Четиримата съгледвачи пристигнахме тук вчера, късно следобед. Бързо разбрахме откъде е минала ударната група. Решихме, че злината е тръгнала на юг и вие сте продължили по следите ѝ. След това намерихме създателите, вързани на дърветата. — Той махна зад гърба си. — Притеснихме се, че може би сте пленени.

„Защото добрите патрулни не изоставят своите в беда. Много великодушно, Гриф“.

— Не. Ние ги оставихме и продължихме — призна Даг.

За негова изненада погледът на Гриф не беше неодобрителен, а изпълнен с уважение.

— Как разбра, че е капан?

„Канан ли?“ Даг поклати глава.

— Не съм. Беше тактическо съображение. Не исках да рискувам и да предупредя злината, че откъм тила ѝ приближават патрулни.

— Каза, че нещо не е наред — поправи го Соун. — И ни предупреди да се засланяме плътно, когато ги докосваме.

— Това не беше изцяло заради невероятния ми мозък. Продължавай, Гриф.

— Виждахме, че са в някакво оплитане на същности. Или нещо такова. Затова Малора опита стандартната практика да ги докосне със същността си, за да излязат от транс. Само че вместо това оплитането всмука и нея, тя подбели очи и падна. Малките глинени в земята издадоха някакви странни звуци и се раздвижиха. Направо ни изкараха акъла в здрача. Дотогава не бях забелязал колко е тихо. Партньорката на Малора Брин се паникьоса и се пресегна към нея, за да я спаси. Оплитането мигновено плени и нея. Спрях моя партньор Орниг, преди да пробва да измъкне Брин.

Даг кимна разбиращо, но Гриф изглеждаше отчаян.

— Виждам съм подобно нещо в Лутлия през зимата. Когато ледът се пропука и някой пропадне. Тогава приятелите и роднините се опитват да го извадят и също пропадат един по един, вместо да изтичат за въже и помощ. Всъщност по-предвидливите патрулни винаги носят въжета около кръста си през зимата. Най-трудното... при такава трагедия е да си онзи, който спира. Старите хора ще те разберат напълно.

Гриф примигна, за да махне влагата от очите си, и преглътна.

— Разбрахме се Орниг да остане, а аз да отида за помощ. Препусках страшно бързо! Само че трябваше аз да остана. — Преглътна отново. — Когато се върнахме, създателите бяха свалени от дърветата. Може би Орниг е искал да ги премести на по-удобно място. Само че и той бе изпаднал в транс. Сигурно е опитал нещо. — Гриф направи кратка пауза. — Падаше си по Брин.

Даг кимна разбиращо и се пусна от Копърхед, за да огледа дъбравата по-отблизо. Само да намереше някое дърво за подпиране. Не, не този рожков с острите бодли. Хареса си една дива череша и хвана стъблото ѝ. Трима от четиримата лечители на отряда обикаляха между постелите. Осем легнали. „А има и други, изложени на риск“. Някой беше запалил огън и вареше нещо — вода за пиене, лекарство?

Струваше му се, че в цялата картина има нещо нередно.

— Защо не сте ги преместили от опустошената територия?

Мари, Дирла и Рази бяха слезли от конете и бяха чули разказа на Гриф. Рази придържаше юздите на коня на Ютау, който едва се крепеше на седлото. Даг не беше сигурен дали въобще възприема нещо от ставащото.

— Опитахме — обясни Обайо. — Но ако отдалечим някого на повече от сто крачки, спира да диша.

— Сигурно сте си изкарали акъла първия път — обади се Мари.

— О, да. Вчера, посред нощ.

— Освен това, ако убиеш някой от глинените в дупките, хората започват да пицят в съня си — добави Гриф. — Много е изнервящо, така че спряхме да го правим.

— Реших — продължи Обайо, — че като убиете злината, оплитането ще се разпадне. Мислех да оставя няколко души да ги наглеждат и да поведе останалата част от отряда след вас. Само че казвате, че злината е унищожена, а проклетото оплитане стои.

— Дирла я уби — обясни Даг. — С ножа на Мари. Това ти беше първото лично убийство, нали? — Беше му неприятно, че похвалите и празненствата, които заслужаваше, щяха да бъдат прескочени заради новата криза.

Дирла кимна отнесено и се намръщи към лежащите фигури.

— Може ли да има друга злина? И затова връзката да продължава?

Даг се опита да обмисли тази идея, но мозъкът му бе станал на каша. Интуицията му казваше, че ситуацията не е такава, но не можеше да го обясни с думи.

Мари му се притече на помощ.

— Не. Защото нашата злина щеше да нападне втората, а нямаше да си губи времето с фермери и Езерняци. Злините не се съюзават, те се изяждат.

— И аз така си мислех — отвърна Дирла. — Но защо това не спира след смъртта ѝ, както влиянието над робите и глинените?

Влудяващ въпрос. Това беше свързано с Езерняците.

— Добре — въздъхна Даг. — Вчера успяхме да им дадем вода. Ако успеем пак да ги напоим и ги нахраним с нещо, може би супа, ще спечелим малко време.

— Вече го правим — каза Обайо.

„Браво“.

— Трябва ни време да помислим. Ще изчакаме съгледвачите и тогава ще решим. Мисля да разделя отряда. Ще пратя известен брой доброволци да помогнат на местните в прочистването, а останалите могат да тръгнат към дома утре сутрин. — За да премахнат възможността опразнената от патрули Олеана да се окаже пред подобен проблем следващия сезон.

Притеснението заради необичайното оплитане сякаш бе заразно. Даг не можеше да прецени дали безпокойството му е заради създателите, или заради разсеяните им болногледачи.

— Проклятие! Искаше ми се Хохари да е тук. Тя непрекъснато работи с хорските същности. Може би щеше да има някакви идеи. — Със същия успех можеше да си пожелае лешоядите да го вдигнат и да го отнесат у дома. Въздъхна и погледна изтощените си другари. — Всички, които участваха в ударната група, са свободни. Вървете в лагера, яжте, почивайте, правете каквото искате. Ютау, ти си в болнични до второ нареждане. — Още една причина да мечтае за лечителката.

Ютау се надигна и изръмжа:

— Да бе! Ти пострада повече от мен. Като знам как се чувствам, се чудя как още стоиш на крака?

Даг не искаше да обсъжда този въпрос точно сега. Макар и неволно, Ютау бе единственият незаслонен патрулен в момента, когато

Даг бе нападнал злината. Какво ли бе почувствал? Явно не бе усетил трагичния опит на Даг да изтръгне същността на създаването.

— Добре, докато не нареди Рази. — Рази се ухили и го поздрави с доволен жест. Ютау само изсумтя. — Аз мисля да легна след малко.

— Насред опустошението ли? — попита колебливо Соун.

— Не искам да съм на една миля, ако нещо внезапно се промени.

Мари дръпна Соун за ръкава.

— Щом казва, че ще си легне сам, недей да спориш за подробностите.

Младежът я погледна весело и застана до Дирла.

— Мари, тази нощ спях повече от теб — обади се Даг.

— Не знам какво беше това снощи, но със сигурност не беше сън. Спящите хора могат да бъдат събудени.

— Чакайте, за какво става дума? — попита Обайо.

Ютау се надигна на седлото и погледна иронично Даг.

— Снощи злината почти изтръгна същността ми. Даг ѝ налетя и я убеди да се заеме с него.

— Да не е изтръгнала твоята? — попита изумено Обайо.

— Малко.

— Това не е ли като да си малко мъртъв?

— Горе-долу.

Обайо се усмихна несигурно и Даг се зачуди дали наистина не прилича на труп. Определено не беше приятна гледка. В същото време Искрицата със сигурност щеше да му се зарадва. Представи си изражението ѝ, когато се прибереше в лагера, щом всичко свършеше. Дали щеше да зареже работата си и да се хвърли в прегръдките му? Това бе първата приятна мисъл от часове. По-скоро от дни.

Май почти бе заспал прав, когато един глас прогони видението от главата му. Идеше му да изкрещи, за да го върне поне за миг. Вместо това се насили да си поеме дъх и да се обърне.

— ... може да изпратим вестоносци — тъкмо казваше Обайо. — Искам да предупредим Феърболт, преди да изпрати подкрепления.

— Да, разбира се — промърмори Даг.

Дирла, която в същото време говореше с Мари, вдигна глава.

— Сър, искам аз да отида.

Даг понечи да ѝ каже, че в момента не е на служба, но осъзна, че така тя ще има възможност да се прибере първа. Освен това, ако

пратеше нея, щеше да си спести писането на доклад в сегашното си състояние. Дирла можеше да разкаже на Феърболт всичко с най-големи подробности.

— Ти уби злината, Дирла. Можеш да правиш каквото си искаш.

— Благодаря — каза тя доволно.

— В такъв случай имам подходящ партньор за нея — намеси се Обайо. — Жената на горкия човек се готвеше да ражда, когато тръгнахме. По волята на боговете може и да се е забавила.

Добре. Тъкмо щеше да докладва на Феърболт действията на другата част от отряда.

— Чудесно — съгласи се Мари. — Тъкмо няма да се мотае по пътя.

— Ще ви трябват свежи коне...

— Даг, ние ще се оправим — обеща Рази.

— Да, да. — Това бяха рутинни задачи. — Дирла, кажи на Искрицата... кажи на всички, че скоро ще се приберем.

— Разбира се, капитане.

Обайо повдигна Мари на коня ѝ и тя поведе патрула, с изключение на Соун и Дирла, към лагера. Даг се престори, че прави инспекция на тресавището, за да вдъхне сигурност на Обайо и Гриф. За съжаление можеше да използва само очите си, защото усетът му бе все още здраво заслонен.

— Вчера имаше една мъртва жена.

— Увихме я и я оставихме пред една от шатрите. Надявам се, че някой от местните ще се появи и ще я идентифицира, преди да се наложи да я погребем. Което, като гледам жегата, ще е най-късно утре.

Даг кимна и продължи.

Осакатените животни в дупките бяха все така отблъскваща гледка. Петимата създатели и тримата патрулни бяха прибрани на сянка и лежаха на постели. Онези, които се грижеха за тях, бяха също толкова плътно заслонени и се движеха на сляпо.

Имаше чувството, че да отвори усета си ще е като да махне превръзка от рана на корема. Сякаш вътрешностите му щяха да се изсипят на земята. Откри, че Соун и Дирла са разседлали Копърхед и са опънали постелята му на едно равно и сухо място. И те не бяха спали отдавна. Защо трябваше да са толкова проклети досадници? Проклети хлапета... Щом седна, разбра, че повече няма да се изправи.

Загледа се разсеяно във връзките си и си спомни как след убийството на последната злина бе прекарал нощта с Искрицата на пода на фермерската кухня.

Мислите му все още блуждаеха, когато Соун и Дирла коленичиха и започнаха да го събуват. Това, че не им се скара, бе показателно.

— Искаш ли нещо за ядене? Пиене? — попита Дирла.

Даг поклати глава. Докато язدهа, бе успял да хапне няколко резена сушен плънकिन. Не му се ядеше. Нищо не му се правеше.

Соун остави ботушите му отстрани и погледна към мочурището.

— След колко ли време ще се възстанови? Векове?

— Сега изглежда зле, но злината е била тук само няколко дена и опустошението не е пълно. За няколко десетилетия ще се оправи. Може би аз няма да съм жив, но ти вероятно ще го дочакаш.

Соун се намръщи и се спогледа с Дирла.

— Мога ли да ти помогна с нещо, капитане?

„Искам Искрицата“. Не биваше да си позволява тази мисъл, защото му носеше почти физическа болка. Не че имаше място по тялото, което да не го боли.

— Защо изведнъж всички започнахте да ми викате „капитане“? Ти ме наричаш „Даг“, аз те наричам „ей, момче“. Нещата са си същите като преди.

Соун извади овчата си усмивка. Двамата с Дирла се надигнаха, а Даг заспа още преди да се отдалечат.

Фаун бе заспала чак призори и се събуди някъде преди обед. Имаше чувството, че са я пребили с тояги. Ментовият чай и плънकिनът не оправиха положението. Тя се зае със следващата си задача — да усуче фитили за свещите на Сари. След около час очите ѝ играеха, а пулсирането в лявата ръка бе подобно на това в главата ѝ. Дали това бе сърцето на Даг? „Поне все още бие“. Тя заряза работата и тръгна по пътя, докато не стигна отклонението за работилницата на Дар.

„Той му е брат. Сигурно е загрижен“. Фаун помисли за собствените си братя. Без значение колко им беше ядосана, щеше да зареже всичко и да им помогне, ако бяха в беда. Защото това беше в основата на семейството. Всички се обединяваха и подкрепяха по

време на криза. Жалко, че през останалото време не беше така. Изпъна рамене и тръгна по пътеката.

Поколеба се отново, когато наближи поляната. Ако същността ѝ наистина бе толкова разголена, значи Дар вече я бе усетил. От другата страна на колибата се чуваха гласове. Поне не беше зает с някое некромантско заклинание. Заобиколи и видя, че девер ѝ седи на верандата и говори с някаква възрастна жена със стандартните лятна риза и кок. Дар държеше споделящ нож. Пое си дъх и погледна неохотно към нея.

Фаун притисна лявата си ръка към гърдите.

— Добро утро, Дар. Искам да те питам нещо.

Той изръмжа и се надигна. Жената също се изправи и я изгледа любопитно.

— Какво има?

— Донякъде е лично. Ако трябва, ще мина по-късно.

— Тъкмо свършвахме. Изчакай малко. — Той се обърна към жената и вдигна ножа. — Мога да го пречистя следобед. Ще минеш ли довечера?

— Да. Ако трябва, и утре сутрин.

— Утре имам друго обвързване.

— Тогава ще дойда днес. След вечеря?

— Става.

Жената кимна и тръгна да си ходи, но спря до Фаун и я изгледа отвисоко.

— Значи ти си прословутата фермерска булка?

Фаун не можа да определи тона ѝ и направи лек реверанс. Жената поклати глава и каза:

— Ох, Дар, брат ти е опасен човек.

По това как Дар изви устни Фаун разбра, че за него тези думи значат повече, отколкото за нея. В момента обаче си имаше други неприятности. Приблужи се бавно към Дар, сякаш можеше да я ухапе. Той остави ножа на верандата и я изгледа иронично.

— Какво искаше тази жена? — попита Фаун, понеже не знаеше откъде да започне.

— Дядо ѝ умрял в съня си преди няколко седмици, без да успее да сподели. Затова донесе ножа за пречистване.

— Аха. — Това се случваше от време на време. Чудеше се как ли Дар взема стар нож и го обвързва към ново сърце. Искаше й се да бяха приятели, за да може да го попита.

Но това нямаше значение. Тя протегна лявата си ръка.

— Преди Даг да замине, го помолих да направи нещо на връвта, че да мога и аз да го усещам, и той го стори. — Надяваше се, че Дар няма да попита как. — Нощес към два се събудих и ръката ме болеше. Сари стана по същото време, но каза само, че Рази и Ютау са живи. Мари също, според Катагус. Нямам никакъв опит и се боя, че Даг може да е ранен. Можеш ли да ми кажеш нещо повече?

Стори й се, че очите му за момент светнаха тревожно, но лицето му си остана безизразно. Все пак хвана ръката й и започна да прокарва пръсти по нея. Накрая поклати глава.

— Даг, какви си ги свършил?

— Какво е станало?!

Той пусна ръката й.

— Ами... Да, мисля, че Даг е ранен. Не мога да кажа колко зле.

Фаун се обиди от равнодушния му тон.

— Не те ли е грижа?

— Няма да е първият път, в който ще го донесат на носилка. Вече се е случвало много пъти. Признавам, че фактът, че е отряден командир, е...

— Притеснителен?

— Щом казваш. Не знам какво му хрумна на Феърболт... Но щом останалите са добре, значи се грижат за него. Патрулните винаги си помагат.

— Ако не се е отделил или нещо друго. — Хрумваха й стотици други неща, кое от кое по-ужасяващи. — Той ми е съпруг. Аз трябва да се грижа за него.

— И какво ще направиш? Ще се метнеш на коня си и ще препуснеш към бойното поле ли? За да се изгубиш в горите, да паднеш в някоя река или да станеш вечеря на първия срещнат вълк? Като се замисля, май е най-добре да накарам Омба веднага да ти оседлае коня и лично да ти помогна да го яхнеш. Това със сигурност ще реши много от проблемите на брат ми.

Трябваше да признае, че сутринта й бяха минали подобни мисли.

— Може пък и да не се загубя. Даг оправи връвта ми, така че да знам къде се намира. Поне приблизително.

Дар я погледна продължително и се намръщи още повече.

— Това няма нищо общо с брачната ти връв. Даг е заробил част от същността ти. — Искаше да каже още нещо, но се разколеба. — Нямах представа, че... Признавам, че това е майсторска работа със същността, но не е от добрия вид.

— Не разбирам.

— Естествено.

— Това означава, че трябва да ми обясниш.

— Наистина ли? — Иронията в погледа му се завърна.

— Да — отвърна решително Фаун.

За нейна изненада Дар сви примирено рамене.

— Това е от магиите на злините. Забранена е за Езерняците, и с основание. Злините заробват умовете на фермерите чрез тяхната същност. Точно затова фермерите са безполезни в патрул, както и кучетата. Една достатъчно мощна злина може да ги пречупи и да ги ползва срещу нас.

— А защо това не се случва с Езерняците?

— Защото ние можем да се заслоним от атаката.

Фаун реши, че казва истината. Дали злината в Гласфордж щеше да зароби ума ѝ, ако имаше повече време, и просто щеше да ѝ изтръгне същността на място? Това знание хвърляше светлина върху някои от фермерските легенди, които се приписваха на Езерняшките омайвания.

Спомни си за предупрежденията на Катагус относно съвета.

— Съвсем ли е забранена? — „Какви са наказанията?“ Дали не беше дала ново оръжие на врага им? „О, богове, напоследък не правя нищо като хората!“

— Е, в никакъв случай не се окуражава. Езерняците не могат да я използват едни върху други. Но фермерите са широко отворени към достатъчно мощните... създатели. — Каза го някак изненадано, след това присви очи и Фаун не хареса злобната му усмивка. — Това би обяснило как Даг те е накарал да го следваш като кученце.

Тя се ядоса и на свой ред присви очи.

— Какво намекваш?

— Трябваше да се сетя, че е очевидно. Но не му прави чест.

— Ако искаш да кажеш, че брат ти ми е направил някакво любовно заклинание, грешиш. Даг се зае с връвта, със същността ми, едва в нощта преди да замине.

— Ти пък откъде ще знаеш? — Дар наклони глава.

Въпросът беше ужасяващ. Дали и той, като Кумбия, разчиташе същността и удряше по най-големите ѝ страхове? Колебанието, което я обзе, бе спряно от един стар спомен. Заплахите на Съни Соуман, че ще я посрами, след сватбата на сестра му. Тогава наистина се бе притеснила. „Може и да съм обикновено фермерско момиче, но се уча. Така каза Даг“. Погледна Дар в очите и внезапно колебанието се прехвърли у него.

— Не знам кой от вас използва магиите на злините. Но знам кой от вас е по-злюбен.

Той потръпна.

„Заболя, нали, Дар?“ Фаун тръсна глава и си тръгна. Въобще не му направи удоволствието да погледне назад.

Излезе на пътя, но вместо да тръгне надясно, зави наляво. Докато вървеше към щаба на патрулите, куражът ѝ постепенно се изпаряваше. Сградата беше тиха, но в прилежащата конюшня се чуваха хора. Може би някой патрул се бе върнал или пък Феърболт се гласеше да изпрати още подкрепления на запад. „Може пък да не е тук“.

Мъжът на писалището махна с ръка, без да вдига поглед.

— Щом вратата е отворена, можеш да влезеш.

Проклетата история с откритата същност. Фаун преглътна оттренираните поздрави и надникна във вътрешната стая.

Феърболт беше вдигнал краката си на един стол и гледаше дъската. В скута му имаше някаква дървена кутия и той разбъркваше намръщено съдържанието ѝ. На столовете около него имаше други подобни кутии.

— Влез, Фаун — каза капитанът с въздишка.

Кутиите естествено бяха пълни с дървени плочки. Феърболт приличаше на човек, който трябва да запълни осемстотин дупки с четиристотин плочки.

— Не исках да те прекъсвам.

— Не се притеснявай. — Той я погледна и направи гримаса, която можеше да мине за усмивка.

— Имам един въпрос.

— Колко изненадващо. — Забеляза трепването ѝ и поклати глава извинително. — Съжалявам. Ще ти отговоря веднага. Не. Още нямам вести от Даг. А и не очаквам засега. Ще минат поне няколко дни, преди евентуалните вестоносци да се появят.

— Предположих. Всъщност въпросът ми е друг.

Феърболт повдигна вежди и смъкна краката си на земята.

— Женените Езерняци усещат дали партньорът им е жив чрез брачните връви. Предполагам, че ако нечия връв замлъкне, веднага ще ти доложат.

Той я погледна заинтригувано.

— Вярно е. Даг ли ти каза?

— Не, сама се сетих. Това, което искам да знам, е дали си получил подобни новини за някой от отряда на Даг?

— Не. Защо питаш?

Тук започваше страшното. Феърболт беше представител на съвета. „Но мисля, че преди всичко е патрулен“.

— Преди да замине, Даг направи нещо на моята връв, или на мен, за да мога и аз да го усещам, като останалите семейства. Може би с известни разлики. — Тя му обясни накратко за среднощното събуждане и за разговора със Сари и Катагус. — Преди малко показах връвта си на Дар, защото е най-опитният създател, когото познавам. Според него съм права. Даг е пострадал нощес. — Нямаше нужда да добавя, че щом Дар се е съгласил с жената на брат си, това е абсолютно сигурно.

За разлика от Дар, Феърболт определено прояви загриженост. Вдигна ръка, но спря.

— Извинявай, може ли да я пипна?

Фаун стисна зъби и му подаде лявата си ръка. Топлите му пръсти се плъзнаха по кожата и връвта. На лицето му се изписа колебание.

— Да, има нещо, но... — Той се изправи, отиде до вратата и надникна навън. В гласа му имаше твърдост, каквато Фаун не бе долавяла предишните пъти. — Вион, тичай в лечебницата и виж дали Хохари е там. Кажй ѝ да дойде тук, ако не се занимава с някакво подсилване. Има нещо, което искам да види веднага.

Столът тракна и външната врата се затвори още преди Феърболт да е обърнал гръб. Той седна до Фаун и я погледна извинително.

— Има причина да стана патрулен, а не създател. Хохари ще разбере повече от мен. Може би дори повече от Дар.

Фаун кимна.

— Сари и Катагус казаха, че техните хора са добре, нали?

— Мисля, че Сари не беше съвсем сигурна за Ютау. Но всички са живи.

Феърболт отиде до голямата маса и погледна нещо. Фаун го последва. Най-отгоре на купчината имаше карта на Рейнтрий.

— Даг планираше да заобиколи Боунмарш и да се приближи от север. По моите сметки би трябвало да са стигнали днес. Не знам доколко ги е забавила бурята. В момента може да се в радиус от петдесет мили от Боунмарш.

Фаун прокара ръка по картата. Магията във връвта ѝ явно работеше само с живия Даг, а не с маркерите на картата. Въпреки това интересът ѝ бе привлечен.

Картите можеха да ти помогнат да не се загубиш, когато отиваш на непознато място. Тази беше изпъстрена с пътища, пътеки, реки и потоци. Тук-там имаше надписи, отбелязващи различни ориентири, бродове и дори няколко моста. Дар беше прав, че ако се метне на коня и тръгне на запад, ще си навлече неприятности. Но ако имаше карта подръка... пак щеше да препуска към бойна зона. Предния път ѝ бяха достатъчни само двама разбойници. „Този път ще съм по-внимателна“. Може би си заслужаваше да помисли за картата.

— Какво ли се е случило с Даг? Говоря специално за него, а не за отряда.

Той сви рамене.

— Може би идиотският му кон се е треснал в някое дърво. Има безброй вероятности за нещастни случаи. Но едва ли са близо до убиването на злината.

— Защо?

Гласът му изненадващо омекна.

— Защото щеше да има много мъртви. С Даг изчислявахме, спрямо битката при Вълчи хребет, че може би ще изгуби половината отряд. Така очаквам да разбере, че атаката е започнала... — Феърболт

поклати глава. — Обайо Грейхерон ще поеме командването. Той е добър, макар да му липсва... Богове! Мразя това безпомощно чакане.

— И ти ли? — опули се Фаун.

Той кимна.

Някой почука на касата на вратата.

— Проблем ли има, Феърболт?

Капитанът вдигна поглед и възкликна облекчено:

— Хохари! Благодаря ти, че се отзова. Влизай.

Лечителката поздрави Феърболт и погледна любопитно Фаун. Бяха се запознали, когато Даг ѝ бе показал лечебницата, която всъщност почти можеше да мине за истинска сграда, но не си бяха говорили. Хохари беше на неопределена възраст, малко по-ниска от другите Езерняшки жени. Лятната рокля не подходеше на слабоватото ѝ тяло, но в погледа ѝ се четеше любезност. Очите ѝ бяха като на Даг — сменяха цвета си между сив и ярко сребрист.

Феърболт премести кутиите с плочките, за да освободи столове. Фаун направи плах реверанс и седна, където ѝ посочиха.

— Фаун, разкажи ѝ всичко.

— Госпожо. — Тя разправи за пореден път историята, като гледеше да не бръщолеви. — Дар обвини Даг, че е боравил с магиите на злините, но се кълна, че не е така! Вината не беше негова. Аз го накарах да оправи връвта ми. Дар го извъртя по най-лошия начин и това много ме дразни.

Хохари я изслуша с наклонена глава, без да я прекъсва.

— Нека да погледна.

Фаун подаде лявата си ръка над масата. Лечителката изви устни, докато я изследваше. Пръстите ѝ бяха тънки и сухи и не натискаше въобще, но Фаун усети в ръката си лек гъдел. Феърболт ги наблюдаваше внимателно, почти забравил да диша. Накрая Хохари се облегна назад, изражението ѝ беше непроницаемо.

— Така. Това наистина е доста умела работа със същността за патрулен. Феърболт, ти да не би да укриваш таланти?

Капитанът се почеса по главата.

— По-скоро Даг се крие сам.

— Споменавал ли ти е за стъклената купа и призрачната ръка?

Феърболт се намръщи.

— Не. Какво имаш предвид?

— Ха.

— Наистина ли е — Фаун преглътна, — както разправя Дар? Лоша магия?

Хохари предпазливо поклати глава.

— Имай предвид, че никога не съм виждала отблизо как работи мозъчният контрол на злината. Само съм чувала за това. И съм правила дисекция на глинен, но това е друга история. Това по-скоро ми напомня на сливането на същности за лекуване. Което е като танц между две същности, които се побутват. За разлика от подсилването, при което лечителят отдава от своята. Може би злината е толкова могъща, че когато слива същността си, избутва другата, вместо да танцува с нея. Въпреки че и това е спорно... Не мога да кажа повече, докато не видя Даг.

Фаун въздъхна, мечтаеше си за същото.

— Сто мили не са ли твърде много за сливане на същности, Хохари? — намеси се Феърболт. — Доколкото знам, обикновено се прави от непосредствена близост.

— Точно затова казах „почти“. Нещо средно между двете. Даг е извършил съвсем деликатно подсилване в лявата ръка на Фаун и тя усеща същността на Даг в брачната връв. Това е много... импулсивно.

Хохари забеляза обърканото ѝ изражение и обясни:

— Виж, дете. Това, което вие наричате магия, Езерняшка или на злините, всъщност е работа със същността. Създателят изтегля от себе си и после трябва да чака, докато се възстанови. Злината пък източва същността от околния свят и не отдава нищо. Представи си ручейче и придошла река. Едното ще утоли жаждата ти в горещ ден. Другото ще ти отнесе къщата и ще те удави. И двете са вода, но всеки нормален човек ще направи разликата. Разбираш ли?

Фаун кимна, макар и леко объркано.

— Последно, не разбрах дали командирът на отряда е ранен, или не? — Феърболт се размърда нетърпеливо. — Хохари, какво става в Рейнтрий?

Лечителката поклати глава.

— Искаш да ти кажа нещо, което изглежда като отражение от парче счупено стъкло в мрака. Дали виждам цялата картина, или само част? Дали въобще съответства на нещо? — Обърна се към Фаун. — Къде точно те боли?

— Предимно лявата длан. По-нагоре отслабва. Но от време на време потръпва.

— Но Даг няма... — промърмори Феърболт и се намръщи объркано.

— Ще го кажа така — продължи неохотно Хохари. — Ако и останалата му същност е така изтерзана, както усещам, вероятно тялото му е в доста тежко състояние.

— Колко тежко? — извика капитанът. Фаун беше доволна, защото се страхуваше да се развика на лечителката.

Жената разпери широко ръце.

— Очевидно недостатъчно, че да загине.

Феърболт се озъби, но после се облегна назад и въздъхна:

— Хохари, въобще не допринесе за спокойствието на съня ми тази вечер.

Фаун погледна ръката си.

— Надявах се да ми кажете, че съм глупава фермерка и просто си въобразявам разни неща. Преди се случваше постоянно, но сега, когато ми се искаше... — Тя вдигна притеснено очи. — Нали Даг няма да загази заради това създаване?

— Ами, със сигурност ще му задам няколко въпроса, щом се върне — каза Хохари. — Но няма да имат нищо общо с проблемите му с лагерния съвет.

— Вината наистина беше моя. Дар ме уплаши. Но прецених, че Феърболт трябва да знае, за благото на отряда.

— Благодаря ти, Фаун — отвърна сериозно капитанът. — Постъпила си правилно. Ако усетиш някакви промени, моля да съобщиш на мен или на Хохари.

Фаун кимна с готовност.

— А какво ще правим сега?

— Каквото обикновено, фермерче — въздъхна Феърболт. — Ще чакаме.

13.

Даг се събуди по тъмно, нахлузи ботушите си, без да ги връзва, и се довлече до тоалетната яма. Нощният въздух бе влажен и хладен, но двамата постови поддържаха огъня. Единият махна на Даг и той отвърна на поздрава му. Сцената изглеждаше измамно спокойна. Сякаш просто пазеха спящите си другари.

Мислеше да си легне, след като се облекчи. Смъртната му умора въобще не бе преминала. Блатото беше тихо, без крякане на жаби, жужене на насекоми и птичи песни. Липсваха и обичайните миризми. Е, рано или късно гниенето щеше да започне. Въпреки че щеше да мирише отблъскващо, поне от миля, това щеше да е първият признак, че животът се връща. Дори гниенето имаше своята жива същност.

Даг погледна към лагерния огън, който блещукаше като фенер. Спомни си как патрулт му се бе приближил за първи път преди... два дни? Отдалечи се намръщено на около двеста крачки, седна на един пън и протегна схванатите си крака. Щом бе успял да отвори усета си от тази дистанция, без да влезе в капана предния път, вероятно щеше да успее и сега.

Изсъска от изненада, когато се разтвори за първи път от дни. Мари беше казала, че се е запечатал като в черупка, но това не можеше да опише агонията, която изпита. Обикновено не обръщаше внимание на същността, също както и на тялото. Май преди да прегледа оплетените създатели, първо трябваше да провери себе си.

В същността на дясната му ръка имаше леко затопляне, последен остатък от подсилването, което бе изсмукал от чирака на Хохари. С течение на времето това подсилване щеше да се абсорбира и да се слее напълно със същността на пациента. След няколко седмици нямаше да има и следа. А същността на лявата му ръка...

Призрачната длан я нямаше в момента. Но в същността на ръката се виждаха десетина тъмни петна, като дупки от изгорено по плат. Още няколко пулсираха по врата и лявата част на тялото му. Около тях имаше миниатюрни сиви пръстени от мор. Това не беше остатък от

близостта до злината, подобно на пораженията на Ютау. Осъзна, че петната са разсейки от същността на злината, която бе изтръгнал по време на отчаяната нощна схватка. Никога не беше виждал подобно нещо, но му се струваше странно познато.

Но пък и не познаваше никой толкова откачен, че да пробва да изтръгне същността на злина. Май разбираше защо тази техника не е препоръчителна. Нараняването и лекуването на тялото водеше до нараняване и лекуване на същността. Изтръгването ѝ или пък продължителният престой в опустошена местност водеха до смърт. Какво ли щеше да му причини тази странна зараза? Най-вероятно нищо хубаво. Можеше да проследи болезките в плътта, на местата на тези петна, въпреки че не се отличаваха много на фона на цялостното му неразположение. Обикновено болката беше сигнал за нараняване. Но какво?

Така... дали същността му бавно абсорбираше пулсиращите петна, или пък заразата се разпространяваше? За момента не можеше да долови някаква разлика.

Замисли се какъв ли анализ щеше да направи умното фермерско момиче? Какви бяха възможностите?

Същността му можеше да се възстанови, като след нормално нараняване. А можеше и да не се оправи, докато източникът не бъде премахнат, както например върховете на стрелите трябваха да се вадят, за да може раната да заздравее. Рядко се случваше плътта да се затвори около парче, което не може да се измъкне. Някой път се затваряше, но се инфектираще. А може би заразата се разпростираще по-бързо, отколкото същността му можеше да понесе? В такъв случай...

„В такъв случай ще съм смъртно ранен. Искрице, колко ли време ни остава...?“

В пристъп на ярост опита да призове призракната си ръка, за да разкъса петната и да ги изтика някъде навън. Дали беше възможно човек сам да изтръгне същността си? За съжаление странната му способност не искаше да се прояви. След това пробва да достигне със същността на дясната си ръка зоната около левите ребра, но и това се оказа невъзможно.

Обзеха го още по-ужасяващи мисли. Казваха, че фрагментите от първата велика злина причинили заразяването на света. Ами ако тези

фрагменти имаха същия потенциал? „Дали и аз ще се превърна в злина?“

Наведе глава и прекара пръсти по косата си. „Отсъстващи богове, толкова ли ме мразите?“ Можеше да се раздели на няколко злини или пък най-силната щеше да погълне останалите и да победи... Вероятно, след като изсмучеше същността му, щеше да загине. Освен ако не намереше начин да излезе...

Усети, че се паникьосва, и стана. „Нека да се спрем на смъртната рана“. Може би това не беше никакво семе, а по-скоро кръв от злината, носеща своята отровена същност, но неспособна да съществува самостоятелно? Отново разтвори усета си. Не долавяше онова присъствие, от което му приляваше, характерно за всички злини дори в най-първичната, неподвижна форма. Да, по-скоро отрова. С нея можеше да се свикне...

Поседя още няколко минути в тъмното и пробва пак да надникне в себе си. Нямахше промяна. Явно нямахше да се разпадне на сив прах. Значи на сутринта трябваше да се върне към задълженията си. Беше се отдалечил от лагера по някаква причина, но не можеше да се сети каква е.

Пое въздух и отново освободи усета си. Опустошението около него дразнеше сетивата му, но беше поносимо. Долови мъртвите дървета, заровените глинени и патрулните, които стояха на пост. Заобиколи внимателно лежащите на земята създатели. Преди тяхната същност се бе изливала в земята, за да подхранва производството на глинени. Дали тази връзка все още съществуваше?

„Не“. Поне това беше спряло след смъртта на злината.

А може би не. Съществата все още бяха живи, въпреки че не растяха. Значи все отнякъде черпеха същност, макар и бавно. Единственият източник наоколо бяха създателите и тримата новооплетени патрулни. Съмняваше се, че изтерзаните им тела могат да понесат още много. Какво ли щеше да стане, ако не успееш да прекъснат проклетата връзка?

По-слабите създатели щяха да умрат първи. Тежестта щеше да се разпредели между останалите и те нямахше да изтраят дълго. Вероятно всеки следващ щеше да умира по-бързо. Накрая вероятно глинени също щяха да умрат. Дали всичко щеше свърши от само себе си? Или имаше и някакви други елементи, скрити в самото оплитане?

Нямаше как да разбере, без да отвори същността си. А всеки, който я отвореше, биваше всмукан в оплитането.

„Боли ме главата. Боли ме същността“. Може би утрото щеше да донесе по-добър съвет. Или по-добри съветници от един стар патрулен в особено лоша форма. Даг въздъхна, надигна се и тръгна към постелята си.

Сутринта донесе основно разсейване. Двама от разузнавачите, изпратени на юг, се върнаха и докладваха за хаос, точно според предвижданията му. Навсякъде имаше разпръснати фермерски и Езерняшки бежанци, но хората постепенно научаваха за смъртта на злината. Към обяд се появиха двайсетината бежанци от Боунмарш. Даг изпрати няколко доброволци да им помогнат в погребването на загиналите, включително мъртвата създателка. Трябваше да видят дали могат да извадят нещо полезно от останките на лагера и да го изпратят в другите Езерняшки поселения, които щяха да поемат двете хиляди бежанци. Очевидно за хората в Рейнтрий се очертаваше тежка зима. Поне жертвите в Боунмарш се оказаха относително малко. Никой не знаеше какво е положението с фермерския град, под който се бе появила злината.

Трима от местните се съгласиха да останат и да се грижат за създателите и нещастните им спасители. Създателите вече си имаха имена и истории, които му бяха надлежно разказани. Не беше сигурен, че това му помага много. Все пак отпрати останалите заедно с ескорт от патрулни и молба да му изпратят колкото се може повече лечители и други експерти, които биха имали представа как да се измъкнат от ситуацията. В интерес на истината, не възлагаше големи надежди. Най-вероятно в момента всички лечители в Рейнтрий бяха затънали до гуша в работа.

Повече се надяваше на двадесет и петте човека, които бе изпратил вкъщи. Те трябваше да предупредят лагера за очертаващата се продоволствена криза и да помолят Хохари или някой друг достатъчно опитен майстор да дойде на помощ. Даг избра с него да останат най-добрите лечители сред патрулните, както и някои от по-възрастните жени, имащи богат опит в грижите за хора, които не могат

да се хранят и да ходят сами. Тоест, за деца, но и това щеше да свърши работа.

Не очакваше, че те ще се заемат и с него.

— Даг — почна направо Мари. — Торбичките под очите ти са толкова черни, че приличаш на енот. Накара ли някой да те прегледа?

Беше намислил да повика някой от най-добрите полеви лечители за тази цел, но по-настрани. Същност Мари беше в челото на списъка по опит и умения с усета. А и ако накараше някой друг, тя щеше да притисне нещастника и да изкопчи всички подробности само за минути. Можеше да ѝ спести малко усилия.

— Идвай — въздъхна той и Мари кимна с мрачно задоволство.

Заведе я до пьна, на който бе седял нощес, седна и предпазливо се отвори. Трябваша му няколко минути, за да го направи, и накрая бе привел глава почти до коленете ѝ. „Все още боли“.

Мари изсъска през зъби, което за нея си беше също толкова плашещо, колкото ругаенето.

— Това не изглежда никак хубаво. Каква е тази черна гадост?

— Нещо като заразяване на същността. Случи се, когато... — за малко щеше да каже „изтръгнах същността на злината“, но го промени, — когато отвлякох вниманието на злината от Ютау. Сякаш парчета от нея полепнаха по мен и почнаха да ме изгарят. Не можех да ги махна. Затова се заслоних и припаднах.

— А аз си мислех, че просто ти е изтръгнала същността. Ама как само го казах: „просто“, като на Ютау. Боли ли те? Би трябвало да боли.

— Да. — Даг обърна усета си навътре и затвори очи, за да огледа по-добре. Две от сивите петна в лявата му ръка се бяха слели като две капки вода. „Губя същност“.

— Искаш ли да пробвам нещо? — попита Мари колебливо. — Подсилване или пък направо сливане?

— Не съм сигурен. Не искам това да полепне и по теб. Подозирам, че е — „смъртоносно“ — опасно. По-добре изчакай. Не е като да съм припаднал.

— Не си се и пръснал от здраве. Това е по-различно от нараняването на Ютау. При него се вижда, че с времето ще се оправи. А твоето е извън компетентността ми. Трябва ти истински лечител.

— Знам и се надявам скоро да се появи някой. Поне все още мога да ходя. Ще съм ти благодарен, ако запазиш тази информация в тайна от останалите.

Мари изсумтя.

— Ако това се бе случило на някой друг, нямаше ли веднага да го махнеш от активна служба?

— Това са капитанските привилегии — отвърна Даг. — Знаеш за какво става дума, като водач на патрул.

— Така ли? Нима има привилегия да си глупав? Не си спомням за такава.

— Виж, ако се появи някой с достатъчно познания, за да поеме нещата тук, можеш да се обзаложиш, че ще съм първият, който ще препусне на изток. — Само дето нямаше как да избяга от това, което носеше в себе си. — Не знам дали хората от Рейнтрий ще намерят някого, но на помощта от къщи ще й трябва поне шест дни. — Той се огледа. Следобедът преваляше, а задушното време предвещаваше буря.

— Мислиш ли, че те ще издържат шест дни? — попита Мари и погледна към мочурището.

Даг въздъхна и се изправи.

— Не знам. Май ще трябва да им направим някакъв навес или шатра. Струва ми се, че ще завали.

— Така изглежда.

Двамата се върнаха в лагера.

Не знаеше дали Мари се е разприказвала, но вечерта повечето хора в лагера го убеждаваха да легне. Той не се противеше особено, но докато седеше и наблюдаваше създателите, откри, че почва да ги мрази. Ако не бяха те, можеше да е тръгнал с днешния патрул. И след три дни щеше да прегърне Искрицата толкова силно, че да я остави без дъх. Предишните му тревоги за продължителна война изглеждаха незначителни пред сегашната ситуация. Тази нощ спа неспокойно.

През късния следобед на следващия ден двама от по-възрастните създатели вече не можеха да преглъщат, а единият дишаше трудно. Даг коленичи до човека, чиято глава лежеше в скута на Каро, една от старите приятелки на Мари от патрула на Обайо. Такова затруднено дишане обикновено беше сигнал, че човекът трябва скоро да сподели. Но дали този мъж умираше? Нужно ли беше? В косата му имаше сиви нишки, но въобще не беше толкова възрастен. Личеше си, че преди е

бил жилав мъж. Казваше се Артин, макар че на Даг не му се искаше да знае. Отличен ковач и създател на оръжия. По мазолестите му длани си личеше, че е натрупал огромен опит.

Мари избърса лицето на жената, която се опитваше да напои — без особен успех.

— Даг, ако не успеем да им дадем повече вода в тази жега, няма да изкарат пет дни.

— Този пък съвсем. — Каро кимна към мъжа в скута си.

— Виждам — промърмори Даг.

Появи се Соун. Даг бе предположил, че младежът ще предпочете да помогне на бежанците, и той наистина бе отказал да се прибере с първия отряд. Вместо това бе приел на сериозно партньорството с Даг и стоеше край него. Вечер спеше в малкия лагер извън опустошената зона, а денем стоеше неотлъчно до него. В което по принцип нямаше нищо лошо, ако не се държеше като досадна бълха.

— Трябва да направим нещо, Даг. Нали каза, че създателите поддържат глинените? Защо да не ги освободим от малко товар?

— Обайо и Гриф казаха, че опитали — обясни Даг търпеливо. — Резултатите били тревожни.

— Но никой не е умрял. Може да е като операциите на Хохари. Боли, но после се излекуваш.

В аргумента имаше известна логика, а и вече му бе писнало да седи и да гледа как хората му страдат. Не беше сигурен в кой момент оплетените създатели бяха станали почетни членове на патрула. Тримата патрулни в безсъзнание не бяха толкова изтощени, но и те нямаше да изкарат още дълго.

— Признавам, че ми е интересно какво ще стане. — Не че щеше да види много с плътно заслонения си усет. — Дай да пробваме веднъж и ще видим.

Соун кимна и отиде да вземе меча си. Същото оръжие, заради което бе загазил край Гласфордж. Даг с мъка се бе удържал да не му се скара, че го мъкне и на тази мисия. Все пак за сегашната задача щеше да върши по-добра работа от нож и не по-лоша от копие.

Соун тръгна внимателно през мочурището. Приближи се до дупките в земята и ги огледа бавно.

Неоформените чудовища бяха отвратителна гледка. Вече не можеха да се върнат към животинския си живот, а нямаше и как да се

трансформират в гротескната човешка форма. Невинни, но обречени. Даг се намръщи. Дали ако можеха да завършат трансформацията си, след смъртта на злината щяха да прехвърлят покорността си към създателите? Идеята беше тревожна, но в главата му вече имаше достатъчно такива. Могъщите човекоподобни слуги можеха да се използват за множество тежки задачи. Дали древните магьосници бяха използвали нещо подобно? Всички злини се раждаха със знанието и стремежа да го използват, така че вероятно умението беше много, много древно. Но глинениците щяха да изискват постоянно подсилване на същността, което щеше да направи поддържането им смъртоносно скъпо.

Беше доволен, че викът на Соун го откъсна от тези мисли.

— С кое да започна? Най-голямото?

— Най-малкото? — обади се Мари; гледаше намръщено създателката в краката си.

— Не съм сигурен, че има значение — отвърна Даг. — Просто си избери едно.

Соун застана над една от дупките и замахна с вик. Отвътре се чу скимтене и пляскане и изхвъркна кал. Соун се намръщи, отстъпи една крачка и замахна отново.

— Какво беше? — извика Мари.

— Бобър. Или пък видра. — Соун отскочи назад с отвращение, докато пляскането заглъхваше.

Писъкът на Каро привлече вниманието на Даг. Всички оплетени се мятаха в постелите си и издаваха животински звуци, сякаш ги болеше. Другите двама патрулни на пост се надигнаха разтревожено. Даг едва се сдържа да не потърси нещо, което да постави между зъбите им.

Дишането на Артин стана съвсем накъсано. Каро долепи ухо до гърдите му.

— Даг, това не е хубаво.

— Соун, спри! — извика Даг и се наведе от другата страна на Артин. Устните на ковача бяха добили оловен оттенък, клепачите му потрепваха.

— Сърцето му пърха като крила на яребица.

„Точно преди да я уцелиш със стрела?“ — довърши Даг недоизказаната мисъл.

— Проклятие, няма да издържи...

Соун се върна при тях. Не каза нищо. Даг виждаше, че погледът му е изпълнен със страх и вина. „Не е нужно да поемаш и този товар, момче“. Но все някой трябваше.

Може би щеше да пристигне помощ, но как да опазят създателите живи? „Някак си“. По някаква причина си спомни отчаяната атака срещу леговицето на злината край Гласфордж. „Дали пък това няма да помогне?“

— Ще опитам сливане на същности — каза Даг рязко и се намести по-удобно. — Ако мога да върна сърцето му към правилния ритъм... — Както беше направил със Соун.

— Даг, недей! — извика Мари.

Вече бе започнал да отваря същността си, за да проникне в другото тяло. И двамата изпитваха болка, но поне сърцето на Даг биеше по-нормално. Осъзна колко му е липсвал усетът през последните дни. Сякаш важна част от тялото му бе ампутирана. „Хайде, Артин, танцувай с мен“.

Отдъхна си, когато усети, че сърцето и дробовете на ковача се връщат към стабилния ритъм. Този път не изпита такава болка, като при раняването на Соун, но виждаше колко е крехка същността на създателя и колко близо е до смъртта. Дали и другите бяха толкова слаби? Той разпростря усета си още повече.

Същностите на всички Езерняци бяха обвити от десетки хиляди сиви нишки. Те се съединяваха и потъмняваха, докато се разпростираха към дупките на глинените. А техните същности бяха още по-странни, с черен оттенък и неприятно човешка форма. Животинските им тела напразно опитваха да се нагодят към тази трансформация. И умираха от глад в това си състояние.

Остатъците от злината в същността на Даг пулсираха със същия ритъм като мрежата, която бе оплела създателите. Той изпита внезапен ужас, че точно тези частици са причината тази мрежа все още да съществува. Нима трябваше да умре, за да я разкъса? „Не!“ Наистина имаха сродство, но петната в ръката му приличаха на обикновено подсилване, макар и да имаха точно обратния ефект.

Опита се да разбере какво усеща. При нормалното създаване майсторът побутваше и оформяше същността на обекта, за да я направи още по-здрава. Също като старото му непробиваемо палто.

При лекуването същността се отдаваше без оформяне, та пациентът по-лесно да я абсорбира. Сливането на същности, както бе направил преди малко с Артин, беше като танц. Осъзна, че поробването на фермери от злината е също такъв танц. Обаче изключително мощен, за да работи толкова комплексно и на такова разстояние. Само че трябваше да бъде поддържан непрекъснато, както бе видял по време на последното убийство, и изчезваше, щом злината умреше. Освен това имаше ограничен обхват и затова злината трябваше да се движи с армията си.

Това тук имаше обхват от няколкостотин крачки, но беше надживяло създателя си. Продължително, мощно, ужасяващо... познато. Познато ли? „Къде съм виждал нещо подобно? Кое създаване надживява майстора си и едновременно с това запазва същността му, без да се абсорбира от получателя?“

„Споделящите ножове“. Макар и в по-малка степен, но също толкова сложно. Същността на пречистения нож се оформяше като контейнер за бъдещата смърт на донора и я запазваше плътно. И я превръщаше в нещо смъртоносно за злините.

Дар сигурно отдаваше по нещо от себе си с всеки произведен нож. Хората го осъзнаваха и затова се отнасяха към създателите на ножове с такова уважение. Колко ли изтощаващо беше? Отново и отново, и отново. Нищо чудно, че Дар бе толкова затворен.

Даг обърна вътрешния си взор към създаденото от злината. Естествено че никога нямаше да постигне нещо толкова могъщо, но поне можеше да се опита да го разбере.

Интуитивният отговор изплува лесно, като летене насън. „Знам как може да го разкъсаме!“ Усмихна се и отвори очи.

Опита да се усмихне. Опита да отвори очи.

Не усещаше тялото си, умът му се бе слял със същността и нямаше досег с външния свят. Сивите нишки го бяха обвили и продължаваха да пъплят като гладни червеи.

„В капан съм...“

Фаун грижливо прибра десетината току-що направени восъчни свещи в сандъка на Даг, измъкна се от шатрата и загледа оловната повърхност на езерото под влажното небе. Почеса едно ухапване от

комар и махна, за да прогони жуженето около главата си. Още една причина да ѝ липсва Даг, колкото и глупава да беше. Тя въздъхна... и се напрегна.

Пулсиращото ехо от болката в лявата ѝ ръка, което я съпътстваше през последните три дни, внезапно се промени. Обля я вълна от ужас и дъхът ѝ застина. Ритъмът стана хаотичен и неравен... и започна да заглъхва. „Не, не умирай!“

Не изчезна, но и не се върна към предишното състояние. „Отсъстващи богове, какво беше това?“ Тя преглътна, пусна покривалото на шатрата и хукна по крайбрежния път. Задъха се и забави крачка. А и не искаше да привлича погледи, като търчи като подплашен елен.

Подмина щаба, пред който едно от момичетата на Омба се грижеше за два запотени кални коня. Такива яздеха куриерите, но Фаун не смееше да се надява на вести от Даг. Според Феърболт бе твърде рано. А и като знаеше мрачните му очаквания, не бързаше чак толкова за вести.

Стигна до лечебницата и спря, за да си поеме дъх.

Чиракът на Хохари, как му беше името — Отан, излезе от склада с билките и се намръщи.

— Какво искаш, фермерке?

Фаун не обърна внимание на тона му.

— Търся Хохари. Каза ми да дойда при нея, ако нещо в брачната ми връв се промени.

Отан погледна към затворената врата на вътрешната стая.

— Тя лекува в момента. Ще трябва да изчакаш. — Посочи ѝ колебливо стола до писалището и се върна в стаята с билките. На огнището вътре се вареше нещо и в помещението беше още по-топло от отвън.

Фаун седна и започна да разтрива ръката си, макар че нямаше смисъл. Пулсирането през последните три дни ѝ беше причинило доста опасения, но сега тя се молеше да се върне. И защо имаше чувството, че се задушават?

След цяла вечност вратата на вътрешната стая се отвори и оттам излезе една жена с две-три годишно момченце на ръце. Детето беше намръщено и трескаво и смучеше палеца на едната си ръка. Хохари кимна на Фаун и отиде в помещението с билките. Последваха някакви

тихи инструкции към Отан, след което лечителката се върна, въведе я във вътрешната стая и затвори вратата.

Фаун мълчаливо протегна ръка.

— Сядай, момиче. — Хохари въздъхна и посочи масата и двата стола в ъгъла. Изглеждаше намръщена и уморена. Фаун се зачуди какво ли е направила за момченцето преди малко и дали ще има сила да ѝ помогне?

Описа набързо какво бе почувствала, докато лечителката преглеждаше ръката ѝ с притворени очи. Думите ѝ бяха объркани и неясни и може би не показваха нищо, освен че е почнала да се побърква. Но Хохари я слушаше без коментар.

Накрая лечителката поклати глава.

— Преди беше странно, а сега е още по-странно. Но не мога да разбера точно какво става, трябва ми още информация.

— Това не ми е от помощ! — изпищя Фаун и прехапа устна, уплашена, че ще я обиди. Хохари обаче поклати глава сякаш в знак на съгласие.

Отвори уста да каже нещо, но спря и погледна към вратата. В следващия момент на верандата се чува стъпки.

— Феърболт и...

На вътрешната врата се почука и се чу гласът на Феърболт:

— Хохари, спешно е.

— Влизай.

Капитанът се вмъкна, последван от високата Дирла. Фаун подскочи. Дирла беше окаляна и потна като коня, който бе яздила, а на лицето ѝ бе изписана умора. За разлика от очите, които блестяха.

— Убили са злината — обяви Феърболт и Хохари въздъхна триумфално, което предизвика усмивка у Дирла. Капитанът погледна любопитно Фаун. — Около два след полунощ преди три дни.

Фаун пипна връвта си.

— Но точно тогава... — „Какво се е случило с Даг?“ — Тежко ли е ранен?

Дирла я погледна изненадано.

— Трудно е да се каже.

— Защо?

Феърболт се обърна към Хохари.

— Дирла, разкажи ѝ какво се е случило.

Жената започна да разказва за премеждията на отряда и Фаун осъзна, че всъщност те са дошли при Хохари, а не при нея. Защо? „Дирла, проклета да си, кажи какво става с Даг?“

— ... по обяд пристигнахме в Боунмарш, но злината бе продължила на юг, подготвяше атака срещу Фармърс Флатс. Даг не ни остави да се забавим дори заради горките създатели. Никога не съм виждала подобно нещо. Злината беше пленила същностите им, за да подготвят нова армия от глинени, или поне така каза капитанът. Малко се разстроихме, когато ни нареди да не ги освобождаваме, но Мари и Кодо застанаха на негова страна. Освен това погледът му беше плашещ, така че продължихме.

Фаун стискаше юмруци, докато слушаше как Дирла обяснява за нощното приближаване на хълма и атаката на странната кула.

— Моята партньорка Мари почти бе стигнала до върха, когато злината скочи. Сякаш прелетя двадесетте стъпки. Не знаех, че може да изглежда толкова красиво... Ютау я нападна. Аз бях плътно заслонена, но после Ютау ми каза, че тя пробива защитата му, както се чупят орехови черупки. Той помислил, че ще загине, но в този момент Даг, който дори нямаше споделящ нож, връхлетя върху съществото с голи ръце. Или по-точно — с гола кука. Злината заряза Ютау и се обърна към него. Мари извика и ми хвърли своя нож и не видях какво точно се случи. Забих ножа в злината и блестящата ѝ плът се пръсна. Ужасно. Мислех, че е свършило и всички ще се върнем в къщи живи. Ютау обаче се олюля и увисна в ръцете ми... а след това видяхме Даг.

Фаун се присви, за да не изпищи и да прекъсне разказа.

— Беше паднал на земята, вдървен като труп, а същността му беше толкова силно заслонена, че чак го задушаваше. Мари, Кодо и Хан се опитаха да направят подсилване или сливане, но не можеха да проникнат. През следващите няколко часа мислехме, че ще умре. Същността му беше наполовина изтръгната, като на Ютау, но по-зле.

— Чакай — прекъсна я Хохари. — Значи въобще не е бил наранен физически?

Дирла поклати глава.

— Може би малко понатъртен, но нищо сериозно. А някъде призори просто се събуди и стана. Не изглеждаше никак добре, но успя да се качи на коня и тръгнахме към Боунмарш. Явно продължаваше да се тревожи за създателите, които изоставихме.

— Когато пристигнахме, заварихме останалата част на отряда там. Но оплитането на създателите не беше изчезнало със смъртта на злината. По-лошо, всеки, който отвори същността си, също бива оплетен. Обайо беше загубил трима патрулни, докато разберат това. Според Даг всичките умираха. Мари не може да го накара да се махне, въпреки че очевидно си беше за лазарета. Поне когато ние, куриерите, тръгнахме, го убедиха да поспи. Според Мари и Ютау положението не е никак добро. Затова — Дирла притисна умолително ръце — Даг те моли, Хохари, да отидеш там. Защото му трябва някой, който да разбира от човешките същности. Предавам молбата му и те моля да я изпълниш. Защото той отново измъкна всички ни.

Феърболт прочисти гърлото си.

— Хохари, съгласна ли си да заминеш за Рейнтрий?

Лечителката се огледа разтревожено. Фаун сякаш виждаше списъка с наложителни задачи, който се върти в главата ѝ.

— След един час — довърши непоклатимо капитанът.

— Не може ли поне да са два?

Капитанът кимна доволно.

— Ще приготвя двама патрулни за ескорт, а ти виж кого още ще вземеш.

— Може ли да дойда и аз? — обади се Фаун. — Защото мисля, че съм част от загадката с Даг. — Беше готова да протегне лявата си ръка като доказателство.

Тримата я изгледаха удивено.

— Нали вече не е военна зона — продължи Фаун. — Така че, ако тръгна с вас, няма да се загубя и няма да е глупаво. Ще се приготвя за по-малко от час.

Дирла ѝ отвърна с вбесяваща учтивост:

— Фаун, трътлестият ти впрегатен кон няма да издържи на темпото.

— Грейс не е дебела. — „Поне не много“. — Може и да не е бърза, но е упорита. Не може ли да ми дадете патрулен кон, като на Хохари?

Феърболт се усмихна, но поклати глава.

— Не, Фаун. Злината може да е мъртва, но Рейнтрий ще е размирно място още дълго време. Обещах на Даг, че няма да позволя да ти се случи нещо лошо, и мисля да изпълня обещанието си.

— Но...

Гласът на Феърболт се втвърди и ѝ напомни за баща ѝ.

— Дете, в момента си имам достатъчно проблеми. Останалите също чакат роднините си да се приберат.

Как можеше да му отговори? „Не съм дете?“ О, да, това винаги вършеше работа.

— Обикалях насам-натам последните осемнадесет години, без да ме пазите, и все пак оцелях. — „Едвам“.

Феърболт се усмихна тъжно.

— Не, дете... винаги сме те пазили. — Фаун се изчерви. Капитанът видя, че я е засрашил, и кимна по-любезно. — Предполагам, че Катагус и Сари ще се радват да научат за смъртта на злината. Нали ще отидеш да им кажеш?

Очевидно я отпращаше. Фаун се огледа, но не видя съюзници. Хохари я наблюдаваше с любопитство, но тя се разпореждаше в лечебницата, а за пътуванията се слушаше думата на Феърболт.

Фаун преглътна, кимна и излезе, а останалите продължиха дискусиата си. Без нея. Нормално, след като не беше Езернячка.

Вървеше между лечебницата и щаба и потриваше лявата си ръка. Пулсирането, което отекваше чак в главата ѝ, беше влудяващо. Последно, Езерняшка съпруга ли беше, или фермерска? Хората не можеха да прескачат просто така между двете по свое усмотрение.

Имаше едно нещо, в което бе много опитна, и това бе бягането от къщи. Първото правило беше да не позволяваш на хората да спорят с теб. Как бе могла да го забрави? Тя стисна зъби и зави към щаба на патрулните.

Двама мъже разглеждаха някакъв дневник и вдигнаха глави, щом влезе.

— Феърболт го няма.

— Знам — отвърна Фаун безгрижно. — Току-що говорих с него при Хохари. — „Кое си е съвсем вярно, нали?“ По-късно никой нямаше да може да я обвини, че е излъгала. — Трябва да взема една от картите му. Ще я върна по-късно.

Патрулният сви рамене и кимна. Фаун се намъкна в стаята с дъската, бързо нави картата на Рейнтрий, тикна я под мишница и излезе с усмивка.

След това отиде до Кобилешкия остров и намери едно от момичетата на Омба.

— Искам си кобилата. Мисля да я изведа да се поупражнява малко. — „Само към стотина мили“.

— Има нужда — призна момичето и след няколко секунди се сети: — О, да. Забравих, че не можеш да я призовеш. — Грабна едно въже и тръгна из пасището.

Фаун се възползва от това и набързо напълни една торба с овес, като за три дена. Дали беше кражба да вземе това, което кобилата й така или иначе щеше да изяде? Реши да не повдига моралната страна на въпроса. Мислеше си дали да не тикне торбата под полата си, но щеше да ходи трудно. Спомни си за крадеца в Лъмпитън Маркет и метна торбата на рамо, сякаш това бе напълно нормално. Момичето се върна с Грейс и въобще не каза нищо.

Фаун се върна в шатрата Блуфийлд, преоблече се в дрехите за езда и опакова багажа си. Извади споделящия нож от сандъка и го овеси на врата си. След това закачи на колана си стоманения, който й бе подарил Даг. Натъпка дисагите с плънкини, докато не се уравни с торбата с овес. Достатъчно храна за едно фермерско момиче на тридневно пътешествие.

Най-накрая извади перо и мастило и написа кратка бележка на парче плат. „Скъпи Катагус и Сари. Отрядът на Даг е убил злината, но той е ранен и аз отивам при него, защото имам право като негова съпруга. Питайте Дирла за подробностите. Скоро ще се върна. С обич, Фаун“. Закрепи го на каишките на входното платнище, откъдето се виждаше, без съвсем да бие на очи. След това оседла Грейс, привърза дисагите и я яхна. Десет минути по-късно бе минала по моста.

14.

На залез-слънце вече бе изминала двадесет и пет мили от езерото Хикори. Последните часове бе редувала препускане с по-бавен ход, за да постигне баланс между скоростта и издръжливостта на Грейс. Беше успяла да обмисли нещата, макар че основните ѝ притеснения бяха да не обърка пътя. Картата на Феърболт не беше толкова успокояваща, колкото се надяваше. Според Езерняците пътищата бяха пътчета, пътчетата — пътеки, а пътеките въобще не се различаваха от околността. Така че не беше съвсем недоволна, когато чу зад себе си конски тропот.

Обърна се. Иззад завоя се показва едър патрулен, следван от Хохари, чирака ѝ Отан, който водеше един товарен и един резервен кон, и още един патрулен, яздещ отзад. Фаун не се помъчи да препусне напред, но и не спря. След малко я настигнаха.

— Фаун! — извика Хохари. — Какво правиш тук?

— Яздя трътлестия си кон — отвърна тя кротко. — Казаха ми, че се нуждае от упражнения.

— Феърболт не ти разреши да идваш с нас.

— Не съм с вас. Аз съм си сама.

Хохари засмука долната си устна и присви очи.

— Връщай се, фермерке — обади се Отан. — Не можеш да вървиш след нас.

— Аз съм пред вас — отбеляза Фаун. — Но щом искате, минавайте. Нямам нищо против.

Хохари погледна двамата патрулни, които вече яздеха един до друг отзад.

— Не ми се иска да се разделям с един човек, за да те върна вкъщи.

— Никой не те моли.

Лечителката си пое дъх.

— Но ще го направя, ако ме принудиш.

Фаун спря и погледна двамата здравеняци. Те щяха да изпълнят дълга си. Това си беше мания при патрулните. Ако ѝ лепнеха един от тях, със сигурност щеше да я върне в лагера, при това с лошо настроение. Патрулните не обичаха да се разделят от партньорите си.

Реши да опита още веднъж.

— Хохари, моля те, нека да дойда с вас. Обещавам, няма да ви бавя.

— Това не е проблемът, Фаун. Става дума за собствената ти безопасност. Ти нямаш място тук.

„Много добре знам къде ми е мястото. До Даг“. Фаун потърка лявата си ръка и се намръщи.

— Не искам да те лишавам от ескорта ти. Ако е толкова опасно, ще имаш нужда от него. — Тя наведе рамене умърлушено. — Добре, Хохари. Съжалявам. Ще се върна. — Реши да не преиграва. „Карай по-простичко“. Езерняците разчитаха същностите, а не мислите. Точно в момента същността ѝ си имаше и други причини да е разстроена, освен двуличието.

Хохари я изгледа продължително и Фаун се притесни, че все пак ще прати един от хората си с нея.

— Отдалечила си се доста. Ако конят ти се умори, няма проблем да пренощуваш в радиус от десет мили около езерото.

— Грейс ще се справи — отвърна Фаун и се обърна. Трябваше да смуши кобилата, защото тя искаше да върви с останалите коне.

Обхватът на усета на Даг беше около миля, а Фаун се съмняваше някой от групата на Хохари да има по-дълъг, но за всеки случай се върна миля и половина назад и изчака малко. Копитата на Езерняшките коне бяха оставили ясни следи в мократа земя. „Вече няма да се изгубя“. Тя се усмихна и тръгна след тях, докато не стана толкова тъмно, че да не вижда следите.

Напои кобилата в едно поточе и ѝ даде овес. След това се изми, хапна малко плънкин, смаза един кърлеж с дръжката на ножа си и се зави с одеялото си. Звуците на дребните нощни животни я изнервяха допълнително. Беше много по-различно от самотното пътуване в цивилизованите земи южно от Лъмптън Маркет. Тукашните гори бяха пълни с вълци, мечки и пуми. Беше виждала кожата им в склада на лагера. Освен това след смъртта на злината наоколо може би скитаха безмозъчни глинени. Когато лагеруваха в подобни местности след

сватбата, въобще не се бе замисляла. Само че тогава беше с Даг. Гушеше се в обятията му като в някаква магическа крепост. Докосна дръжката на ножа на кръста си и въздъхна.

На сутринта нито тя, нито Грейс бяха изядени от пума. Фаун с облекчение откри следите на Хохари. След около час спря, защото следите се отклоняваха от пътя на картата и завиваха по една пътечка. След малко се успокои. Просто групата бе спряла, за да ноцува. Ако се съдеше по конските фъшкии, спазваше достатъчно дистанция. Знаеше, че няма голям шанс да ги изпревари, но пък Грейс носеше много полек товар от патрулните коне и след време това можеше да придобие значение.

Преди обяд следите на Хохари се пресякоха с тези на отряд, пътуващ в обратна посока. Патрул или пък част от хората на Даг, които се прибираха? Кавалкадата беше завила по някакъв страничен път и Фаун погледна картата. Може би отиваха към един малък Езерняшки лагер на няколко мили в южна посока, а може би просто патрулираха. Техните следи се смесваха с тези на Хохари и ѝ беше по-трудно да ги различава. Все пак по пладне стигна до един от малкото отбелязани дървени мостове и се успокои, че е на прав път. От време на време минаваше покрай места, където бяха разчиствани паднали дървета, и се чудеше дали и това е задача на патрулите, когато не бързат много.

В късния следобед Грейс започна да забавя ход, а гърбът на Фаун се бе схванал. Как ли успяваха куриерите да изминават такива разстояния толкова бързо? Слезе от кобилата и я поведе пеша по някои от леките изкачвания. Не беше никак доволна, че губи от светлото време, и накрая отново се метна на седлото, въпреки че чувстваше лека вина.

В един участък на пътя, където калта бе съвсем отъпкана, подплаши няколко лешояди и гарвани. Те се разлетяха с недоволни крясъци. Фаун надникна в малката долина и затаи дъх при вида на няколкото голи трупа. Застоя се, колкото да се увери, че са глинени, а не Езерняци, и отново яхна Грейс. Не беше сигурна дали ги е убил патрулът, или пък това е работа на охраната на Хохари. Не можеше да се познае по вонята. Внезапно липсата на пуми вече не беше

достатъчна, за да се почувства по-спокойна. Продължи да язди и след залез-слънце, основно защото се боеше да спре.

Късно през нощта, докато лежеше, започна да рони сълзи за Даг. Зарови лице в одеялото. Не че имаше кой да я види, но не искаше да вдига излишен шум. Надяваше се, че местните хищници са заситени с глинени и няма да тръгнат на лов за фермерски момичета и уморени кобили. Въпреки изтощението си не можа да спи добре.

Предполагаше, че на третата сутрин ще е най-тежко, и наистина, когато стана, тялото я болеше точно според очакванията. Но пък днес преходът щеше да е по-кратък и в края му щеше да намери Даг. Връвта ѝ все още я уверяваше в това. Даже ръката ѝ пулсираше по-оживено с всяка измината миля. Един час след като потегли откри лагера на Хохари. Пепелта от огъня бе все още топла. Само равният терен и решителността ѝ запазиха хода на Грейс до късния следобед.

Преди залез-слънце горите се отдръпнаха и Фаун навлезе в открита и по-гореща местност. „Наближаваме“.

Мочурливите ливади бяха пожълтели, а листата на храстите съхнеха и капеха. Гледката беше доста странна. Но пък отпред се виждаше дим от няколко лагерни огъня. Вече нямаше нужда от откраднатата карта. През последните два часа пулсиращата болка ѝ бе нашепвала: „Там, ето там“. Групата на Хохари тъкмо слизаше от конете.

Докато Фаун приближаваше, от дъбравата изникна Мари и размаха ръце.

— Заслонете се! Заслонете се!

Хохари я погледна стреснато, но кимна и се обърна, за да провери Отан и патрулните, които очевидно също се подчиниха. Видя приближаващата Фаун и се намръщи, но не каза нищо.

— Пристигате по-рано, отколкото се надявах! Дирла ли ви повика?

— Да — отвърна лечителката.

— Добро момиче. Срецнахте ли патрула, който тръгна към дома?

— Да, на около ден от лагера.

— Чудесно. — Мари погледна към Фаун. — А нея защо я домъкнахте? — Тонът ѝ не беше обиден, а по-скоро любопитен, сякаш

можеше да има някаква разумна, Езерняшка причина за нейното присъствие.

— Тя сама се домъкна — отвърна Хохари с гримаса.

Отан се обърна към нея и изсъска:

— Ти излъга, фермерке! Обеща да се върнеш!

Фаун изобщо не му отговори.

Хохари не изглеждаше съвсем доволна, но сви рамене. Мари продължаваше да гледа любопитно.

— Успя ли да прегледаш Ютау, когато срещнахте патрула? Изпратихме го у дома, под грижите на Рази.

— О, да — отвърна Хохари, слезе от коня и се протегна. Цялата ѝ група изглеждаше уморена като Фаун. Толкова за прехвалената Езерняшка издръжливост. — Най-тежкото поражение върху същност, което съм виждала. Казах му, че ще почива половин година.

— Толкова много? — Мари се опули.

— Едва ли, но така Феърболт ще му даде поне три месеца, което ще е достатъчно.

Двете се засмяха заговорнически.

Фаун се смъкна от запотената Грейс, която гледеше тъжно. От дъбравата се появи Соун, следван от две възрастни жени от патрула. Те спряха при Мари и Хохари, а Соун се доближи до Фаун и я погледна изненадано.

— Не трябваше да си тук! На Даг няма да му хареса.

— Къде е той? — Тя погледна към дъбравата. „Близко е“. — Какво му се е случило?

Соун прокара ръка по косата си.

— Кой път? Първият или вторият?

Въпросът не беше никак успокояващ.

— Преди три дни, малко преди Дирла да пристигне в лагера, нещо се случи с Даг. Почувствах го. — „Нещо ужасно!“

Той я погледна учудено, но хвана ръката ѝ, щом се опита да мине покрай него.

— Чакай! Ти не можеш да се засланияш. Не знам дали няма да бъдеш оплетена. Чакай! — Тя се отскубна от хватката му и се затича. — Проклятие, по-лоша си и от него!

Между дърветата, под набързо стъкмени навеси, лежаха няколко души. Четирима мъже и четири жени. Лежаха твърде неподвижно, за

да спят, но не достатъчно, че да са мъртви. Малко по-настрани, под едно дърво, лежеше Даг. Фаун падна на колене и го зяпна смаяно.

Даг лежеше по гръб на одеялото си. Някой беше махнал приставката и я бе оставил до дисагите му. Фаун го бе наблюдавала как спи твърде много пъти. Сега изглеждаше различно. Кожата му беше преbledняла, а плътта бе твърде изпъната върху костите. Под очите му имаше тъмни кръгове. Но голите му гърди се повдигаха равномерно. Дишаше.

Соун застана на колене до нея и хвана ръцете ѝ.

— Недей!

— Защо? — извика тя и се задърпа. — Какво се е случило?

Соун започна да ѝ разправя с виновен поглед как се опитал да помогне, като убие глинените в дупките, което я накара да се огледа стреснато из тресавището. Разбираше за какво ѝ говори само защото Дирла бе обяснила за оплитането. Соун ѝ разказа как Даг се хвърлил да спасява някакъв човек, Артин. Типично за него. И как бил впримчен в оплитането. Бил в безсъзнание от три дни. Фаун спря да се съпротивлява и Соун колебливо пусна китките ѝ.

— Но аз не съм Езернячка. Аз съм фермерка. Може би на мен няма да ми подейства.

— Мари каза — край с експериментите. Вече ни костваха трима патрулни и капитана.

— Но ако... — „Ако не ръчкате нещата, няма да разберете нищо!“ Тя се отдръпна. Добре, първо можеше да се огледа, а после да ръчка. Дишането на Даг изглеждаше равномерно.

Междувременно Мари беше завела Хохари и Отан до дупките на глинените, а след това до навесите, за да прегледат останалите, и сега дойдоха и застанаха от другата страна на Даг. Хохари подсвирна, когато чу за сливането на същности, за да се оправи сърцето на Артин. Фаун бе притеснена от обясненията на Мари за странните петна в същността на Даг след сблъсъка със злината.

— Ха. — Хохари почеса бузата си и размаза мръсотията от пътя по лицето си. — Мари, за какво ме докарахте тук? Искаш да разруша това неприятно оплитане, а ми забраняваш да разтворя усета си, за да го проуча. Няма как да стане.

— Щом Даг не може да се измъкне, и аз няма да мога. За теб — не знам. Надявах се, че имаш някакъв трик. — Мари замълча. —

Тормозя се с този проблем от дни и почти полудявам. Почвам да се чудя кога ще дойде време да пресечем загубите си. Само че обвързаните ножове на тези създатели са изчезнали по време на атаката на злината. От деветимата само Брин носи незареден нож. Малка утеха за толкова жертви. А и не съм сигурна какво ще стане, ако някой оплетен се опита да сподели. С глиненима иммахме съвсем лош късмет.

Соун, който се подпираше на дървото, направи гримаса.

Фаун усети спазъм в корема, когато схвана за какво говори Мари. Представи си как Соун, Хохари или най-вероятно Мари, защото това се покриваше с разбиранията за командирски дълг, обикаля покрай постелите и забива костени ножове в лежащите... „Не, не и Даг!“ Фаун докосна ножа под ризата си, доволна, че инцидентът край Гласфордж беше отнел тази възможност.

Хохари се мръщеше, но по-скоро от тъга, отколкото като несъгласие.

— Включването на Даг в оплитането даде сила на останалите. Поне за известно време. Но по-слабите пак почнаха да гаснат. Не знам колко дълго ще ги поддържаме живи, ако вкарваме нов патрулен на всеки три дена. Но това само ще задълбочи проблема. Няма да кандидатствам доброволно. Нито пък ще ти позволя, Хохари, така че да не ти идват никакви тъпи идеи.

Хохари разтърка врата си.

— Е, все ще трябва да измисля нещо. Но няма да пробвам нищо тази вечер. Умората изкривява преценките.

Мари кимна одобрително и заговори за лагера, където нощуваха останалите. Фаун кимна към Даг и я прекъсна:

— Мари, вярно ли е, че не бива да го докосвам?

— Може би. Проверянето може да ти коства скъпо.

„Или пък не“.

— Препусках по целия път дотук.

— Казахме ти да си останеш къщи, дете — обади се Хохари със съчувствие. — Тук няма нищо за теб, освен мъка.

— И само ще ни пречиш — измърмори Отан.

— Но аз усещам Даг. Все още!

Хохари се протегна и хвана лявата ѝ ръка.

— Напоследък променяло ли се е?

— Болката се усили, щом се приближих. Странно. Даг го направи, за да ме успокои, а всъщност само ме ужасява.

— Дали ти си ужасена, или той?

— Не знам дали има разлика.

— Ха. За съжаление това не ни е от кой знае каква помощ. Засега. — Хохари се изправи с уморена въздишка и останалите я последваха.

Фаун се обърна към Мари.

— Все би трябвало да има с какво да помогна!

Мари я изгледа и въздъхна разбиращо.

— Има чаршафи и парцали за пране.

— Ще го направя. — Тази задача щеше да ѝ позволи да остане в дъбравата, а не да ходи в отдалечения лагер.

— О, да, това е важно. Добре, че дойде, за да има кой да пере! — подигра се Отан и пропусна хладните погледи на другите жени. Фаун можеше да предположи кой се е занимавал с това преди нея.

— Не е кой знае колко много. Доста трудно вкарваме нещо в хората и почти нищо не излиза — обясни Мари. — Но тази вечер си почини. Изглеждаш изтощена.

Фаун си призна с кратко кимване. Отведоха конете в лагера на патрула, но тя успя да си вземе дисагите и завивките. Ядосваше се, че не може да докосне Даг, и затова се посвети на дребните задачи като събиране на дърва и помагане в готвенето на рядката каша.

Хохари направи по-обстоен физически преглед на оплетените Езерняци. На лицето ѝ бе изписан гняв.

— Все едно съм някакъв фермерски знахар — промърмори тя, когато коленичи до Даг. На Фаун ѝ хрумна, че нямаше да е зле да има един наоколо. Фермерските знахари и акушерки непрекъснато работеха по догадки и интуиция. Със сигурност с течение на времето ставаха добри.

Фаун се захвана с прането още щом се събуди. Поне то напрягаше други мускули, а не тези, които бе изтощила с триденевната езда. Нави панталоните, нагази в хладната вода и сложи мръсните чаршафи и парцалите на един набързо сглобен сал. Водата беше

странно чиста и без мирис, перфектна за пране. А и така можеше да държи под око лежащия Даг и обикалящите болногледачи.

За нейна изненада един Езерняк, но не от патрула, а оцелял местен жител, дойде да ѝ помага.

— Ти си фермерската булка на Даг Редуинг — каза той, не като въпрос, а като просто твърдение.

Фаун само кимна. Мъжът имаше отнесено изражение и тя се притесняваше да говори с него, ограничаваше се само до благодарности, когато си подаваха прането. Той пое основния товар от изваждането на мокрите чаршафи и простирането им по дърветата.

— Артин ковачът ми е баща — бе единственото, което каза, преди да се разделят, щом приключиха.

Хохари обикаляше наоколо и се мръщеше, след което седнаше някъде и чертаеше с пръчка по земята. После отново ставаше и се отдалечаваше. Започна да опитва най-различни неща: викаше на оплетените, удряше ги, бодеше ги с игла. Соун и Мари с мъка я убедиха да не убие експериментално още един глинен. Накрая се приближи до постелята на Даг и седна с кръстосани крака, гледаше все така намръщено.

Фаун стоеше срещу нея и дъвчеше резен пльнкин. Искаше ѝ се да може да нахрани Даг. Дали тези плодове бяха за него като домашно приготвена храна? Но той едва преглъщаше вода и нямаше никаква възможност да дъвче. Може би ако сваряха пльнкина и го направеха на каша, колкото и гнусно да звучеше...

— Разбра ли нещо? — попита тя тихо.

Хохари поклати глава.

— Това не е като оплитане на любовници. Нещо от злината все още се спотайва вътре. Явно е извършено някакво подсилване, за да оцелее и след смъртта си. Не знам от какво се поддържа. Всъщност знам — от същност. Най-вероятно човешка.

— Нещо, като... кърлеж? Направен от същност — добави Фаун, за да покаже, че не е объркана.

Хохари махна разсеяно, сякаш позволява сравнението, без да го одобрява напълно.

— Очевидно е работено със същността. От злината. Много е сложно. Например не разбирам защо е така плътно свързано с мястото. Въпросът е колко ще продължи? Дали може да бъде абсорбирано като

нормално подсилване? Дали ще заздравя, или ще убие? Дали тези хора страдат само заради оплитащата парализа, или има и нещо друго, което ги яде отвътре.

Очите ѝ просветнаха, щом усети как Фаун трепна.

— Съжалявам, просто мислех на глас.

— Няма проблем. Искам да знам всичко.

— И аз, дете — въздъхна Хохари, стана и отново започна да обикаля.

Соун беше отишъл да спи, след като бе изкарал нощната смяна, и сега бе ред на Отан да храни Даг. Фаун го гледаше накриво и се мръщеше при всяко чукване на лъжицата в зъбите му и при всяка разпиляна капка. Поне Даг не беше брадясал. Соун го бе обръснал тази сутрин. Така изглеждаше по-малко болен, въпреки че не можеше да го усети. Може би жестът бе по-важен за болногледачите. Във всички случаи се бе усмихнала благодарно на Соун.

Отан, от своя страна, я гледаше намръщено.

— Какво? — не издържа накрая тя.

— Висиш ми на главата. Няма ли да се махнеш? Половин миля ще е достатъчна.

— Имам право. Той е мой съпруг.

— Това още не е решено.

Фаун докосна брачната си връв.

— Даг и аз го решихме. Преди много време.

— Ще видим. — Отан тикна последната лъжица в гърлото на пациента, колкото да я преглътне, и положи главата на Даг на сгънатото одеяло, служещо за възглавница. Фаун беше решила да събере суха трева и да я натъпче вътре. — Той беше добър патрулен. Според Хохари е можел да бъде и нещо повече. Казват, че ти си го съблазнила и ще провалиш живота му, ако съветът не се намеси.

— Кой го казва? Да дойдат и да ми го кажат в лицето, ако не са страхливци. — „Освен това се съблазнихме взаимно“.

— Чичо ми, той е патрулен. И не е страхливец!

Фаун стисна зъби, когато заслоненият Отан отметна мократа коса на Даг от челото му. Как си позволяваше да се държи така, сякаш притежава Даг, само защото е Езерняк по рождение! Този глупак беше прост чирак, може би дори по-млад от нея. Докато го гледаше сърдито, ѝ хрумна, че може би точно от този тип клюки се бе мъчил да я

предпази Даг, докато живееха в лагера. Спомни си деня, в който беше надупчил плънкина със стрели, и се успокои.

— Аз не съм някоя от злините ви, че да сея разруха.

— Те не са наши злини.

— О, напротив — усмихна се Фаун и продължи с твърд глас: — Освен това да не съм чула никакво „беше“, освен ако не искаш да кажеш „Беше добър патрулен, а сега е още по-добър капитан!“. Според Дирла под негово ръководство отрядът се е справил с ужасяващата злина без нито една жертва. Въпреки че е женен за фермерка!

— Да, въпреки това — намръщи се Отан.

Фаун потисна гнева си, понеже видя, че Мари и Хохари се приближават. Отан се изправи. Хохари беше мрачна, а Мари — още повече.

— Кой? — попита Мари.

— Даг — отвърна лечителката. — Неговата същност ми е най-позната, а и той е най-отскоро в оплитането, стига това да има значение. Отан, добре че си тук. Мисля да вляза в оплитането и искам да се опиташ да ме измъкнеш.

Младежът изглеждаше притеснен.

— Сигурна ли си?

— Не, но пробвах всичко останало. А няма да се откажа.

— Естествено, че няма. Просто ще оставиш цялата мръсна работа на мен — измърмори Мари намръщено. Хохари я изгледа остро. Личеше им, че са спорили разгорещено.

— Отан, ще ти пусна лека връзка, след което ще опитам да надникна в оплитането и да изляза. Ако не успея, ти се пусни веднага и недей да ме следваш. Чуваш ли? — Младежът срещна втренчения ѝ поглед и преглътна.

Фаун се сви от другата страна на Даг и обви коленете си с ръце, мъчеше се да изглежда съвсем незабележима.

— Мари, ножът ми е в дисагите — продължи Хохари. — Ако се стигне дотам.

— И кога ще се стигне? Поне не ми оставяй това решение.

— Когато най-слабите започнат да измират. Предполагам, че това ще увеличи напрежението върху останалите. Жената, която е умряла, преди да се появите, показва, че смъртта не разкъсва оплитането. Може би дори го заздравява. Предполагам, че след като двама-трима от

деветимата, не — десетимата, загинат, може да почнете споделянето. Пък след това ще му мислиш. Естествено, започни от мен.

— Това вече аз ще го реша — отвърна Мари.

Хохари присви устни.

— Все пак съм против.

— Това го разбрах.

Лечителката седна със скръстени крака до Даг. Отан застана на колене от другата ѝ страна. Тя затвори очи, за да се съсредоточи. После хвана с лявата си ръка Отан, за да установи връзка със същността му. Дясната ѝ ръка посегна и докосна Даг по челото. На Фаун ѝ се стори, че той направи гримаса в транса си, но не беше сигурна.

Очите на Хохари се разшириха, тя издърпа ръката си от Отан и го блъсна силно. Лицето ѝ стана безизразно и изгуби цвета си и тя се килна върху Даг.

Отан изпищя и се хвърли към нея. Мари изруга и го хвана изотзад.

— Не! Подчини ѝ се! Заслони се! Заслони се, проклето момче!

Отан се дръпна още веднъж и после отчаян увисна в ръцете ѝ.

— Десет — изръмжа Мари. — Няма да има единадесети, разбра ли?

Младежът кимна унило и тя го пусна. Той се наведе и погледна ужасено припадналата си наставница.

— Какво усети? — попита го Мари. — Нещо?

— Нищо полезно. Имах чувството, че същността ѝ е издърпана от мен, право в мрака... — Той обърна разстроеното си лице към командира. — Мари, не я пуснах! Наистина! Тя ме избута!

— Видях, момче. Направи, каквото можа. — Тя бавно се изправи и сложи ръце на кръста си, гледаше двете тела в краката си. — Ще я сложим при останалите. Тя е вътре, с тях, може би ще успее да направи нещо. Не знаем дали това оплитане отслабва с времето. Ако не друго, поне ще им даде още две-три дена. — Гласът ѝ премина в шепот. — Само че аз не искам време. Искам това да свърши.

Хохари лежеше под същото дърво, близо до Даг. Отан седеше със скръстени крака и бдеше над нея. Фаун стоеше по същия начин до Даг,

но двамата дори не се поглеждаха. По залез дойде Мари и седна между двете постели.

— Проклети да сте и двамата — заговори тя на изпадналите в безсъзнание, — задето натресохте всичко на мен. Това е работа за отряден капитан, а не за командир на патрул. Даг, не беше честно от твоя страна да се измъкнеш така. — Мари засече очите на Фаун, която я гледаше с любопитство.

— Брин — Мари посочи с пръст навеса, под който лежах жените, — ще стане на двадесет и две другата седмица. Ако преживее дотогава. Млада е. Има добър обхват на усета. Тепърва може да си има деца. Хохари я познавам по-отдавна. Лечител с невероятни способности. Може да спаси десетки момичета като Брин. Как да реша коя да е първа? Тежък избор. А може би няма значение. Дори не знам кое би било по-добре.

— А! Не ми обръщай внимание, момиче — продължи Мари, като видя стреснатия поглед на Фаун. — Мисля, че просто остарявам. Тази вечер ще спя извън опустошението. Източва и разсъдъка, наред с физическата сила. Навсякъде само смърт и отчаяние. И ти ще го почувстваш. — Тя се изправи. — Знам, че не можеш да усетиш опустошението директно, но знай, че то ти действа. И ти трябва да се махаш оттук от време на време.

Фаун поклати глава.

— Искам да остана до Даг. — „Колкото и време да му остава“.

— Както искаш. — Мари сви рамене и се отдалечи.

Фаун се събуди и погледна луната, която надничаше от сухите клони на дървото. Полежа за момент, мъчеше се да си спомни какво е сънувала, с надеждата за някакво пророчество. В баладите хората често сънуваха някакъв сън, в който им се казваше какво да правят. Обикновено, ако не го направеха, следваха няколко доста тъжни куплета. Само че тя не помнеше сънищата си. А и се съмняваше, че ще разкрият нещо полезно.

Фермерски сънища. Може би, ако беше Езернячка... Намръщи се на Отан, който похъркваше от другата страна на Хохари. По-вероятно бе проклетникът да получи някакво просветление, отколкото тя.

Не, не беше проклетник. Не беше честна. Момчето бе показало, че има кураж. А и щом Хохари го бе взела, измежду всичките си чираци, значи имаше и потенциал. Искаше ѝ се той да е просто глупав, а не да се държи глупаво с фермерите. Тогавя нямаше да я разколебава толкова. Тя въздъхна и стана, ходеше ѝ се по нужда.

Върна се, седна на одеялото и загледа Даг. На лунната светлина приличаше още повече на труп. Можеше да умре, без тя да успее да зърне отново блестящите му златисти очи. Преглътна тежко. Дали щяха да ѝ позволят да го докосне, след като умре? „Аз и сега мога да го пипна“. Само че не можеше да му помогне с нищо, което да не е опитвано от останалите. „Я чакай!“

„Обърнато засилване на същността“. Повъртя тази фраза в главата си. Явно имаше точно значение според Хохари — неясно за Даг, Мари и Отан. Подсилване, което се бе завихрило около себе си и не се абсорбираше от новия си притежател? Разтърка ръката си и се зачуди дали подсилването, което ѝ бе направил Даг, е обърнато. Ако следваше обясненията на Хохари, явно ставаше въпрос за част от същността на злината. Точно както тя носеше част от същността на Даг. Беше доволна, че двамата успяха да убият злината край Гласфордж, преди да развие такива ужасяващи способности.

Веждите ѝ се извиха. Дали Хохари беше виждала злина отблизо? Създателите си стояха предимно в лагерите. Сигурно не беше. Споделящите ножове се правеха трудно, но употребата им беше лесна. Тя го бе доказала. Спомни си вика на Даг: „Забий го... Забий го в злината!“

Мислите ѝ се завихриха като водовъртеж.

„Споделящите ножове убиват злини!“

„В Даг, Артин и останалите има остатъци от злина“.

„Може би просто ѝ трябва допълнителна доза смъртност, за да се довърши прочистването“.

„... аз имам споделящ нож!“

Потръпна. Нали не беше възможно да мисли за нещо, за което Даг, Мари и Хохари да не са сетили и да не са отхвърлили?

Езерняците бяха много емоционални по отношение на споделящите ножове. Саможертвата бе свещена. Ножовете в никакъв случай не бяха предмети за игра. Фаун се надигна, напълно будна.

Нали нямаше нужда да го забива в сърцето? Това се правеше само при зарездането, за да се усвои смъртността. За освобождаването ѝ можеше да се забие където и да е. Например можеше да прониже злината от Гласфордж в крака и ефектът щеше да е същият. Къде ли бяха остатъците от злината, оплитащи Езерняците? Вероятно бяха свързани, защото докосването до който и да е от тях задействаше капана.

Дар беше казал, че нейният нож е със съмнителна стойност. Че няма средство. „Само че е единственият подръка“.

„А Даг е единственият, над когото имам някакво право“.

Тя се надигна, преди да се е разколебала, и внимателно отмести завивката на Даг. На лунната светлина тялото му изглеждаше съвсем хилаво. Тъкмо бе успял да качи някое кило и поредната криза го бе стопила отново.

Не можеше да го намушка в сърцето, главата и корема. За несмъртоносни рани човек беше ограничен до ръцете и краката, при това трябваше да внимава за сухожилия и артерии. Беше сигурна, че не става под мишницата, в сгъвката на коляното и вътрешната страна на бедрото. Най-добре — външната страна на бедрото или рамото. Мускулите на ръката му не изглеждаха особено големи в сравнение с костеното острие. Значи бедрото. Тя се наведе.

Ако Хохари беше в съзнание, можеше да се посъветва с нея, но пък тогава щеше да чака Езерняците да оправят всичко и нямаше да се сети. Сега лечителката лежеше заедно с останалите и Отан бе начело. Фаун нямаше да го помоли и за глътка вода, дори да умираше от жажда, а и не очакваше той да ѝ даде. Все пак...

„Пак ли ще направя някоя глупост? Премисли!“

Можеше да няма ефект, при което на сутринта щеше да ѝ се наложи да обяснява дупката в крака на съпруга си. Сети се и измъкна чисти парцали, увити с мъх от тръстика, от дисагите. Поне да има бинтове подръка.

А можеше и да постигне това, което се надяваше.

„Може да се случи нещо ужасно“. Но ужасното вече се случваше. Едва ли щеше да влоши нещата.

„Добре“.

Изхлузи торбичката от врата си и извади бледия нож. Мотаенето бе смалило куража ѝ. Надвеси се над лявото бедро на Даг и премисли

всичко отново. Искаше да се помоли на боговете, но според Даг те отсъстваха. Можеше да разчита единствено на разума си.

„Даг каза, че си умна. Ако не вярваш на себе си, довери се на него“.

„Забий ножа. Където и да е“.

Вдигна ръка, прицели се в това, което ѝ приличаше на дебел мускул, и заби острието, докато не опря в кокала. Даг изръмжа и се размърда. Фаун пусна дръжката и тя остана да стърчи от крака му, индиговосиня на цвят заради луната.

— Какво правиш, ненормалнице? — изпищя зад нея Отан.

Хвана я и я дръпна назад. Но тя успя да види как лявата ръка на Даг се вдига, сякаш призрачната му длан хваща дръжката на споделящия нож, и чу познатото пропукване от счупването на костеното острие.

15.

Носеше се сред сивата мъгла сякаш цяла вечност. Поне желанията, болката и страхът бяха изчезнали. След това някакво горещо присъствие започна да тормози замъглените му сетива. Сякаш северната звезда се бе спуснала от небето. „Не падай, не... махни се, Искрице!“ Ужаси се, защото знаеше, че ако я докосне, ще я убие. „Нима съдбата ме е проклела да унищожавам всичко, което обичам?“

Но звездният огън не го докосна. По-късно усети нов прилив на сила и успя да възвърне мисълта си. Някаква друга светлина бе попаднала в затвора. Позната... Усети същността на Хохари, която носеше изключителна сила, нехарактерна за такова крехко тяло. Но надеждите му се изпариха, щом усети нейния ужас и гняв.

„Мислех, че ще се досетиш какво трябва да се направи отвън. Аз съм по-глупавият и трябваше да погледна, за да разбера“.

„Исках да се уверя. Трябваше да съм сигурна. Даг, съжалявам...“ След това мъглата отново погълна всичко.

Той се напъна да преброи отряда си, както се полагаше на командир. Артин едва се държеше, същността му бе станала почти прозрачна. Брин, Орниг, Малора, останалите създатели. А сега и Хохари. Прибави и себе си. Десет умиращи човека. Отново бе подвел подчинените си. „Поне този път няма да ги изоставя“.

Отново се унесе. Сивите нишки продължаваха да изсмукват силата му.

Звездният огън отново се приближи твърде близко и той се ужаси. Но този път държеше нещо друго, излъчващо лек и познат напев. Мелодията и светлината се смесваха в невероятна красота. „Ето това е истинска магия, Езерняшкото създаване няма нищо общо...“

В този момент болката и песента го пронизаха.

Можеше да усети всеки детайл на същността, която се изливаше в бедрото му: костта на Каунео, останките от собствената му кръв, подсилването от създателя в Лутлия. Смъртта на дъщерята на

Искрицата. Смърт без раждане, самосъздаване и самоунищожение в най-чиста форма.

Твърде чиста. Липсваха всякакви следи от копнеж, движение и време. Това, че нямаше сродство, бе твърде плоско описание. Напълно освободено. Лишено от болка.

„Аз мога да споделя болка“.

Даг вдигна с лекота призрачната си ръка, носеща остатъците на злината, и сграбчи същността на дръжката. Старите следи от кръвта му му позволиха да проникне. Спомни си как през онази нощ Фаун бе изплела брачната връв, с кървави пръсти, влагайки същността си в нея. Широко отворените очи и щедрото предложение една друга вечер. „Трябва ли ти кръв?“ Сякаш беше готова да си пререже вените и да изтече в ръцете му. „Както прави сега“.

„Не пропилявай дара й, старче“.

Изви смъртната същност между пръстите на призрачната си ръка, както Фаун бе изплела връвта. Усмихна се, като си представи сърдития глас на Дар. „Използваш методи за брачни върви върху споделящ нож...?“ Костта на Каунео се счупи със звук, който отекна в същността му, и той веднага разбра, че теорията на Дар за това как фермерската смърт белязва ножа, е погрешна. Но нямаше време да проверява. Държеше смъртността в ръка и не искаше да я изпуска.

Призрачната му длан се изви и се откъсна, щом смъртността потече към сивите нишки. Даг изпищя беззвучно. Петната от злината бяха изтръгнати от същността му и се магнаха от ръката му. Сивите нишки на оплитането се запалиха ярко и започнаха да светят из цялата дъбрава. Щом достигнаха до глинените в земята, неоформените същества започнаха да избухват, а техните образи се въртяха из същността на Даг като водовъртежи след гребло. После стана тихо.

Даг нямаше представа, че тишината може да кънти толкова силно. Сякаш ехото се бе превърнало в нов източник на болка... Не, всъщност това беше тялото му. Докато се бе носил в сивата мъгла, си мислеше, че тялото му липсва, но вече не беше толкова сигурен. Всичките му болези се бяха върнали. Глава, врат, гръб, ръце, всичко степенеше. Мехурът му също копнееше да се изпразни. Нуждите на тялото му бяха шумни и настоятелни. Но имаше нещо по-спешно.

Отвори очи и примигна, за да изчисти гурелите. Лежеше под някакво дърво, а ярката луна надничаше иззад клоните му. Из

дъбравата се носеха смаяни викове, които преминаха в радостни възгласи.

На лунната светлина и отблясъците на огъня успя да види невероятна гледка. Фаун и чиракът на Хохари, Отан, сякаш танцуваха. Или пък се бореха. Не беше сигурен. Отан дишаше тежко, а Фаун беше обвила ръце около една от китките му и го дърпаше. Младежът се въртеше в кръг, мъчеше се да я махне от себе си.

Даг прочисти гърлото си и произнесе с глас, който прозвуча като скърцане на стара панта:

— Отан, спри да опипваш жена ми. Намери си собствена фермерка.

Двамата се пуснаха и отскочиха един от друг.

— Сър, не съм...

Даг не можа да чуе какво не е, защото ридаещата от радост Фаун се хвърли на гърдите му и го целуна. Устата му сигурно имаше вкус на птиче гнездо, но на нея явно не ѝ пречеше. Лявата му ръка беше безчувствена, а дясната — твърде натежала, но някак си успя да я прегърне.

Нямаше представа как се е озовала тук. Сигурно бе една от поредните ѝ истории. Но топлината на тялото ѝ подсказваше, че не е халюцинация. Не че в моментното си състояние можеше да различи.

Тя спря да го целува за секунда.

— Даг, съжалявам, че трябваше да те намушкам! Не можах да се сетя за нищо друго. Боли ли те много?

— А? — Чувстваше се по-скоро схванат, но скоро усети остра болка в лявото бедро. Опита да надигне глава, но не можа и размърда крака си. Пред очите му изплува познатата дръжка на ножа. Даг примигна развеселено. — Искрице, малко по-нагоре и щях да реша, че си ми страшно сърдита.

Смехът ѝ премина в ридаене. Сълзите ѝ закапаха по голите му гърди и той я погали нежно по рамото.

След малко тя преглътна и вдигна глава.

— Трябва да ме пуснеш.

— Не, не искам.

— Трябва да извадим парчетата от ножа от крака ти. Не знаех колко дълбоко да го забия, затова карах докрай.

— Пряма, както винаги.

Тя се измъкна от слабата му хватка и се усмихна през сълзи. Значи беше добре. Даг разтвори леко усета си, колкото да провери хората в дъбравата. Всички бяха живи. Изтощени, но живи. Някой препускаше без седло от източния лагер. Отан се бе отказал от борбата и се грижеше за Хохари. Даг заряза капитанството, въздъхна от нечовешката умора и ги остави да правят каквото си искат.

Отан донесе хирургическите инструменти на Хохари и се зае с Даг, под ръководството ѝ. Ясно, че ваденето на ножа щеше да боли повече от забиването, но чак пък толкова?

— Кърви твърде много!

— Нищо, тъкмо ще прочисти раната. Дай бинтовете.

— Хохари, какви са тези превръзки?

— Хубави. Много добра идея, Фаун. Стегни ги добре. Няма да ги махам, докато не подгизнат.

— Извадихме ли всичко?

— Да. Виж, парчетата си пасват. Всичко е наред.

— О, да!

— Хохари, сякаш същността му е разкъсана и виси на ивици. Никога не съм виждал подобно нещо!

— Видях как се случи. Беше невероятно. Спрете кръвта му и преместете всички от това място в източния лагер. И ми намерете нещо за ядене.

Евакуацията беше извършена от останалите патрулни, които бяха дотичали с факли в ръце. Освободените от оплитането, които можеха да яздят, бяха качени на коне, а останалите на носилки. Даг мярна усмихнатото лице на Соун и чу оплакванията на Мари, че пак е изтървала най-интересното. През цялата миля не пусна ръката на Фаун.

Източният лагер не се укроти до зазоряване. Фаун се събуди към обед, сгушена под ръката на Даг. Полежа известно време, наслаждавайки се на познатата тежест и бавния дъх, който гъделичкаше косата ѝ. Накрая се измъкна леко и се огледа. Даг явно наистина беше уморен, щом не се събуди.

Постелята им бе разположена под набързо скалъпен подслон от няколко пръта и едно одеяло. Лагерът се намираше до едно поточе и бе

обграден от зелени, незасегнати от злината дървета. Имаше към двадесет и пет патрулни. Някои носеха вода и се грижеха за конете, други поддържаха огньовете, а трети се грижеха за все още невъзстановените жертви на оплитането.

Най-сетне и Даг се събуди и беше неин ред да го вдигне и да го нахрани. Поне можеше да дъвче и да преглъща, без да се дави. По някое време дори почна сам да взима с ръка парчетата пльнкин и еленско. Но ръката му трепереше твърде много, за да държи купа с вода. По-тревожно бе състоянието на лявата му ръка, която въобще не помръдваше. Фаун се притесняваше, че намушкването с нож далеч не е най-сериозното му нараняване. Очите му бяха кръвясали, но тя се радваше на златистия им отблясък и на начина, по който се усмихваха.

Беше доволна, когато дойде Хохари, въпреки че Отан вървеше зад нея. С тях беше и Мари, която изглеждаше наистина облекчена. Лечителката беше уморена, но в доста по-добро състояние от Даг. Може би защото бе прекарала най-малко време в оплитането. Във всички случаи вече мислеше трезво.

Отан махна превръзките и Хохари заяви, че шевовете са станали чудесно и че засега няма следа от инфекция. По-късно щели да приложат подсилване. Отан изглеждаше облекчен да направи нова превръзка, този път с истински патрулни бинтове.

— Даг, преди да си ме попитал три пъти — всички оцеляха след оплитането — доложи Мари.

— Сигурен бях. Артин ще издържи ли? Сърцето му изглеждаше доста увредено.

— Да, синът му се грижи за него. Местните хора може да бъдат преместени утре сутринта. Поне до най-близкото селище. Там ще се оправят по-бързо, отколкото тук, в горите.

Даг кимна.

— Щом заминат, нашите хора също ще станат нетърпеливи да се приберат. Брин и Орниг вече са на крак, а и Малора скоро ще стане. Младоци, какво да ги правиш. Не знам за теб, но на мен ми писна от това място. Остава само Хохари да каже кога ще можеш да яздиш с тази дупка в крака.

— Попитай ме утре — отвърна лечителката. — Кракът не е най-тежкия проблем.

— Ами ръката ми? — попита Даг колебливо. — Малко ме притеснява, че не мога да я движа. Връща ме към едни спомени, за които не искам да се сещам.

— Разбираемо е. — Хохари гледаше как Отан приключва с превързването и се отдръпва. — Трябва да те прегледам. Хайде, отвори се.

— Добре — въздъхна той. Не изглеждаше особено ентузиизиран. Отпусна се и придоби познатото отнесено изражение. Мари изсъска, Хохари сви устни, а Отан, който бе зашил дълбоката рана съвсем спокойно, изглеждаше, сякаш му се гади.

— Това са много по-тежки щети, отколкото при Ютау. А неговите бяха впечатляващи. Дай да видя какво мога да направя по въпроса.

— Не можеш да правиш подсилване след всичко, през което премина! — възрази Даг.

— Имам сили за едно — отвърна тя решително. — Пазех го за теб.

— Какво става? — прошепна Фаун на Мари. — Какво усещате? — „А аз не мога“.

— Същността на лявата му страна носи следи от зараза, като синини, но поне остатъците от злината вече ги няма — отвърна й Мари. — Това е добър знак. Същността на лявата му ръка е съдрана на ивици. Хохари ще я увие с оформено подсилване. О, умно. Мисля, че иска да й помогне да се възстанови сама.

Хохари въздъхна тежко и гърбът ѝ се преви. Даг погледна надолу и успя да помръдне леко ръката си.

— По-добре е!

— Трябва ти време. — Хохари вече говореше изтощено като Даг. Той я погледна, сякаш казваше: „Виж сега кой се претоварва!“ Тя продължи, без да му обръща внимание: — С времето същността ти ще се възстанови. Но бавно. Чуваш ли? Бавно!

— Да — Даг въздъхна тежко. — Призрачната длан. Вече я няма, нали? Завинаги, като другата.

— Изчезнала е, но може би не завинаги. Знам, че те тревожеше, но трябва да спреш да мислиш за нея като за някаква магическа ръка! Това беше проста проекция на същността. Е, може би не проста.

Предполагам, че когато същността ти се възстанови, тя пак ще се появи. Но няма да е скоро, така че спри да се притесняваш.

— О! — Даг, изглежда, се разведри. На Фаун ѝ идеше да го удари, когато ѝ намигна похотливо. За малко щеше да се разсмее и да се наложи да обяснява на сериозните Езерняци.

— Така — Хохари посегна да обърше челото си с ръка, но Отан я спря и ѝ подаде чист парцал. — Искам да задам няколко въпроса. Основното, което ме интересува, е дали подобно действие би разрешило подобен проблем. Защото трябва да запишем знанието, а може би и да го разпратим из останалите провинции.

— Надявам се да не се изправяме пред подобен проблем — каза Мари. — Защото това ще означава още една изтървана злина, а тази беше станала почти непобедима. Но все пак го запиши, никога не се знае.

— Няма как да се разбере, без да се опита — отговори Даг, — но според моите впечатления всеки споделящ нож, забит в който и да е от хората, щеше да пречисти остатъците от злината. Просто трябваше някой да се сети и да се осмели да опита.

— Малко странен начин да се изразходва саможертва. От друга страна, десет за един. — Всички Езерняци говореха хладно и пресметливо по тези въпроси. — Ти кога се усети?

— Чак като попаднах в оплитането. Видях го отвътре.

Хохари погледна към лявата китка на Фаун. Тя тъкмо бе свикнала да не ѝ обръщат внимание и потръпна под острия поглед.

— Фаун, точно по него време усети промяната в подсилването, което ти е направил Даг, нали? Нещо като натиск ли беше?

— Разбира се! — сепна се Отан. — Това би обяснило откъде е разбрала какво да прави!

Дали? Фаун беше разколебана.

— Въобще не беше толкова ясно. Макар че ми се иска да беше.

— Тогава откъде разбра? — попита търпеливо Хохари. — Че трябва да използваш споделящия нож?

— Аз... — Тя се поколеба, спомняше си снощното си отчаяние. — Установих го.

— Как?

Фаун се чудеше как да обясни по-просто.

— Ами от твоите думи. Ти каза, че в оплитането е останала част от злината. Споделящите ножове убиват злини. Реших, че просто е необходима допълнителна доза.

— Но твоят нож няма сродство.

— Какво? — Фаун я погледна объркано.

Даг прочисти гърлото си и обясни нежно:

— Дар беше прав, поне за това. Смъртността в твой нож беше прекалено чиста, за да има сродство със злината, затова се наложи да добавя малко. Какво ще кажеш, Хохари? Нещо като допълнително създаване в последния момент?

Лечителката го изгледа.

— Създаване ли? По-скоро го наречи магия.

— Затова ли се разкъса призрачната ти длан? — притесни се Фаун. — О, ако знаех...

— Какво щеше да стане тогава?

Тя погледна ръцете си и ги стисна в скута си.

— Щях да направя същото.

— Браво — прошепна Даг.

— Значи — каза Отан с видимо облекчение — не си знаела какво правиш. Налучквала си. Удар в тъмното. Даже ако не беше Даг, накрая нямаше да успееш!

Фаун си пое дъх и обмисли това обезпокоително твърдение. След което събра цялото си достойнство и каза твърдо:

— Понякога не е важно да имаш правилните отговори, а да зададеш правилните въпроси.

Даг бавно примигна и лицето му застина. След това се усмихна и ѝ кимна окуражително, от което сърцето ѝ затуптя.

— Да. Отан, на това нещо в шатрата Блуфийлд му викаме щастлива случайност. — Топлият му поглед направо прати сърцето ѝ в петите.

Късно следобед дойде Соун, носеше обелен клон за патерица. С него и с помощта на младежа Даг успя да изкуцука до отходната яма. Когато се върна, изобщо не му се мърдаше повече. Беше доволен да лежи с Фаун, да наблюдава лагера и да не говори. Фаун набързо му обясни чудатата история как се бе озовала тук. Беше му малко

неприятно, че не ѝ разказва за техните приключения, но пък тя можеше да изкопчи подробности от Соун и Мари. Което и направи.

На следващия ден се върнаха последните разузнавачи, водеха друга група бежанци от Боунмарш. С тази допълнителна помощ бе решено да преместят възстановяващите се местни създатели на по-подходящо място и групата потегли на обед. Тогава патрулните на Даг осъзнаха, че единственото, което стои между тях и прибирането, е състоянието на командира им. Неколцината, които можеха да правят подсилване, кандидатстваха или бяха накарани да помогнат за бързото му възстановяване. Даг го прие с неохота, но изтърпя, докато кракът му не се разтрепери и пред очите му не заплува виолетова мъгла. Това принуди Хохари да прекрати процедурите.

Общото настроение не беше много добро и привечер Даг убеди Мари и Кодо да разделят патрула. По-голямата част щеше да замине на сутринта с Хохари, а Даг с малка група телохранители и болногледачи щеше да изчака, докато се възстанови.

След кратка консултация с Хохари Мари реши да остане начело на тяхната групичка.

— Някой трябва да те наглежда. Защото, като ти стане скучно, ще съкратиш времето за лечение. Ако те оставим само с децата, няма да успеят да те удържат.

Въпреки болката и изтощението Даг беше доволен да си лежи с Фаун в тяхното заслонче. Сякаш беше на място с перфектен баланс и всичките му нужди се удовлетворяваха без движение. Не чувстваше носталгия. Като цяло въобще нямаше желание да мисли за лагера и за това, което го очаква там. Набързо пресече тези мисли. „Бъди тук. С нея“.

Даг я погали и плъзна пръсти по копринената ѝ коса. Тя бе донесла свещи, направени от нея, и бе закрепил една на изгладен камък от поточето. Даг не беше възбуден, а и в това си състояние едва ли можеше да се възбуди, но докато я гледаше на приглушената светлина, изпита чисто желание, сякаш гледаше летящ ястреб или невероятно красив залез. Нещо, което човек може да запази само в очите и спомените си. Където единственият враг е времето, а неминуемото поражение е много, много далеч...

Фаун лежеше върху него и го целуваше, но накрая се надигна, за да свали ботушите и колана си. Щяха да спят с дрехите като патрулни,

но поне можеше да махне по-убиващите неща. Тя се намръщи и изхлузи каишката на споделящия нож от врата си.

— Мисля, че вече мога да го прибера в дисагите. — Извади дръжката и разпиля трите дълги парчета на завивката.

Даг се надигна на лакът.

— Аха. Това обяснява защо Отан се мотаеше с раната ми. Явно е вадил парчетата.

— Какво ще правим с тях?

— Ако употребеният нож може да се прибере, обикновено се връща на роднините, на донора на костта. Ако не може, се изгаря. Изминаха двадесет години, но Каунео сигурно още има роднини в Лутлия. Освен това още пазя костта от чичо й. Покрай тази история с Рейнтрий не успях да стигна до нея. Мисля да изпратя и двете със следващия куриер, както и едно писмо, обясняващо как са били използвани саможертвите им. Така ще е най-добре.

Тя кимна тъжно и побутна едно от парчетата с пръст.

— В крайна сметка свърши повече работа, а не само да ни събере. Въпреки че Дар твърдеше, че фермерската същност е безполезна. Твоето създаване я оправи. Аз съм... не точно радостна, но да речем — доволна. Дар каза...

Той се надигна и затвори устните й с целувка.

— Не се тревожи за казаното от Дар. Аз не се притеснявам.

— Наистина ли? — Тя се намръщи. — Но не беше ли прав за сродството?

— Щеше да е странно, ако греша. Все пак той е специалист по ножовете. Но не съм сигурен, че е прав за другото.

— Кое друго?

— За това как същността на твоето бебе е попаднала в моя нож.

Веждите й се извиха от учудване.

Той се отпусна и вдигна ръка към чуканчето си, както хората с две ръце показват някакво разстояние.

— Беше съвсем леко впечатление, докато преправях ножа и освобождавах смъртността му. Не мога да го докажа. Зърнах го само за секунда. Но... в злината от Гласфорд бяха забити два ножа. И имаше повече от един вид сродство. Създаде се е връзка, защото единият нож беше от костта на Каунео, а другият носеше смъртността й. Ножовете не прибират душите, ако приемем, че те въобще съществуват, но всеки

запазва частица от донора си. Знам, че когато е умираше, едно от нещата, за които е съжалявала най-много, е липсата на дете. Не бих признал пред някой друг, но на теб ти се заклевам. Не злината е натикала същността на бебето в костта на Каунео. Мисля, че ѝ е било дадено убежище.

Фаун го гледаше зяпнала. Очите ѝ бяха широко отворени и отразяваха блясъка на свещта.

— Това е най-странният дар от гроба, за който съм чувал — добави той съвсем тихо. — Но тя обичаше децата. Ако можеше, щеше да спаси всички.

— Очевидно не е единствената — прошепна Фаун и се притисна в обятията му. След това се подпря на лакът и каза съвсем сериозно: — Разкажи ми повече за нея.

И за свое искрено учудване той го направи.

Щом започна, не можеше да се спре. Беше невероятно да извади всички спомени от болката, с която бяха покрити, но имаше чувството, че е открил отдавна загубено съкровище. Сякаш бе успял да си възвърне липсващия крайник. И когато накрая сълзите му закапаха, бяха от благодарност, а не от мъка.

16.

През следващите два дни Даг спазваше инструкциите да почива, въпреки че ставаше по-малко капризен само когато Фаун се въртеше край него. Соун бе останал в двойка с Гриф, а Варлийн беше заменила Дирла като партньорка на Мари. За Фаун нямаше много задачи в лагера и тя прекарваше повечето време заедно с младите патрулни или в грижи за конете. Грейс не беше окуцяла и се възстановяваше по-добре от Даг. Фаун подозираше, че Езерняците използват лечебни магии за конете, макар и да не си го признават.

На третия ден жегата отстъпи място на сериозна гръмотевична буря. Клоните на дърветата се огъваха и пукаха страховито. Патрулните събраха покривалата си, с изключение на едно, издухано от вятъра, и ги навързаха по крехкия заслон на Даг и Фаун. Вятърът поотслабна и започна да се излива пороен дъжд. Близкият поток стана жълто-кафяв и започна да прелива. Всички се бяха натикали под навеса, ядяха студена храна и гледаха как доскорошният огън изчезва в калта.

Гриф измъкна дървена флейта и започна да учи Соун. Фаун разпозна половината игриви мелодии. След известно време Гриф взе флейтата и започна да свири в дует с дъжда. Соун и Варлийн акомпанираха с импровизирани ударни инструменти, а Даг и Мари слушаха мълчаливо.

Внезапно Даг, който лежеше със затворени очи, се надигна и се обърна към Соун.

— Знаеш ли името на фермерския град, под който се е появила злината?

— Грийнспринг — отвърна младежът и подаде глава извън навеса, с напразната надежда, че облаците ще се разнесат.

— Знаеш ли къде е? Ходил ли си там?

— Два пъти. На двадесет и пет мили северозападно от Боунмарш е. — Той се прибра и махна неопределено зад гърба си.

— Това трябва да е на почти петдесет мили северно от стария разчистен пояс, нали?

— Там някъде.

— Как въобще са го основали? По мое време го нямаше.

Соун сви рамене.

— Някои селища са по-стари от мен. Там се срещат три пътя и минава река. Доколкото си спомням, има две мелници. Дъскорезница. По-късно се появиха още ферми, ковачница, разни други сгради. Спирали сме на няколко пъти при ковача им, но не са много добре настроени към патрулните.

— Защо? — попита Фаун с леко възмущение.

— Стара история. Първите няколко пъти, като опитвали да се заселят там, били прогонвани от патрулните. Но се връщали. Много трудно е да прогониш фермер от разчистена земя. Накрая станали толкова много и били толкова упорити, че за да избегнат кръвопролитие, нашите решили да ги оставят.

Даг се намръщи.

Соун уви ръце около колената си.

— Един тип ми каза, че Езерняците били алчни, защото пазели такава хубава обработваема земя за ловна територия. Твърдеше, че неговите хора можели да изкарат повече храна с рало, отколкото ние с лъкове и стрели.

— Това, което ловим, не става за ядене — изръмжа Мари.

— Същият човек ми каза, че моряците твари били измислени от Езерняците, за да прогонват фермерите. Чудя се какво ли е станало с него?

Гриф и Варлийн поклатиха глави, а Фаун прехапа устни.

Даг си играеше с косата си. Фаун реши, че му е време за нова подстрижка, освен ако не желае да я остави дълга, като на другите.

— Искам да го видя, преди да се приберем.

— Даг, така ще се отклоним с три дни. — Гриф се намръщи.

— Може би само два, ако хванем северния път. Може да тръгнем два дни по-рано, за да не изоставаме от определения график.

Мари го изгледа накриво.

— Време беше да почне да не те свърта. Хохари каза да почиваш седем дена. Всички я чухме.

— Стига де, знаеш, че ги завиши нарочно.

Мари не отрече.

— Защо въобще искаш да ходиш там? Знаеш как изглежда опустошението. Навсякъде е едно и също.

— Това е задължение на отрядния командир. Феърболт ще иска доклад как е започнало всичко.

— Това не е негова територия, Даг. Задължението е на някой от капитаните на Рейнтрий.

— Във всеки случай искам да видя как е. Въпросът не подлежи на обсъждане. — В гласа му прозвучаха стоманени нотки.

Мари се намръщи.

— Защо? Мога да го опиша доста точно дори оттук. И ти би могъл. Депресиращо, но точно. Какви отговори се надяваш, че ще откриеш?

— Ако знаех, нямаше да ходим. — Продължи да си играе с косата си. — Мисля, че не търся отговори. По-скоро ще се оглеждам за нови въпроси. — И кимна на Фаун.

На следващата сутрин небето беше чисто и всички простряха нещата си да изсъхнат. Към обяд Даг прокара предложението да тръгнат, за да пътуват на кратки етапи. На Мари отдавна ѝ бе писнало от това място и този път не възрази.

Младозите събраха лагера само за час, обзети от желанието да се върнат у дома. Соун поведе шестте коня и товарното животно на северозапад. Наложиха се да заобиколят мъртвото блато, въпреки че иначе щяха да си спестят няколко мили.

По средата на обикалянето Мари спря коня си и обърна лице срещу вятъра.

— Какво? — попита малко разтревожено Соун.

— Подушвате ли?

— Определено. — Варлийн сбърчи нос.

— Нещо е започнало да гние — обясни Даг на яздещата до него Фаун. — Това е добре.

— Ама че сте и вие! — Тя поклати глава.

— Надеждата се намира на най-неочаквани места. — Той се усмихна и смуши Копърхед. Усещаше, че настроението на патрулните се е подобрило, макар и съвсем леко.

Движеха се бавно, както бе обещал на Мари. Яздеха с отворен усет, като хора, опипващи около себе си просто като предпазна мярка. Човек никога не знае. Веднъж Даг бе открил по този начин една още неподвижна злина — тогава бе яздил като куриер в далечната североизточна провинция Сийгейт. Все пак изминаха дванадесет мили, преди да спрат за нощувка. Даг предполагаше, че тази нощ всички ще спят по-добре. Дори и той, въпреки пулсиращата болка в крака.

На другия ден тръгнаха рано, но със същото бавно темпо. Варлийн забеляза трупове на двама глинени. Изглежда, бяха умрели сами, след като силата, дадена им от злината, се бе изчерпала. Явно заплахата от ордата им вече не беше сериозна. Дори с това бавно темпо малкият патрул се натъкна на първите следи от опустошението в Грийнспринг в ранния следобед.

Даг вдигна куката си и всички спряха под сянката на последните дървета, преди да навлязат в обработваемите местности.

— Не е нужно да ходим всички. Може да направим лагер тук. Фаун, ако искаш, остани с Гриф и Варлийн. Такова сериозно опустошение изсмуква силите дори да не го усещаш. Няма да е добре за теб. Освен това може да се натъкнем на грозна гледка. — „Със сигурност ще е грозна“.

Фаун го изгледа остро.

— Ако е лошо за мен, няма ли да е по-зле за теб? Виж се, едва се крепиш!

— Казаха ли ти го? — засмя се Мари.

— Това място — продължи Фаун — е нещо като Уест Блу, нали?

— Вероятно.

— Тогава и аз искам да го видя. — Тя кимна решително.

„Защо ли не се изненадвам?“

— Добре, колкото по-скоро почнем, толкова по-бързо ще свършим. Да не се мотаем излишно. — Даг махна на Соун да води.

Първо минаха покрай изоставени ферми, със съхнеци ниви, след това изсъхнали, след това мъртви, а накрая мъртви с неприятен сивкав цвят. Даг знаеше какво да очаква и бе плътно заслонен, както и останалите от патрула. За съжаление това не помагаше особено.

— За какво да се оглеждаме? — попита Гриф, щом първите къщи изникнаха пред тях, прикрити зад остатъци от жив плет.

— Като начало искам да откроя леговището — отвърна Даг. — Да видя къде се е появила злината и защо не е била забелязана по-рано.

Това не беше много трудно, просто трябваше да следват опустошителната диря. Все едно навлизаха в тъмна пещера. Всички растения бяха посивели, а оградите на дървените къщи бяха наклонени и обезцветени. Даг прецени, че градът е приблизително два пъти по-голям от Уест Блу. Имаше три или четири улици. Реката наистина беше река, а не някакъв прехвален поток. Изглеждаше достатъчно широка, за да може шлеповете от река Грейс да идват дотук. Градът имаше пазарен площад, пивница, ковачница и около двеста къщи. Може би около хиляда жители. Вече нито един.

Центърът на опустошението сякаш се намирал в една горичка в покрайнините на града. Конете запръхтяха тревожно, когато ги подкараха натам. В тясна клисура с малко поточе имаше пещера, подобна на тази край Гласфорддж, но по-малка. Сега беше съвсем празна, а част от брега се бе свлякла и заприщила отчасти поточето. Земята пред пещерата беше издълбана с дупки с човешки размер, приличаше на кошер. Най-вероятно тук бе отгледано първото поколение глинени.

— При толкова хора наоколо — каза Гриф — е трудно да се повярва, че никой не е забелязал нищо.

— Може би някой е видял — отговори Фаун, — но не са му повярвали. Особено на децата. Мога да се обзаложа, че децата са играли през цялото време край този поток и из околните горички.

Даг се наведе от седлото и пое въздух, за да успокои разбунтувания си стомах. Да, храна за злини, при това много обилна. Доставена на място. Затова се беше развила толкова бързо. Спомни си колко красиво изглеждаше съществуването на лунната светлина. Колко ли преобразувания бе минало? „Колкото си иска“.

— Никой ли не се е сетил да избяга? — попита Варлийн. — Или се е случило твърде бързо?

— Било е бързо, но не чак толкова — отвърна Мари. — Някои са загинали заради лош късмет, но повечето са умрели от невежество.

— Защо... — започна Фаун, но спря.

Даг се обърна и я погледна въпросително.

— Щях да попитам защо са били толкова невежи — каза тя тихо. — Но до неотдавна и аз бях същата. Мисля, че разбирам.

Даг поклати глава мълчаливо, зашеметен от ужасяващите образи пред очите му, и обърна Копърхед. Върнаха се на пътя.

— Кълна се, че чувам гласове — възкликна Соун, когато излязоха на главната улица.

Даг отвори усета си за миг, но веднага се заслони и потръпна от болка. Но поне бе успял да мерне живите искрици.

— Натам.

Завиха по една улица с изсъхнали дървета и празни къщи. Някои бяха със счупени стъкла, а повечето прозорци бяха покрити с хартия, по старомодния начин. Улицата се превърна в уличка, а след нея започваше широко поле с посивяла трева. В далечния му край се суетяха стотина души. Имаше и няколко каруци с умърлушени коне.

— Не може да се опитват да обработват това! — възкликна смаяно Фаун.

— Не — отвърна Даг и се изправи на стремената. — Днес не сеят зърно.

— Копаят гробове — каза тихо Мари. — Сигурно са бежанци, дошли да търсят роднините си. Като хората от Боунмарш.

Гриф поклати глава със съжаление.

Даг премести юздите в куката, за да освободи ръката си, и поведе патрула напред, но спря, когато наближиха оцелелите от Грийнспринг.

Местните се бяха скупчили и стискаха лопати и мотики по начин, напомнящ за боязливото прибиране на семейство Хорсфорд. Ако онези фермери имаха повод да са нервни, тези тук имаха причина да са почти полудели. Даже съвсем.

След размяна на погледи и мърморене тълпата излъчи един говорител, който се приближи внимателно до патрула и спря на няколко крачки. Добре. Убежденията щяха да подействат по-добре, ако си говореха нормално, а не викаха.

— Здравейте. — Даг докосна челото си за поздрав.

Мъжът отвърна с късо кимване. Беше на средна възраст и носеше работни дрехи, които имаха сериозна нужда от кърпене и пране. Поне от него се долавяше някаква човешка миризма на това иначе мъртво място. Лицето му бе посивяло от умора и Даг отново неволно се сети за Сорел Блуфийлд.

— Не бива да стоите на тази болна земя — каза Даг.

— Тя си е наша — отвърна мъжът.

— Морящата твар я е отровила. Ще отрови и вас, ако се застоите. Мъжът изсумтя.

— Няма да слушам някакъв си Езерняшки ядач на трупове.

— Щом искате, погребете мъртвите си, макар че не го препоръчвам. Но в никакъв случай не нощувайте тук.

— Тук имаме подслон. — Мъжът се намръщи и продължи предупредително: — Ще оставим стража, в случай че решите да се промъкнете през нощта.

Какво си представяше този човечец? Че патрулт на Даг ще дойде да краде тела? Усети как се разгневява. „Няма да направим нищо подобно. Имаме си достатъчно наши трупове. Фермерските кости не ни трябват, нито тези с изтръгната същност, а пък фермерски кости с изтръгната същност съвсем...!“ Преглътна и отвърна почти спокойно:

— Добре.

Мъжът сякаш усети, че е нанесъл обида, и макар че не се извини, допълни:

— А и как ще се намерим, ако се появят други оцелели? Твартата ни омагьоса и ни караше да ходим насам-натам...

Явно и той беше от нещастните роби.

— Никой ли не знаеше, че трябва да повика помощ, когато се появи морящата твар? Поне да предупредите останалите.

— Каква помощ? — изсумтя мъжът. — Вие ни прегазихте с високите си коне. Аз бях там. Вярно, че бяхме полудели от заклинанието, обаче...

— Трябвало е да се защитят — почна Даг и спря. Нервните местни жители не пускаха импровизираните си оръжия и не се връщаха към тъжната си задача. Даг погледна Фаун и потърка брадичката си. — Какво ще кажеш да слеза от високия кон? Тогава ще се приближиш ли да поговорим?

Мъжът го изгледа продължително и кимна.

Варлийн се смъкна от коня си и хвана юздите на Копърхед. Соун също слезе и отвърза дебелия клон, който служеше за патерица. Кракът на Даг не поддаде съвсем, когато слезе от седлото, но Соун все пак услужливо го подкрепи. Двамата се спогледаха усмихнато, вероятно си спомниха за нощната атака над бандитския лагер. Даг се

подпря на патерицата и закуцука към местния. Мъжът гледаше учудено: явно чак сега бе забелязал окаяното състояние на събеседника си.

Даг посочи едно повалено дърво в полето и човекът отново кимна. Докато куцукаше натам, Даг усети, че Фаун върви от лявата му страна, готова да го подпре. Замисли се дали да не я прати да се върне при конете, за да ѝ спести някои тъжни подробности. „Вече е твърде късно. Освен това тя е една от тях“. Махна ѝ да седне между двамата. Ако последната среща на този човек с Езерняци беше от грешната страна на копието, можеше да има нужда от посредник. „И двамата имаме“.

Когато местните се разпръснаха и продължиха да копаят, Даг се успокои. Сега бе ред на Езерняците да се скупчат около конете и да гледат неспокойно.

— Тази твар беше особено лоша — започна Даг отново. — Езерняците от Рейнтрий също загубиха много хора. Лагерът Боунмарш е опустошен и ще трябва да бъде изоставен поне за тридесет години. Това място — за повече.

Мъжът изръмжа, но не можеше да се разбере дали е съгласен, или не.

— Много хора ли се завърнаха? — обади се Фаун. — Да потърсят близките си?

— Неколцина. — Мъжът сви рамене. — Нали идваме да погребем роднините си. Намерих жена си — добави след малко.

— Това е добре — отвърна Фаун окуражително.

— Заровена е ей там. — Човекът посочи една могила от пръст в края на нивата. „Масов гроб“.

— О?

— Те ни чакаха — продължи той. — Съпругите и дъщерите. Момчетата, старите хора. Нещо странно се бе случило с телата им, защото не гниеха, дори в тази жега. Сякаш ни чакаха да се върнем и да ги намерим.

Даг преглътна и реши, че не е моментът да обяснява за свойствата на дълбокото опустошаване.

— Съжалявам — отвърна тъжно Фаун.

Мъжът сви рамене.

— Можеше да е и по-зле. Ето, Дейзи и Купър се намериха преди час. — Той кимна към един мъж и една жена, които стояха в задния край на една каруца. Бяха с гръб един към друг и бяха навели глави.

Фаун докосна коляното на мъжа и той потръпна.

— Защо по-лошо? — Тя можеше да зададе такъв въпрос. Даг не би се осмелил. Добре, че бе дошла с него.

— Дейзи мислела, че децата са с него, а той се надявал, че са при нея. Имаха четири. Пазехме децата за накрая, в случай че се появи още някой. — Даг проследи погледа му до редица положени в тревата тела. Фермерите копаеха ров, не много по-голям от другия.

— Надявам се, че сте подслонили сирачетата извън опустошението? — попита Фаун. Доколкото Даг я познаваше, тя вече обмисляше план как да събере осиротелите семейства.

Мъжът я погледна. Явно му изглеждаше толкова млада, колкото и на Даг, защото ѝ отвърна по-нежно:

— Тук няма сирачета, госпожице.

— Но... — Тя засмука устната си, обмисляше значението на думите му.

— Не открихме живи под дванадесетгодишна възраст. А и от по-големите няма много.

Даг се намеси, защото Фаун го гледаше така, сякаш той някак може да поправи това.

— След бременните жени децата имат най-богата същност за преобразуванията на злината — каза Даг. — Затова тя започва с тях. При евакуацията на Боунмарш младите жени са грабнали най-малките и са потеглили веднага. Останалите са ги последвали, като са взели колкото се може повече провизии. Патрулните, които не са били на служба, са пазели тила. Децата са били изведени за петнадесет минути, а целият лагер горе-долу за още толкова. Някои от създателите, които бяха оплетени, са били пленени, защото са тръгнали да търсят група деца, които били някъде из блатото.

Фаун се намръщи.

— Това не го бях разбрала. Намерили ли са ги?

— Не — въздъхна Даг. — Някои от оцелелите, които се върнаха, разпознаха телата им. За погребение, подобно на това. — Местният жител започна да рови пръстта с петата на ботуша си, бърчеше вежди

учудено. „Да, виж я. Фермерите могат да задават въпроси и да получават отговори. Защо не пробваш?“

— А дали са взели... — Фаун млъкна, спомнила си, че не бива да говори за ножове пред фермерите, и поклати глава.

Човекът изгледа Даг.

— Ти не си от Боунмарш, нали?

— Не. Отрядът ми дойде на помощ от Олеана. Сега се прибираме.

— Патрулът на Даг уби морящата твар — добави Фаун с мъничко гордост. — Той развали заклинанието на злината върху вас.

— Ха. Можеше да стане и по-бързо.

— Ако някой от вас беше достатъчно умен да вдигне тревога, можеше да стане и много по-бързо. Направихме всичко възможно веднага щом научихме.

Настана тежка тишина. Тук имаше твърде много мъка и напрежение, за да се поднасят извинения. Даг горе-долу бе сглобил цялата картина. Може би бе време да си вървят.

Три места се появиха от гората и погледнаха новодошлите. Един от тях, сивокос мъж, тръгна с бърза крачка към падналото дърво, после се затича с обезумяло лице, ръкомахаше диво и крещеше:

— Саси! Саси!

Даг се напрегна и ръката му се плъзна по дръжката на ножа. Събеседникът му вдигна ръце и почна да маха отрицателно. Тичащият се приближи, останал без дъх, и разтърка очи, взираше се във Фаун.

— Ти не си моята Саси — каза тъжно.

— Не, сър — отвърна Фаун извинително. — Аз съм Фаун на Даг.

— От нашите ли си? Тези патрулни ли те доведоха? — Той махна към Езерняците, които стояха до конете си. — Може да потърсим роднините ти...

— Не, сър. Аз съм от Олеана.

— А защо си с тях?

— Защото съм омъжена за единия.

Мъжът се сепна и погледна Соун, който държеше юздите на Копърхед и се оглеждаше неспокойно. Устата му се изкриви неодобрително.

— Ако така ти е казало онова момче, госпожичке, боя се, че те лъже.

— Не е той... — Тя млъкна, понеже Даг незабелязано стисна ръката ѝ.

Сивокосият си пое въздух.

— Ако искаш да останеш тук, ще ти намерим... — Той се огледа колебливо.

— Убежище? — измърмори другият. — Едва ли. — Изправи се и стисна рамото на другаря си. — Откажи се. Тя не ни влиза в работата. Не и днес.

Сивокосият се махна с разочарован вид.

— Надявам се, че ще открие своята Саси — обади се Фаун. — Коя е тя? Дъщеря му ли?

— Внучката.

— Аха.

— Фаун, трябва да се махнем от опустошението — каза Даг, чудеше се дали в друг ден местните щяха да се опитат да задържат Фаун. Неприятна мисъл, но опасният момент, ако въобще беше такъв, бе преминал.

— О, да. — Тя веднага се изправи. — Сигурно го усещаш. Как ти е кракът?

— Ще е достатъчно добре, щом се метна на седлото. — Надигна се, подпираше се на патерицата. Сякаш започваше да го втриса. Местният ги изпроводи до конете.

Този път се наложи Соун и Варлийн да го повдигнат на Копърхед. Даг се настани на седлото с въздишка и дори остави Соун да тикне крака му в стремето. През това време Варлийн помогна на Фаун да се метне на Грейс.

— Готов ли си, Даг? — попита Соун и го потупа по крака.

— Колкото — толкова.

— Ти ли си нейният Даг? — Местният вдигна вежди. На лицето му беше изписано учудване и неодобрение.

— Да. — Двамата се изгледаха мълчаливо. — Другият път не... — Не му беше времето, нито мястото, а и човекът не беше подходящ. „Но кога, къде и кой?“

— Мисля, че няма какво повече да си кажем, патрулен.

— Така изглежда. — Даг вдигна ръка към слепоочието си и подкара Копърхед.

Фаун завъртя Грейс. Даг се боеше, че е доловила мрачните настроения, защото се колебаеше между съчувствието и напирания гняв.

— Можеше да кажеш благодаря — изръмжа тя на човека. — Все някой трябва да го направи поне веднъж преди края на света.

Мъжът наведе поглед, а след като тя тръгна, я загледа с неспокойно изражение.

— Доволен ли си, Даг? — попита сухо Мари, след като излязоха от града и тръгнаха по пътя край реката.

Той изръмжа.

— Нали знаеш, че не можеш да спасиш всичко на света? — Гласът ѝ омекна.

— Очевидно не — каза той и след малко добави по-тихо: — Сигурно никой не може.

Фаун го изгледа притеснено, но той не предложи да спрат. Искаше да измине колкото се може повече разстояние от Грийнспринг. Може би вече трябваше да го задраскат от картите? Мари беше права. Имаше си достатъчно кошмари и не беше нужно да обикаля и да си търси нови. Беше си получил заслуженото. Дори Фаун беше утихнала. Без въпроси и отговори, само тишина.

Патрулът зави на север и пое към дома.

17.

След шест дни езда по северния път малкият патрул видя познатите очертания на Двата моста. Фаун се обърна към Даг. Той беше единственият, който не изглеждаше особено доволен, че се прибира у дома. Мари ги бе накарала да пътуват на къси преходи, уж за да щадят конете, но основно заради Даг. Това, че дори Мари бе притеснена, тревожеше Фаун почти толкова, колкото нехарактерно умореният вид на Даг. През последните два дни бяха вдигнали темпото, защото патрулните се държаха като коне, подушили яслите.

Спряха на разклона на крайбрежния път и Мари кимна на Соун, Гриф и Варлийн.

— Мисля да заведе Даг направо вкъщи.

— Добре — отвърна Соун. — Искаш ли помощ?

— Рази и Ютау сигурно са там. И Катагус. — За момент придоби отнесено изражение и след малко добави: — Да. — Фаун предположи, че е докоснала същността на съпруга си, за да го предупреди, че се прибира.

— Първо трябва да видя Феърболт — каза Даг.

— Феърболт вече е научил всичко от Хохари и останалите — отвърна Мари остро. — Аз трябва да видя Катагус.

Соун погледна двамата си другари, които нямаха търпение да се приберат при семействата си, и каза:

— Аз ще се отбия при Феърболт. На път ми е. Ще му кажа, че сме се прибрали.

— Ще съм ти благодарен.

— Няма проблем. Върви да почиваш, Даг. Изглеждаш ужасно.

— Благодаря, Соун — отвърна сухо Даг.

Соун кимна и подкара коня си в галоп.

Мари, Даг и Фаун поеа по крайбрежния път и въпреки че никой не предложи галоп, Мари яздеше доста бързо. Когато стигнаха до поляната, вече бе почти изправена на стремената.

Всички бяха излезли да ги посрещнат. Рази и Ютау държаха децата, а Сари им махаше. Катагус също махаше и хриптеше. Имаше още доста народ. Висока жена на средна възраст и съпругът ѝ, както и шестте им деца, вариращи от годините на Фаун до момиче на осем. Това беше най-голямата дъщеря на Мари със семейството си — бе се завърнала с новата си лодка от другия край на езерото. Всички се втурнаха към Мари, но дадоха предимство на Катагус.

— Крайно време беше да се върнеш, дърто — прошепна той в косата ѝ.

— Добре, че си още тук, иначе щеше да отнесеш боя — отвърна му тя, докато се прегръщаха.

Рази подаде шавашкото момченце на Сари, а Ютау пусна Теси, след като я предупреди да се пази от Копърхед. Двамата се приближиха, за да помогнат на Даг и Фаун да слязат. Ютау изглеждаше уморен, но като цяло беше по-добре. Рази и зетят на Мари разседлаха конете и се нагърбиха със задачата да ги закарат до острова, преди Копърхед да е изритал някое от подскачащите деца.

Шатрата Блуфийлд си стоеше под ябълката. Сари се усмихна и отметна кожата на входа. Всичко вътре бе чисто и подредено. Фаун накара Ютау да остави багажа им под навеса. Трябваше първо да изпере сериозно изцапаните от пътуването дрехи.

Даг погледна постелята си като гладно куче — пържола.

— Искам да си махна ботушите. — Седна на един пън и започна да разхлабва връзките. — Някакви проблеми?

— Ами — започна Сари колебливо, — имаше една случка с момичетата от склада.

— Опитаха се да откраднат шатрата ти тия малки негоднички... — извика Ютау, но Сари го прекъсна с отдавна оттрениран жест.

— Какво? — учуди се Даг.

— Е, не точно да я откраднат — каза Сари.

— Напротив. Беше си чиста кражба.

— Казаха, че им било наредено да я приберат в склада — продължи Сари, без да му обръща внимание. — Бяха свалили половината, когато ги спипах. Не искаха да ме слушат, но Катагус се разхриптя и ги уплаши.

— Двамата с Рази беряхме бъз — оправда се Ютау. — Иначе с удоволствие щях да ги уплаша аз. Каква наглост! Да закачат шатрата

на патрулен, докато изпълнява дълга си!

Фаун се намръщи, представяше си какъв шок щеше да е, ако след уморителното пътуване откриеха, че всичко е изчезнало. Даг явно си мислеше за същото.

— Разгневеният чичо Катагус е бил по-ефектен. Лицето му става едно такова лилаво и почва да хрипти, сякаш всеки момент ще ти умре в краката. Момичетата се притесниха и се магнаха.

— Катагус каза, че направо побягнаха — ухили се Ютау.

— Когато се върнаха, Рази и Ютау я вдигнаха наново. След това отидоха да поговорят с хората от склада. Естествено, оттам казаха, че било недоразумение.

— Глупости — изсумтя Ютау. — Това е работа на някоя от дружките на Кумбия. Както и да е. Казах на Феърболт, който пък каза на Масаче, тя говори с някого и повече нямаше проблеми.

Даг разтри врата си, гледаше отнесено. Ако имаше повече енергия, сигурно и той щеше да се гневи, но сега бе само тъжен.

— Разбирам. Благодаря ти. — Кимна и на Сари.

— Фаун, не искам да ти се бъркам, но мисля, че е време да сложиш съпруга си да легне.

— Наистина. — Фаун и Ютау подпряха Даг и му помогнаха да влезе в шатрата.

— Даг, кълна се, че изглеждаш по-зле, отколкото като те оставих в Рейнтрий — възкликна Ютау. — Онова оплитане ли е виновно? Или кракът те мъчи? Мислех, че Хохари те е закърпила по-добре, преди да те остави.

— Той беше по-добре — отвърна Фаун, — но след това реши да посети Грийнспринг. Опустошението е наистина ужасно. Мисля, че му повлия. — Не беше сигурна, че само опустошението е виновно. Помнеше безизразното му лице, когато се бяха натъкнали на импровизираното фермерско гробище и редицата малки тела на земята. Той ги беше преброил.

— Това е доста глупаво. Да се натикаш в опустошена зона, след като същността ти е почти изтръгната — намръщи се Ютау. — Мислех, че не си чак толкова глупав.

— Да — въздъхна Даг и легна по гръб. — Важното е, че всички се прибрахме у дома.

Сари и Ютау си тръгнаха, като ги поканиха за вечеря. Фаун прие с радост. После целуна Даг по челото, остави го да дреме и излезе да разопакова багажа. Погледна издигнатия наново навес на шатрата Блуфийлд.

„Отново у дома“.
Дали?

На другата сутрин Фаун поднесе на Даг закуска в леглото. Вярно, че се състоеше само от чай и плънкин, но той бе трогнат от проявената загриженост. Хапна, въпреки че нямаше апетит, и след това се подпря удобно, така че да има изглед към езерото. Наблюдаваше Фаун, докато тя переше дрехите им на кея. От време на време му махаше и той ѝ отвръщаше. След като свърши, вдигна мокрите дрехи и изчезна от поглед, вероятно за да ги простре.

По коженото покривало се чу потропване и Хохари надникна в шатрата.

— Соун ми каза, че сте се върнали.
— Здравсти, Хохари. Да, вчера следобед.
— Чух, че не си много добре.
— И по-зле съм бил.

Хохари беше махнала дрехите за езда и отново носеше лятната си рокля. И без това въобще не приличаше на патрулен. Коленичи и го погледна критично.

— Как е кракът след всичкото натоварване?

— Оздравява. Бавно. Няма следа от инфекция.

— Това е добре, особено при такава дълбока рана. Но след цялото подсилване наистина едва ли ще се инфектира. А ръката?

Той я помръдна.

— Все още е слаба. — Дори не си бе правил труда да слага приставката. — Мисля, че не е по-зле.

— Вече трябваше да е почнала да се оправя. Хайде, отвори се.

Даг въздъхна и разтвори същността си. Усещането вече не му носеше болка, но все още бе неприятно.

Хохари се намръщи.

— Какво е станало с цялото подсилване, което получи в Рейнтрий? Почти няма следа от него.

— Беше ми от полза. Само че на връщане минахме през още опустошени райони.

— Не е най-умното. — Тя присви очи. — Какъв е обхватът на усета ти в момента?

— Добър въпрос. Не съм... — Нямахше нужда от усет, за да открие шумните внуци на Мари. Полузаслонените възрастни бяха потрудни. Фаун искреше ярко в ореховата горичка на стотина крачки. Отвъд... не долавяше нищо. — Доста е ограничен. Не е бил толкова слаб, откакто загубих истинската си ръка.

— Ето ти отговор на въпроса как се възстановяваш. Няма да патрулираш за известно време, капитане. Поне докато обхватът ти не възвърне предишната си сила.

— Не споря.

— Като никога. — Хохари докосна бедрото, ръката и ребрата му. — След като говори с мен и Соун, Феърболт реши да върне плочката ти при ранените. Искаше да му кажа за колко дълго.

— И?

— Със сигурност повече от Ютау.

— Феърболт няма да е доволен.

— Говорихме за теб. Знаеш, че оплитането в Боунмарш не ти причини само рани.

Нещо в тона ѝ привлече вниманието му напълно. Той побърза да заслони същността си. Хохари седна и обви коленете си с ръце, гледаше го хладно.

— Патрулираш от много време.

— Почти четиридесет години, защо? Катагус изкара близо седемдесет, а дядо ми още повече. Такъв е животът.

— Мислил ли си някога за друг? Нещо по-уседнало?

— Не. — Или поне не преди това лято. Нямахше да ѝ обяснява как се бе объркал животът му след Гласфордж.

— Някой предлагал ли ти е да станеш лечител?

— Да, ти. Но не говореше сериозно.

— Помня как се оплакваше, че си твърде стар за чирак. Само че почти не е нужно да караш чирачество. От дългите години в патрула си научил всичко за билките. Имаш по-голям опит в полевата медицина от мен. Уменията ти за сливане на същност са невероятни. Това, че Соун е още жив, го доказва.

— Ако не си забелязала, Соун си пада малко ентузиаст. Аз не бих го взимал твърде на сериозно.

Тя поклати глава.

— Видях как, докато беше оплетен, правиш със същността си неща, които дори не мога да проумея. Прегледах Артин, след като всичко свърши. Не само че можеш да се справиш, но и ще си добър. Даг, мнозина могат да патрулират. Не толкова много могат да създават, а малцина работят така директно със същността. Знам, защото всяка година си търся чираци.

— Бъди сериозна, Хохари. Без значение от усета на един лечител му трябват две здраве ръце за повечето задачи. Не би ми дала да закърпя панталоните ти, камо ли да шия рани. А това е само началото на списъка.

— Така е. — Тя се усмихна и се наведе напред. — Но патрулните през цялото време работят по двойки. Свикнал си. А аз непрекъснато срещам млади кандидат-лечители с ограничен усет. Ти се разбираш добре с младите, въпреки че ги стряскаш в началото. Мисля да ти намеря такъв партньор.

Даг примигна. Отново. „Искрицата?“ Тя имаше много прецизни ръце и достатъчно кураж за тази работа. Въображението и сърцето му подскочиха, като си представи евентуалните възможности. Можеха да работят тук или в лагера Беърсфорд. Почтена и необходима работа, която да ѝ извоюва уважение. Щеше да е до нея всеки ден. И всяка нощ. А щом я обучеше... Дали тази идея щеше да ѝ допадне? Щеше да я попита веднага. Той се усмихна на Хохари и лицето ѝ светна.

— Виждам, че схващаш идеята — каза тя доволно. — Много се радвам! Както предполагаш, имам някого наум.

— Да.

— О, да не би Отан вече да е говорил с теб?

— Моля?

— Става дума за малкия му брат, Ошо. Той все още не е готов за това, но и ти не си. Но ако знам, че ще го приемеш за партньор, ще започна да го обучавам веднага.

— Чакай! Аз си мислех, че става дума за Фаун.

Беше ред на Хохари да примигне объркано.

— Но, Даг... тя няма никакъв усет! Фермерите не могат да бъдат лечители. Нито създатели.

— Напротив. И те си имат акушерки и знахари.

— Естествено. Но не използват нашите методи. Сигурна съм, че уменията им са ценни и че са по-добри от нищо, но просто не стават.

— Ти каза, че аз ще поема тази част.

— Даг... болните са доста чувствителни. Боя се, че мнозина няма да ѝ се доверят и да я приемат. Ще е твърде странно. Освен това има един проблем. Харесвам Фаун, но ако се разхожда постоянно с отворена същност по време на деликатните лечения, сигурно ще разсейва, а може и да има намеси. Не.

„Мен няма да ме разсейва“. Той се облегна назад; вълнението, което го бе обхванало, бързо се стопяваше. Сякаш се чувстваше по-уморен. Поклати глава.

— Защо не правим повече за фермерите? Не, не говоря за силните създатели като теб. Ти си нужна тук. Но патрулите са постоянно навън. Използваме десетки трикове помежду си, които бихме могли да споделим. Не само да продаваме растения и лекарства. Можем да спечелим приятелство. — Спомни си историята за изкълчения глезен на леля Нати. Едно добро дело бе дало плодове десетки години по-късно.

— О, Даг. — Хохари поклати глава. — Мислиш ли, че никой не се е опитвал поне от жалост? Или пък заради дружба? Звучи чудесно, но действа само докато нещо не се обърка, което е неизбежно. Тогава благоволениято се превръща в омраза за един миг. Езерняците, които са се занимавали с подобно нещо, често са били пребивани, дори по-лошо.

— Ако... — Гласът му потрепна. Това беше напълно вярно и нямаше как да го обори. „Трябва да има и по-добър начин“. Само че не си го представяше.

— Феърболт не иска да те пуска, но ще го направи за това — върна се към основната тема Хохари. — И той вижда нещата като мен. Наблюдал те е дълго време.

— Задължен съм му — Даг вдигна лявата си ръка — за всичко. Приставката за ръката ми е негово постижение. Видял нещо подобно в Трипойнт. Един занаятчия и един знахар го измислили за някакъв човек, който загубил ръката си. И двамата нямали капчица усет, но били пълни с идеи.

Хохари понечи да каже нещо, но завъртя глава. Фаун надникна в шатрата с доволно и нетърпеливо изражение.

— Хохари! Радвам се, че си тук. Как е той? Мари беше притеснена.

Сякаш нейното притеснение също не бе очевидно.

— Нуждае се най-вече от дълга почивка и да не прави глупости — усмихна се Хохари.

— Как да правя глупости, като не мога да направя нищо? — оплака се Даг.

Хохари го изгледа смръщено и започна да дава на Фаун инструкции, които включваха „храна“, „почивка“ и „дребни задачи, когато е готов“. Фаун я слушаше внимателно и запомняше всяка дума. Даг беше сигурен, че после ще му ги цитира.

— След два дена ще пратя Отан да извади шевовете — каза Хохари и се надигна.

— Мога и сам — каза Даг.

— Недей. — Тя го изгледа. — Помисли за това, което ти казах. Ако кракът или сърцето не ти дават да патрулираш повече, може да си полезен и тук.

— Ще помисля.

Хохари им махна и излезе от шатрата.

Фаун се намръщи и застана на колене до него, докосна челото му.

— Нещо си се начумерил. Боли ли те?

— Не. — Той хвана ръката ѝ и я целуна. — Просто съм уморен. И мисля.

— Това да не е един от онези размисли, при които стоиш с часове като пън, а после скачаш като жаба?

Даг направи усилие да се усмихне.

— Така ли правя?

— Да.

— Е, днес няма да скачам. Въобще.

— Добре. — Тя го награди с няколко целувки. Това разхлаби няколко мускула, за които не бе подозирал, че са опънати. Въпреки това един оставаше схванат и щеше да го притеснява, ако не бе изживявал подобно нещо и преди. „Трябва да се оправя по-бързо“.

Даг изкара следващите три дни в същото състояние. Накрая скуката го принуди да стане, въпреки че тялото му още не се бе възстановило. Откри, че има сериозна конкуренция за леките лагерни задачи в лицето на останалите болни — Ютау и Катагус. Гледаше как Катагус се движи със същата скорост като него и се чудеше дали и той ще изглежда така, когато остарее.

Нямаше кожи за щавене, а Рази и Ютау се бяха нагърбили с брането на бъз. Даг беше принуден да се захване с трошене на ядки. Поне си имаше готов инструмент за целта. В началото беше малко пипкав, но постепенно свикна. Фаун смяташе, че това е най-досадната работа на света, но пък идеално пасваше на настроението му. Без никакво мислене: чупене и вадене на ядките от черупките. Орехи и хикори. Може и да се съпротивляваха, но поне не контраатакуваха, освен в редки случаи. Черупките на хикори бяха по-злобни.

Фаун му правеше компания: първо тъчеше, а после се зае да ушие два панталона за езда от плата, който ѝ бе подарила Сари.

— Бих ви направила повече стрели, но всички колчани са пълни — каза тя един следобед, докато седяха под навеса.

Даг се бореше с някаква особено твърда черупка.

— Правенето на стрели повече ли ти харесва от шиенето на панталони?

— Просто ми се струва по-важно. — Тя сви рамене. — Патрулните имат нужда от стрели.

— А нямат ли нужда от панталони? Мисля, че тук си в грешка, Искрице. Горите са пълни с коприва, да не говорим за тръни, кърлежи, бълхи и други гадости.

Тя сви устни и довърши един шев.

— Говорех за влизането в битка.

— Пак не съм съгласен. Искам си панталоните. Ако се събудя при нощна атака, първо ще посегна за тях, а чак след това за ботуши и оръжие.

— Но патрулните спят с дрехи, когато са на лагер — възрази тя. — Освен когато са в хотел. — Позволи си да се отнесе в приятни спомени.

— Това показва кое е по-важно. Направо си представям цял патрул, въоръжен до зъби, и всички яздят с голи задници. Знаеш ли

какво ще направят седлата с нежните ни задници? Никога няма да стигнем до злината.

Тя се преви от смях.

— Стига! Ще ти направя панталоните.

— Благодаря ти с цялото си сърце. И с нежния си задник.

Това я накара отново да се разхили.

Не помнеше кога за последно я е виждал да се смее така и това го натъжи. Реши, че наистина ще ѝ благодари, щом задникът му се оправи достатъчно, че пак да може да патрулира. Въздъхна и взе следващата ядка.

За щастие или пък не, докато все още се възстановяваше, дойде месечният цикъл на Фаун. При това беше особено тежък, с обилно кръвотечение. Даг се притесни и доведе Мари за консултация. Тя не изглеждаше впечатлена и му разказа цяла камара от женския еквивалент на патрулните истории за това как била виждала много по-тежки случаи.

— Не си спомням младите жени в патрулите да имат такива проблеми — каза нервно той.

— Това е, защото момичетата с такива проблеми не стават патрулни.

— Аха. Да, има логика.

Мари призна, че вероятно Фаун продължава да се лекува отвътре. Вероятно беше така. Все пак леля му се съгласи да направи леко подсилване в болезнената област.

Даг се замисли за двете години, през които бе женен за Каунео. Как животът му се бе настроил към този интимен ритъм, който на моменти го бе дразнил. В крайна сметка се зае да грее камъни на огъня и реши да изпроси малко от виното на Катагус, за облекчаване на болките.

Накрая, в една ясна сутрин, Даг извади мастило и хартия и почна да пише писмо до Лутлия. В началото мислеше да е кратък. Просто две-три изречения, обясняващи какви злини са убили със съответните ножове. Беше свикнал да прикрива фактите за неволното зареждане и му се струваше невъзможно да изложи всичко ясно. А и историята на Фаун и нейното бебе беше доста интимна и не искаше да я разказва на

непознати. Мълчанието беше по-лесно. И все пак... Мълчанието щеше да отрече въобще мястото на фермерското момиче в цялата история. Той претегли парчетата от костта на Каунео в ръка, преди да ги увие в кърпата, която бе приготвила Фаун, и промени намерението си.

Изложи всички събития, като се постара да постави фокуса върху ножовете и особено върху теорията си как същността на бебето бе намерила убежище от злината. Беше леко сбито и може би звучеше налудничаво, но това бе истината, такава, каквато я виждаше. Когато свърши, даде на Фаун да го прочете и после го запечата с восък.

— Нямам претенции — каза тя. Погледът ѝ беше тъжен.

Помогна му да увият всичко в еленска кожа и да овържат пакета добре, преди Рази да го отнесе до куриерите в щаба.

— Толкова много спомени... Може би, ако душите съществуват, ние ги оставяме зад нас с течение на времето. Затова не можем да ги открием дори с усета. Просто гледаме в грешна посока.

Фаун се усмихна тъжно, наведе се да го целуне и каза:

— А може би са точно тук.

На другия ден се появи Феърболт. Даг всъщност го очакваше. Двата седнаха в ореховата горичка, далеч от глъчката на оживената поляна.

— Рази каза, че се чувстваш по-добре — отбеляза Феърболт и го погледна остро.

— Тялото ми почва да се оправя — призна Даг. — Но усетът не е толкова добре. Все пак не мисля, че трябва да чакам да се възстанови напълно, както казва Хохари. И наполовина пак ще стига за патрулиране.

— Не става дума за връщането ти в патрула, за което все пак бих се доверил на Хохари. Говоря за призоваването пред лагерния съвет. Досега ги отбивах под претекст, че си все още контузен след Рейнтрий, но вече е трудно, защото се вижда, че си на крак. Така че очаквай призовка, щом разрешат проблема на остров Херон.

Даг издиша през зъби.

— След Рейнтрий, след всичко, което направихме с Фаун, те все пак натискат за събиране на съвета? Аз, Хохари, Брин, Малора и Орниг щяхме да сме погребани някъде из Боунмарш, ако не беше Фаун!

Както и петима добри създатели. Да не говорим за злината от Гласфордж. Какво повече би могло да направи едно фермерско момиче, за да се докаже? — Гневът му бе попарен от ледена вълна. За четиридесет години и той не бе успял да се докаже пред някои хора. Преди много време беше решил, че проблемът не е в него, а в тях, и че каквото и да прави, няма да успее. Защо с Фаун да е по-различно?

Феърболт се почеса по ухото.

— Знаех си, че тези новини няма да ти харесат. Дължа извинение на Фаун, че се опитах да я спра, докато ти я призоваваше от онова оплитане. Сигурно ти се струва малко жестоко. Нямах представа, че ти стоиш зад нейното упорство през онзи ден.

Даг се намръщи.

— Да не си говорил с Отан за оплитането в Боунмарш?

— Говорих с всеки от присъстващите, до когото успях да се добера. Искях да получа цялата картина.

— За протокола: не аз накарах Фаун да забие онзи нож в крака ми. Не съм се мъчил да заробвам съзнанието ѝ, както прави злината с фермерите. Тя се сети за всичко сама!

Феърболт вдигна примирено ръце.

— Щом казваш. Въпросът е как ще се справиш със съвета. Отлагах го максимално, но ако продължа, рискувам да ме изключат от изслушването заради конфликт на интереси. А тъй като не искам да пропускам този случай, следващият ход е в твои ръце. Където му е и мястото.

Даг въздъхна тежко.

— Не знам, Феърболт. Мозъкът ми работи твърде бавно, откакто се върнах. Чувствам се като муха, залепнала в мед.

— Мислиш ли, че това е ефект от странната зараза?

— Не знам... Но е ефект от нещо. — Може би натрупване. Усещаше как се събира в него, но не можеше да му даде име.

— Няма да е зле да разправиш по-подробно историята си наоколо — каза Феърболт. — Не мисля, че всички разбират колко ще изгуби лагерът и цяла Олеана, ако бъдеш прогонен.

— Какво, да ходя и да се жалвам ли? — намръщи се Даг. — Че трябва да ми позволят да задържа Фаун, защото съм специален?

— Ако не можеш да го кажеш пред приятелите си, как ще се изправиш пред съвета и враговете си?

— Не ми е в стила да се надувам пред останалите, които също си вършат работата без почести. Виж, ако искаш да споря, че трябва да задържа Фаун, защото тя е специална, съм навит.

Подобна възможност явно не изглеждаше твърде радостна за Феърболт.

Даг сведе поглед и подритна земята.

— Ако оцеляването на лагера, на цяла Олеана зависи от един човек, значи вече сме изгубили дългата война.

— Само че накрая всяко убийство на злина опира до ръцете на един човек — отвърна Феърболт.

— Не е вярно. Зад острието стоят много хора. Костта от един и споделената смърт от друг. Ръката и същността на създателя. Останалите от патрула, които са осигурили възможността за атака. Нали затова патрулните ловуваме на глутница. Освен това — всички хора в лагера, които дават коне, екипировка и храна. И още, и още. Не един човек, Феърболт. А един от многото.

Кроу кимна в знак на съгласие.

— Някой благодари ли ти за стореното в Рейнтрий, отряден капитан?

— Не си спомням — отвърна той сухо, но съжали леко, като видя потръпването на Феърболт. — Надявам се, че поне Дирла си е получила поклона.

— Да, имало голямо празненство в Бийвър Сай. Поне така разказаха оцелелите.

— Браво.

Феърболт се протегна и изпука гръбнака си. Повърхността на езерото се къдреше от лекия ветрец.

— Харесвам Фаун, но... Все си представям колко по-просто щеше да е, ако я върнеш в Уест Блу и им кажеш да си я задържат, заедно с брачните дарове.

— Доста обиждащо, Феърболт. — Даг не подчерта за кого.

— Можеш да кажеш, че си направил грешка.

— Но не съм.

— Знаех, че няма да стане, но бях длъжен да пробвам.

Даг кимна резервирано. Феърболт говореше, сякаш ставаше дума само за Фаун. Наистина всичко бе започнало с нея. Но сега май

проблемът се разпростираше по-широко. Кога ли бе започнало? Преди Рейнтрий? След Уест Блу или Гласфорддж?

— Феърболт?

— А?

— Тази година беше доста лоша. Повече случаи ли имахме, или просто бяха по-тежки?

Феърболт преброи мълчаливо на пръсти.

— Всъщност по-малко от миналата и още по-малко от по-предишната година. Но в Гласфорддж и Рейнтрий бяха толкова тежки, че изостанахме от график.

— И двете злини се появиха на фермерска територия, нали?

— Да.

— Вече има повече фермерски територии. Продължават да разчистват земи и се разширяват. Скоро ще имаме още подобни бедствия. И не само в Олеана. Ти си от Трипойнт и имаш познания за фермерите. Тези, които видях в Гласфорддж, и те са като тях. — Той вдигна приставката си. — Произвеждат разни неща, все по-добре и по-добре. Чу какво се е случило в Грийнспринг. Ами ако беше станало в Трипойнт или пък в Гласфорддж след няколко години?

Феърболт слушаше мълчаливо, но по лицето му не можеше да се разбере какво мисли.

Даг продължи:

— Ако някоя злина завземе такъв град, няма да получи само роби и същност. Ще разполага с познания, инструменти, оръжия, лодки, ковачници, при това вече построени. И колкото повече градове строят фермерите, а те няма да спрат, толкова по-голям е шансът това да се случи.

Феърболт не отрече, но каза:

— Не може да избутаме фермерите на юг със сила.

— Значи ще останат? Не предлагам да използваме сила. Не може ли да получим помощта им? А не да ги оставяме за храна на злините?

— Не можем да си позволим да зависим от тях. Не можем отново да станем господари. Това е бил грехът на нашите праотци, който почти е унищожил света.

— Няма ли друг начин Езерняците и фермерите да се разбират? Освен лордове и слуги, злини и роби?

— Има. Да живеят отделно. Така устояваме на изкушението. —
Феърболт махна рязко с ръка.

Даг усещаше буца в гърлото си.

— Е, как възнамеряваш да се справиш с лагерния съвет?

Той поклати глава.

Феърболт го изгледа раздразнено.

— Виж сега. Когато един добър тактик като теб не прави нищо, когато врагът му приближава, има две възможности. Или не знае какво да прави, или врагът му отива точно там, където желае. Познавам те от много дълго време... и все пак не мога да разбера какво правиш?

— Май и аз не мога. — Даг извърна поглед.

Капитанът въздъхна и се надигна.

— Ясно. Направих, каквото можах. И умната, Даг. Ще се видим на съвета.

Следващият ден беше ясен и обещаваше да е много горещ. Повърхността на езерото бе гладка като стъкло. Даг се бе излегнал под навеса и гледаше как Фаун прави шапки от тръстика. Тя взе ножиците и внимателно подравни краищата, които стърчаха от ръба.

— Ето! Тази е твоята.

— А защо няма панделка по ръба като другата?

— Глупчо, това е женска шапка. Твоята е мъжка. Така се различават.

— Не знам за вашите хора, но аз имам други методи, по които различавам мъжете и жените.

Това му спечели желаното засмиване.

— Говоря за сламените шапки. Така поне носят ми няма да се покрие с лунички.

— Мисля, че изглеждаш красива с лунички. — „А и без тях.“

— На мен не ми харесват.

Той се облегна назад и притвори очи. Пак го обземаше тежката умора. Може би Хохари бе права, че му трябва повече време за възстановяване.

— Писна ми! — Фаун скочи на крака.

Даг отвори очи и видя, че му се мръщи.

— Отиваме на пикник.

— Какво?

— Ей сега ще видиш. Не, не ставай, нека да е изненада.

Все пак той видя как слага цял куп храна и две стомни в една кошница, а също и две одеяла. След това изчезна зад шатрата на Мари и Катагус и се върна с гребло за лодка. Подкара Даг към кея и го остави да легне в лодката, с лице към нея.

— Знаеш ли как да управляваш? — попита той, докато се наместваше.

— Ами... Изглеждаше лесно, ти като го правеше. Ще ме научиш, нали?

— Естествено, Искрице.

Урокът им отне около десет минути. Криволичещият курс най-сетне се поизправи, когато Фаун стана по-уверена, и оттам нататък просто трябваше да намери правилното темпо, за да не се уморява. Даг се усмихна под периферията на мъжката си шапка. Отблясъците от водата осветяваха лицето ѝ, въпреки че беше в сянка.

Даг, учудващо, не изпитваше желание да мърда.

— Ако вашите ни видеха сега, щяха да повярват на историите, че Езерняшките мъже са мързеливи.

Беше забравил колко ослепително красива е усмивката ѝ.

Заобиколиха Лешниковия остров и спряха да се полюбуват на пасящите там жребци. След това завиха към каналите, по чиито брегове растеше бърз. Няколко лодки бяха излезли на беритба. Повечето хора в тях ги изгледаха учудено, с изключение на Рази и Ютау, които работеха за Катагус, а и за своя полза. Катагус произвеждаше виното си в широки съдове, заровени в хладната почва на острова — беше наследил технологията от множество поколения. Даг предполагаше, че е толкова стара, колкото плънकिनите. Спряха, за да си поговорят с двамата. Няколкото закачки за шапката на Даг само го накараха да я нахлупи още по-ниско и Фаун загреба нататък с усмивка.

Накрая, съвсем очаквано, но все пак приятно, стигнаха до канала с лилиите. Даг се забавляваше, прикрит под периферията на шапката си, когато Фаун се натъкна на основната грешка в плана. Нямахше къде да разпънат одеялата, защото и на най-плитките места имаше поне няколко пръста вода. Накрая Даг се предаде на добрата си страна и ѝ посочи, че могат да си направят пикник в лодката, като за по-голяма стабилност я вкарат между няколко дънера под сянката на една върба.

Фаун загреба натам и с леко скърцане влязоха в импровизирания пристан.

След това тя седна с лице към него и краката им се преплетоха. Започна да го тъпче с храна и вино, докато на Даг не му се придряма. Помисли си, че изпълнява напълно предписанията на Хохари. Когато се събуди, му беше толкова горещо, че хилавата сянка на върбата и фермерската шапка не му помагаша. Започна да разкопчава ризата и приставката си.

Фаун също отвори очи и се надигна притеснено, щом го видя да си сваля панталоните.

— Мисля, че това не може да се прави в тясна лодка!

— Всъщност може — отвърна той. — Но сега просто искам да се разхладя.

— Няма ли да те заболи коремът, ако влезеш да плуваш след ядене?

— Няма да плувам. Просто ще се отпусна, без въобще да мърдам мускули.

Избра един дънер, дълъг около три стъпки, избута го от плетеницата и се натопи след него. Повърхността бе топла, но краката му намериха по-хладните слоеве. Той преметна ръце през импровизирания сал и се отпусна напълно.

След малко с чисто естетическо удоволствие видя, че Фаун също се съблича, избутва друг дънер и скача след него. Той се носеше безгрижно, докато тя цапаше край него с типична младежка игривост. Предизвикваше го да намокри косата ѝ, после лицето, а накрая да се гмурнат и двамата.

— Хей! Не мога да потъна!

— Загрят най-сетне — подразни я той.

Фаун го изпръска, но след като това не предизвика реакция, се приближи до него. Даг отвори очи, за да се наслади на бледото ѝ голо тяло, което изглеждаше сякаш течено във водата, галено от дългите водорасли. Погледна към жълтите листа, които плаваха около носа му — предвестници на приближаващата есен.

— Светлината се променя. И звуците. Винаги усещам, когато лятото си отива и се появяват щурците. Прави ме малко... не точно тъжен. Сигурно има някаква друга дума. — Сякаш времето се изплъзваше и дори призрачната му ръка не можеше да го хване.

— Щурците са много шумни — измърмори Фаун, подпряла брадичка на своя дънер. — Чувах ги, като тръгвах към Рейнтрий.

Поседяха тихо още известно време, заслушани в песента на насекомите. Кафявата глава на една видра се показва над водата, но изчезна с плясък, щом животинчето ги усети. Една синя чапла сякаш спеше на един крак. Зеленоглавите патици от другата страна също не помръдваха. Сякаш дори светлината дишаше като живо същество.

— Това място е точно обратното на опустошението — измърмори Фаун. — Ако се отвориш, няма ли да успееш да се подсилиш с изтичащата същност?

— Отворих се преди два часа. И да, мисля, че се получава.

— Това обяснява някои неща за подобни места — измърка тя доволно.

Доста по-късно със съжаление пуснаха дънерите, качиха се в лодката, облякоха се и поеха към къщи. Слънцето се спускаше към дърветата на запад, докато пресичаха широката част на езерото, и се бе превърнало в оранжев отблясък, когато най-сетне стигнаха шатрата Блуфийлд. Тази нощ Даг спа така добре, както не бе спал от седмици.

18.

Фаун се събуди някъде преди обед, ако се съдеше по слънчевите лъчи, които проникваха през входа на шатрата. Въздухът вътре все още пазеше нощния хлад, но скоро щеше да се сгорещи. Даг се размърда с въздишка и я прегърна още по-силно. Тя усети, че нещо я ръчка в бедрото, и се усмихна, разбрала, че не е ръката му. „Знаех си, че пикникът ще му се отрази добре“.

Той измърка доволно — бе стигнал до същото откритие. Фаун се завъртя с лице към него. Очите му блестяха под притворените клепачи, а сънената му усмивка я накара да се разтопи. Даг целуна челото и устните ѝ, после я зацелува по гушата. Тя спусна ръката си надолу и започна да го гали. Първата им интимност, откакто бе заминал за Рейнтрий. Той я придърпа по-близо, наслаждаваше се на мекото ѝ тяло. Без думи, без инструкции. Без въпроси.

Някой потропа три пъти и се чу дрезгав женски глас:

— Даг Редуинг Хикори?

Даг се сепна и изруга тихо. Притисна Фаун до себе си, за да я накара да мълчи, и не отговори.

— Даг Редуинг Хикори! Излез, знам, че си тук.

От устата му излезе раздражен съсък. Възбудата му бе преминала.

— Тук няма никой с това име — извика той сърдито.

— Даг, не се будалкай. Не съм в настроение. Длъжна съм да кажа, че на мен не ми харесва повече, отколкото на теб.

— Невъзможно — измърмори той, но се изправи с въздишка. Прокара ръка по разрошената си коса и се пресегна за панталоните си.

— Кой е? — попита Фаун неспокойно.

— Доуи Грейхерон. Тя е заместникът от нашия остров в съвета през този сезон.

— Това ли е призовката?

— Вероятно.

Фаун се пъкна в роклята си и излезе след Даг, примигваше заради яркото слънце.

Една възрастна жена — носеше косата си сплетена като на Омба — стоеше с ръце на кръста. Изгледа весело разгачения Даг, след което насочи любопитството си към Фаун.

— Съветът ще се събере за твоето изслушване на обед.

— Днес? — сепна се Даг. — Защо ми казвате толкова късно!

— Вчера идвах два пъти, но те нямаше. А и знам, че Феърболт те е предупредил, така че не се прави на изненадан. Чакай да го кажа официално. — Тя разкрачи крака, изпъкна рамене и изрецитира: — Даг Редуинг Хикори, призовавам те да чуеш и да отговориш на сериозните обвинения, повдигнати пред лагерния съвет от Дар Редуинг Хикори от името на шатра Хикори, днес по пладне. Разбираш ли?

— Да — изръмжа Даг.

— Благодаря. Вече е официално.

— Само че не съм Даг Редуинг. Този човек вече не съществува.

— Запази го за пред съвета. Там ще спорим. — Тя погледна за секунда Фаун. — Ти си призован, но не и твоята невръстна невеста. В съвета няма място за фермери.

Даг стисна зъби.

— Изрично ли е забранено? Защото тогава няма да се разберем още преди да сме почнали.

— Не — призна Доуи колебливо. — Но да знаеш от мен, че довеждането ѝ няма да помогне на каузата ти. Тези, които смятат, че мислиш с оная си работа, няма да бъдат убедени в противното, като я видят.

— Благодаря ти — отвърна Даг с престорено сладникав гласец. — И аз мисля, че жена ми е много красива.

Доуи поклати глава.

— Ще се радвам, когато този ден приключи. — Обърна се и зашляпа по пътя.

— Тази жена знае как да ти развали настроението — измърмори Даг със стиснати зъби.

Фаун се доближи и той я прегърна през раменете.

— Тя роднина ли е на Обайо Грейхерон?

— Братовчедка е на жена му. Глава на шатрата Грейхерон на този остров.

— И има глас в съвета? Това не е много хубаво.

— Всъщност тя е от по-приятелски настроените. Патрулирах с нея няколко години, когато бях млад. После заминах на разменни начала, а тя се посвети на семейството си.

Ако това беше приятелско отношение, Фаун се чудеше какво ли ще е враждебното. Е, скоро щеше да разбере. Но защо всичко се случваше толкова внезапно? Не, не беше така. Въпросът със съвета измъчваше Даг, откакто се бяха прибрали от Рейнтрий. Може би с изключение на първите дни, когато беше зле.

„Той не знае какво иска. Дори в този момент“. Защото това, което желаше, беше невъзможно, а какви бяха алтернативите? Какво можеше да направи?

Облякоха се и хапнаха. Даг не се върна към чупенето на ядки, нито тя към преденето. Той започна да обикаля наоколо, дори се усамоти в ореховата горичка, за да избегне останалите, които вършеха обичайните си задължения. Щом кеят се поопразни, отиде да седне на дъските и подпря брадичка на коленете си. Фаун не беше сигурна дали не се е хванал да убеждава дребните рибки да плуват в редици.

По някое време се върна под навеса и седна на един пън до нея. Наведе се и загледа сандалите си. След това погледна езерото с празно изражение. Фаун не знаеше дали се опитва да запомни гледката, или пък въобще не ѝ обръща внимание. Спомни си за посещенията им при лилиите. „Това място го подхранва“. Дали духът му щеше да залинее, ако го прогонеха? Човек можеше да умре заради наполовина изтръгната същност.

Тя си пое дъх и се стегна.

— Любими.

Той се усмихна. Изглеждаше уморен.

— Какво ще правиш?

— Не знам. — За момент сякаш искаше да ѝ предложи някакво успокояващо уверение, но се отказа.

— Не исках да ти разказвам тази история, но мисля, че трябва. Когато замина за Рейнтрий, изплетох едни чорапи, като твоите, и ги занесох на майка ти. Нещо като предложение за мир.

— Не се е получило. — Не беше въпрос.

Фаун кимна.

— Тя каза... е, всъщност и двете казахме някои неща, които нямат значение в момента. Но изрече нещо наистина вярно. Че след като патрулният види първата си злина, не би поставил нищо и никой друг пред патрулирането.

— Чудя се кой ли я е наранил толкова? Най-вероятно баща ми.

— И на мен ми изглежда така — призна Фаун. — Но не мисля, че е замесена друга жена.

— И аз. Мари веднъж спомена нещо. Че с Дар сме имали сестра, която загинала трагично. Дар не си спомня, така че се е случило преди да се роди или пък е бил съвсем малък. Ако е вярно, значи е погребана в дълбока тишина, защото татко никога не е споменавал за нея.

Фаун се замисли над това.

— Може. — Прехапа устна. — Аз не съм патрулен, но съм виждала злина отблизо и знам, че майка ти е права. Каза, че ако не ме обичаш достатъчно, ще избереш патрула. — Вдигна ръка, за да заглуши протеста му. — А ако ме обичаш повече от всичко, пак ще избереш патрулирането. Защото това е единственият начин да ме защитиш.

Той замълча. Фаун вдигна поглед към красивите му очи и продължи:

— Искам да знаеш, че ако трябва да избереш патрула, няма да се самоубия. Нито ще съжалявам, че съм те познавала и обичала през това време. Освен това ще съм по-богата, отколкото когато се срещнахме. Дори само с коня и знанията. Не подозирах, че по света има толкова много знание. Завинаги ще запомня това чудесно лято, дори и ужасяващите моменти. Щастлива съм, че те имах за малко, дори да не мога да те задържа завинаги. Това бе достатъчно магическо за едно фермерско момиче!

Той я слушаше тъжно и не се опита да я прекъсне след първия заглушен протест. Може би осмисляше думите ѝ.

— Казваш, че вече си твърде уморена да продължаваш борбата?

— Не. По-скоро ти си уморен.

Той кимна.

— Може би.

— Ще го кажа направо. Обичам те и бих последвала всяко твое решение. Но този избор е твой.

— Вярно. И много мъдро казано. — Даг въздъхна. — Мисля, че и двамата направихме своя избор в онази плашеща стая в Уест Блу. Само че сега твоето решение ще бъде уважено или предадено от моето. Те вървят ръка за ръка.

— Не. Всяко по реда си. Уест Блу беше преди да видим Грийнспринг. Това можеше да се случи с моя град и моите роднини. Видях как движеше устни, докато броеше загиналите... Бих се била със зъби и нокти, за да те запазя. С моите роднини, с твоите, с друга жена, с болестите и фермерската глупост. Но не мога да се боря с Грийнспринг. Няма.

Той примигна и за момент златните му очи застинаха. Обърса с ръка сълзите, които се стичаха по бузите му, и се наведе да я целуне по челото.

— Благодаря ти — прошепна Даг. — Нямах представа колко ми помогна.

Тя кимна късо и преглътна буцата в гърлото си.

Отидоха в шатрата, за да се преоблекат.

— Не — каза той, когато тя му подаде най-новата риза от сандъка. — Дай ми онази, от леля ти.

Не беше обличал брачната риза от сватбата. Тя я потърси и откри, че е увита в зелената ѝ памучна рокля.

— О, да. Облечи тази — каза той. — Много добре ти стои.

— Не знам, Даг. Съвсем фермерска е. Не трябва ли да се облека в Езерняшки стил?

Той се усмихна хитро.

— Не.

При тези обстоятелства ѝ беше малко неудобно да си облекат отново сватбените дрехи. Намести връвта на лявата си ръка и златните топчета докоснаха кожата ѝ. Дали щяха да развалят брака им, като връщане по следите, когато си се загубил? Може би някъде по-дългия път бяха кривнали встрани. Но спомените ѝ не показваха такъв момент.

Даг взе патерицата си, което подсказваше, че ги очаква дълго ходене, защото вече почти бе спрял да я използва. Фаун приглади роклята си, обу се и го последва навън.

Даг осъзна, че е изминал една миля, без да види нищо, и то не защото не познаваше пътя. Сякаш съзнанието му се бе оттеглило в някакво тихо местенце, но той не знаеше дали се е уравнило, или просто е зациклил.

— Къде е дъбравата на съвета? — попита Фаун, след като подминаха щаба на патрулните.

Беше намръщена, но лицето ѝ се бе зачервило от бързото темпо, с което вървяха.

— Близо е. Малко след лечебницата на Хохари.

— Дали ще има много хора? Това като градски съвет ли е?

— Не знам какви са градските съвети. Около езерото има осем хиляди души. Смисълът да съществува съвет е, за да не се налага да се събират всички при такива спорове. Но всеки, на когото му е интересно, може да дойде. Зависи колко хора и шатри са замесени в спора. Днес са само Блуфийлд и Редуинг. Ще бъдат мама и Дар, но без много приятели, защото не искат да се разгласява. Повечето от моите приятели пък са на патрули по това време. Предполагам, че няма да има голяма тълпа. — Той размаха патерицата. — Зависи колко ще задълбаят във въпроса с брачните върви. Това би могло да засегне всички и да се разрасне.

— Колко ще продължи?

— В началото на сесията председателят пали свещ. Сесиите траят, докато свещта не изгори, някъде около три часа. По-големите спорове се измерват направо в свещи. Може да се проточи до няколко дни. — И след няколко крачки добави: — Но този няма. — „Няма да позволя“.

— Откъде знаеш? — попита Фаун, но вече навлизаха в дъбравата.

Всъщност по-скоро беше обширна кръгла поляна, оградена с нарочно засадени храсти, най-вече бърз и люляк. Някои бяха толкова стари, че стеблата им бяха станали дебели като дървета. Из поляната бяха разпръснати дървени пънове, няколко овце пасяха между тях. В единия край се издигаше конструкция с дървен покрив, вероятно за заседания при лошо време. Но днес небето беше ясно и съветът се бе разположил на открито в по-сенчестия край на поляната. Още няколко души бързаха да заемат местата си, така че явно не бяха закъснели.

Последни пристигнаха Феърболт Кроу и Мари. Феърболт зае последното свободно място от седемте седалки на съвета, разположени под няколко гъсти бързови храста. Мари се отправи към патрулните, които стояха отдясно на Даг. Соун, Рази и Ютау вече бяха там. Младежът дори стана и изтърколи един пън за нея. Даг беше поизненадан да види Гриф от патрула на Обайо и Дирла. Да гребеш чак от Бийвър Сай дотук заради това събитие?

От лявата страна на заседателите стояха само Кумбия, Дар и Омба — на нея й личеше, че никак не й е приятно. Майка му вдигна поглед от въжето, което плетеше може би за успокоение, и го погледна с мрачен триумф. Може би искаше да му каже: „Виж какво ме принуди да направя!“ След това извърна очи. Даг също извърна очи, сякаш не искаше да гледа как лечител зашива особено тежка рана. Дар изглеждаше, все едно го боли корем и Даг е виновен за това. Нищо необичайно.

Точно срещу съветниците имаше един дървен пън. Ютау измърмори нещо на Рази и той стана, за да избута до него още един.

В центъра оставаше празно пространство от около десет крачки. Поне никой нямаше да има проблем с чуването.

Фаун спря Даг с вид на подплашен елен.

— Бързо! Кажете ми кои са непознатите?

Феърболт беше седнал най-близо до патрулните, Доуи Грейхерон беше до него.

— Отляво на Феърболт и Доуи е Паконата Пайк. Тя е председател на съвета този сезон. Глава на шатрата Пайк. — Жена на около деветдесет, не по-малко корава от Кумбия и една от най-близките й приятелки. Даг не очакваше неутрално отношение от нея, но не го каза на Фаун.

— До нея са Ласки Бийвър и Ригни Хоук, съветник и заместник от Бийвър Сай. — Ласки, жена на около осемдесет, беше глава на шатрата Бийвър и се занимаваше с кожи. Сестра й произвеждаше непробиваемите куртки. Никога не бяха успели да я откопчат от създаването, за да участва в съвета. Ригни, приблизително на годините на Даг, беше от клан, специализиран в строежа на лодки и сгради. Тя обаче основно се грижеше за децата си. Беше една от лелите на Дирла и може би бе чула нещо добро за Даг и Фаун.

— След тях са Тиока Кеттейл и заместникът ѝ Огит Мъскрат, от остров Херон. Тях не ги познавам много. — Знаеше, че Тиока е лечителка и че след смъртта на майка си е глава на техния клан. Огит беше бивш патрулен, на годините на Катагус, но без неговия чар. Нямаше добри умения в създаването и се радваше на поста си в съвета. Той не беше от близките приятели на Кумбия, но двамата се познаваха от десетилетия. Даг не таеше надежди да открие в него съюзник, въпреки връзките му с патрула.

Фаун примигна и не каза нищо. Даг не беше сигурен дали ще успее да ги запомни толкова бързо. Той ѝ кимна да седне отдясно, поблизо до патрулните, остави патерицата си на земята и се поклонил учтиво на съвета.

Пакона постави една восъчна свещ на пъна пред себе си и я запали. След това я прикри с нещо като кутия от пергамент, за да не я угаси вятърът. Извади една дървена пръчка — палката на говорещия — и удари с нея три пъти по импровизираната маса. Всички се смълчаха.

— Отдавна знаете слуховете, така че няма нужда от предварителни обяснения по този случай. Оплакването идва от шатрата Редуинг и е насочено към нейния член Даг Редуинг. Кой ще говори от името на шатрата?

Даг се намръщи на името, с което го бяха нарекли. — „Не още. И твоят шанс ще дойде“.

— Аз — каза Дар, държеше едната си ръка зад гърба си. Кумбия кимна. Тя беше глава на семейството и можеше да говори сама. Защо ли бе тази размяна? Може би не вярваше, че ще може да запази спокойствие в този спор? Днес изглеждаше корава като желязо. Но и остаряла.

— Подайте я на Дар — каза Пакона. Палката се озова в ръцете на брат му. — Представи ни оплакванията на шатрата си, Дар.

Той си пое дъх и погледна равнодушно към Даг.

— Ще съм кратък. Както знаете, Даг се върна късно от патрул и доведе фермерска любовница, която нарича своя съпруга въз основа на две брачни върви, които са изплетени без свидетели. Ние смятаме, че тези върви са фалшиви и произведени с измама. Даг е в нарушение на отдавна установените правила да не се водят... такива връзки в лагера. Шатрата Редуинг настоява лагерът и патрулът да наложат обичайните

наказания. Връщане на момичето на неговите хора с всякакви средства и наказание за Даг Редуинг.

Даг издиша бавно, напълно изненадан. Брат му бе постъпил много хитро. О, да. Това определено бе негова идея. Беше сменил изцяло темата на спора след заминаването им за Рейнтрий. По озадачения вид на Феърболт съдеше, че и капитанът е също толкова изненадан, още повече че го изгледа извинително. Даг не беше сигурен кога Дар е променил плана си за атака, но със сигурност го бе скрил от Феърболт.

Отвори леко усета си и забеляза бързата проверка на членовете на съвета. Проверяваха и него, и Фаун.

— На мен ми изглеждат съвсем нормални върви — обади се Тиока Кеттейл. — Това момиче не може ли да се заслони? Явно не. Защо мислиш, че са фалшиви?

— Заради начина на производство — отвърна Дар. — Размяната на същности във вървите отбелязва сключването на брак, но обикновено действа като бариера срещу всеки, който не е Езерняк и се опитва да разводни кръвта ни. Наистина не е трудно създаване. Казваме, че всеки може да го извърши, но точно това го прави толкова ценен и почитан обичай. Твърдя, че фермерското момиче не е направило своята връв. Направил го е Даг, като е приложил техника за производство на ножове, вкарвайки чрез кръв същност в даден предмет. Това си е чиста измама.

— Откъде знаеш, Дар? — намръщи се Феърболт.

— Даг ми призна — отвърна колебливо Дар.

— Не го казах точно така — извика Даг остро.

Пакона вдигна ръка.

— Даг, изчакай палката.

— Почакайте — сбърчи нос Ригни Хоук. — Защо взимаме показания от втора ръка, когато си имаме двама свидетели?

— Благодаря, Ригни — обади се облекчено Феърболт. — Пакона, мисля, че палката трябва да отиде в Даг.

— Той си има причини да излъже — каза намусено Дар.

— Това ще преценим ние — отвърна Ригни.

Пакона махна и Дар неохотно предаде палката през Омба на Даг.

— Е, как направихте вървите? — попита любопитно Тиока.

— С Фаун направихме двете върви заедно. Ако някой си спомня, дясната ми ръка беше счупена по него време, а пък за другата знаете. Въпреки Езерняшкия си произход нямах възможност да правя каквито и да е върви. Фаун оплете нейната, а аз стоях зад нея и вложих същността си по обичайния начин. Не знам как нормален човек би могъл да я обяви за фалшива!

— Продължавай — настоя Пакона. — Кажу за другата.

— Признавам, че опитах да помогна за втората. За известно време нямахме успех и внезапно тя се пресегна и поряза показалците си. Изплете я, докато кървеше, и същността ѝ попадна във връвта. Не мисля, че съм ѝ помогнал по някакъв начин.

— Ти си ѝ казал да го направи.

— Не, сама се сети...

— Няколко дена по-рано с Даг си говорехме за същността — намеси се Фаун. — Тогава той ми каза, че кръвта може да носи същност и извън тялото. Това ми направи голямо впечатление и го запомних.

— Не сме ти разрешавали да говориш, дете — каза Пакона остро.

Фаун притисна устата си с ръце, гледаше притеснено.

— Фаун е права — продължи Даг. — Разпознах тази техника, както и всеки, който е бил обвързван към споделящ нож, но не съм я предлагал. Фаун се сети сама.

— Използвали са техника за производство на нож в брачна връв! — извика възмутено Дар.

— Хохари казва, че създаването си е създаване — отвърна Даг. — Призовавам те да намериш правило, което да го забранява.

Тиока присви очи заинтригувано.

— Лечителството по необходимост е по-адаптивно от някои други създавания. — Искаше да намекне „като производството на ножове“. Даг си позволи лека усмивка, когато брат му стисна зъби.

— Думата на единия брат срещу тази на другия — изръмжа Огит Мъскрат от края на редицата. — Единият създател, другият не. При положение, че става дума за създаване, знам на кого да повярвам.

Фаун изглежда Даг със стиснати устни. „Но и ти си създател“. Той поклати глава. Позволяваше си да го разсейват със странични неща. Тук въобще не ставаше въпрос за вървите им.

Но беше много хитро от страна на Дар, че бе извъртял нещата така. Това махаше въпроса за прогонването на един, как бе казал Феърболт, известен патрулен. Дали това не бе дело на Кумбия? Може би някаква реакция на репутацията, която си бе спечелил в Рейнтрий? Поне спестяваше сложните и вероятно ожесточени спорове дали съветът е в правото си да наложи разрязване на вървите. Ако Дар успееше да ги убеди, че са фалшиви, проблемът щеше да се реши много лесно.

А ако не успееше, винаги можеше да се върне към предишната тактика. Даг знаеше, че всички съветници, дори Феърболт, ще предпочетат по-простото решение.

— Само че ако отсъдите, че връвта на момичето е фалшива — обади се Ласки Бийвър, — а тази на Даг не, това ще означава ли, че той е женен за нея, а тя не е омъжена за него? Няма логика.

— И двете ще са невалидни — отрязва я Пакона със същото спокойствие, с което бе скастрила Даг. — Приблужи се насам, искаме да погледнем тези неща отблизо. — И добави колебливо: — И момичето също.

Даг нави левия си ръкав и внимателно тръгна по редицата съветници. Притеснената Фаун го последва. Проверката с пръсти и усет беше достатъчно кратка, за да не надхвърля добрия тон, макар че две от жените любопитно докоснаха ризата му. Даг беше сигурен, че Тиока е доловила следата от подсилването, което бе извършил с ръката на Фаун, но не каза нищо на останалите. Феърболт, който стоеше в края на редицата, им махна да сядат.

— Виждал съм ги вече достатъчно пъти.

Даг и Фаун се върнаха на местата си. Той видя как тя наклони глава, докато оправяше роклята си. Приличаше му на самотно цвете на сред горска поляна в късна пролет. „Тя не е твоя награда, патрулен. Не може да се спечели или завоюва. Тя е специална, като лилиите“. Пръстите му се плъзнаха по връвта и се върнаха на коляното му.

— Ето за какво ще гласуваме — обобщи Пакона. — Дали тези необичайно направени върви да се приемат за истински?

— Щом слухът се разпростре, и други може да опитат този трик — каза Ласки бавно. — Ако приемем, че са валидни, може да предизвикаме още подобни случаи.

— Но те са съвсем добре създадени. Не по-зле от моята — контрира Тиока и размаха лявата си ръка. — Нима вървите вече няма да бъдат признавани като доказателство за женитба?

— Може би отгук нататък всяко създаване на върви трябва да става пред свидетели? — предложи Ласки.

Всички замърмориха, щом си представиха това.

— Предлагам — намеси се Пакона — да оставим бъдещите действия на бъдещите хора, извън днешния съвет, защото няма да ни стигнат и сто свещи. Просто трябва да решим днес, за тази двойка. Видяхме и чухме каквото имаше да се представи. Според мен няма голямо значение дали идеята е била на Даг, или на момичето. Резултатът е същият. Ако гласувате положително... е, тогава ще видим. Дар, това устройва ли шатрата Редуинг?

Дар размени няколко приказки с намръщената им майка. Кумбия беше спряла да си играе с въжетото и стискаше роклята си. Примаса. Късо кимване.

— Да, приемаме.

— Даг, а ти?

— Да... — отвърна бавно той. Хвърли поглед към Фаун, която го гледаше учудено, и ѝ кимна успокояващо. — Давайте.

Дар очакваше някакво оспорване и го изгледа изненадано. Даг си спомни думите на Феърболт за изчакването на добрия тактик. Умен човек си беше капитанът. Седна и се втренчи в свещта, докато Пакона започваше процедурата.

— Огит?

— Не! Без фермерски съпруги! — Е, това се очакваше.

— Тиока?

Леко колебание.

— Да. Няма да се примиря със съвестта си на създател, ако кажа, че не са направени добре.

Ригни погледна въпросително към Тиока и накрая каза:

— Да.

— Не — гласува Ласки след кратка вътрешна борба.

— Не — каза твърдо Пакона. — Ако го допуснем, ще си навлечем всякакви беди в бъдеще. Няма да има край. Доуи?

Доуи погледна по редицата и преброи внимателно на пръсти. Ако кажеше „не“, всичко щеше да приключи. С „да“ щеше да изравни

нещата и да остави Феърболт да решава. Тя прочисти гърлото си след продължителна пауза и каза:

— Д-да...

Феърболт реагира на малодушието ѝ с пронизващ неблагоприятен поглед. След това въздъхна и се изправи. Настъпи продължителна тишина.

„Феърболт, знаеш че на вървите нищо им няма“. Даг наблюдаваше как капитанът се разкъсва между честността и практичността. Искаше му се честността да излезе напред. В края на краищата нямаше да има значение, но поне Феърболт щеше да се чувства по-добре.

— Е? — попита Пакона предпазливо. — Лагерният капитан трябва да решава равенствата. Това е негов дълг.

Феърболт махна, за да покаже, че е наясно с това.

— Даг, искаш ли да кажеш още нещо?

— Няколко неща. Може да ви се струват отвлечени, но ще са точно в целта. Като цяло ми е все едно дали ще ги кажа преди, или след като гласуваш.

Феърболт му кимна.

— Ами давай. Имаш палката.

Пакона сякаш искаше да се противопостави, но реши да не дразни Феърболт, след като той държеше решителния глас, и се облегна със скръстени ръце. Дар и Кумбия се мръщеха тревожно. Даг бе приковал вниманието им.

Главата го болеше, но на душата му беше леко, сякаш лети. „А може би пропадам. Ще разберем, когато ударя земята“. Пусна палката и посегна за патерицата си. Изправи се.

— С изключение на патрулните, които току-що се върнаха с мен от Рейнтрий, колко от вас са чували за фермерски град на име Грийнспринг?

В центъра и отляво го погледнаха недоумяващо, макар че Ригни, лелята на Дирла, се сепна, щом спря очи върху племенницата си.

— Не съм изненадан. Това е градът в Рейнтрий, под който се е появила последната злина. Никой не ми каза името му, когато тръгнах на запад. Отчасти това бе заради объркването, което настава в такива случаи, но отчасти не беше. Никой не го знаеше, защото не им се струваше важно.

— Колко от вас, освен патрулните ми, знаят броя на жертвите в Боунмарш? — добави високо Даг.

— Всички чухме за това — каза тъжно Огит Мъскрат. — Към петдесет възрастни и двадесетина деца.

— Истински ужас — въздъхна Тиока.

Даг кимна.

— Точно така, деветнадесет. — Феърболт го гледаше любопитно. „Не, няма да приема съвета ти и да се похваля. Точно обратното. Само почакай“. — А някой знае ли колко умряха в Грийнспринг?

Патрулните зад гърба му гледаха мълчаливо, без да издават отговора. Съветниците бяха объркани.

— Предполагам, мнозина — каза Пакона. — Това какво общо има с фалшивите върви, Даг?

Той пропусна „фалшивите“ покрай ушите си.

— Казах, че ще е малко отвлечено. От около хилядата си жители Грийнспринг загуби триста възрастни и всички, или почти всички деца. Преброих сто шестдесет и два трупа в гробището им и знам, че имаше поне още три в останките от пира на глинените в Боунмарш. Не съм казвал за тях на местните. По него време нямаше да им помогне.

Двамата с Фаун се спогледаха, чудеха се едновременно дали някоя от тези безименни жертви не е липсващата Саси. Даг се надяваше, че не е. Поклати глава и тя му кимна.

— Само аз ли виждам нещо ужасно нередно в тези цифри?

Погледите им съдържаха жалост и неудобство, но не и просветление. Даг въздъхна.

— Вижте. Боунмарш беше опустошен, загубихме хора и животни, местността ще остане обезлюдена за поколения, защото се провалихме в Грийнспринг. Ако злината беше разпозната и спряна там, нямаше да стигне до Боунмарш. А Грийнспринг загина не заради липсата на патрулни или тяхна грешка. Патрулите в Рейнтрий действат на ръба на възможностите си, но щяха да се справят. Просто липсваше... нещо друго. Говорене. Разбиране. Дружба. Съвсем прости нещица, за които никой не се е погрижил.

— Нима обвиняваш патрула на Рейнтрий? — изригна Мари, неспособна да се съдържа повече. — Защото аз не видях така нещата. На фермерите им е било казано да не се заселват там, но не са послушали.

Пакона махна с ръка, за да укроти страстите.

— Обвинявам еднакво и двете страни — продължи Даг. — И не знам отговорите. Знаем, че не ги знаем, и това направо ме подлудява. Само че вижте. Едно време не разбирах и от патрулиране. А половината от това, което си мислех, че зная, беше грешно. За това си има лекарство. Изпращаме новобранците на обиколка около езерото. Доста бързо натрупват сериозен опит. Добра система. Върши работа от десетилетия. Затова си мисля, че вече не е достатъчно да обикаляме само около езерото. Може би някои от нас, или един от нас, трябва да обиколи света.

Беше станало много тихо.

Даг си пое дъх, за да завърши.

— И може би този някой съм аз. Понякога, ако не знаеш откъде да почнеш, трябва просто да тръгнеш и да откриваш в движение. Няма да споря, нито ще се защитавам, защото това ще е все едно да ме питате за края, преди да съм тръгнал. А дори може да няма край. Така че, Феърболт, можеш да гласуваш както поискаш. Но утре сутринта аз и жена ми ще си тръгнем. Това е.

Кимна отсечено и си седна.

19.

Фаун си пое дълбоко дъх — беше забравила да диша. Сърцето ѝ тупаше, сякаш бе тичала. Тя обви ръце около себе си и започна да се люлее, оглеждаше шашардисаните Езерняци.

— Нали ме питаете какво е чувството да ти изтръгнат същността? — измърмори Ютау отзад. — Вече знаете.

— Мълчи, Ютау — отвърна му тихо Мари. — Палката не е в теб.

— Имам чувството, че току-що ме праснаха с нея — обади се Рази и Мари изшътка и на него.

Феърболт и Пакона ги погледнаха строго и патрулните се смълчаха. Феърболт скръсти ръце и се втренчи в ботушите си.

— Искрице, дай я на Пакона — прошепна Даг. — На мен няма да ми трябва. — И ѝ подаде малката пръчка, която наричаха палката на говорещия.

Тя кимна и се приближи до плашещата старица, която приличаше повече на сестра на Кумбия от Мари. Може би заради еднаквата възраст. А може и да бяха кръвно свързани. Имаше чувството, че всички Езерняци са роднини. Нито една от двете не желаше да се доближава до другата, затова Фаун остави палката на пъна до горящата свещ. Въпреки че не ѝ разрешаваха да говори, когато седна до Даг, сложи ръка на ухото му и прошепна:

— Когато бяхме под дървото със светулките, си мислех, че ако те заобичам още малко, няма да мога да дишам. Бях права.

Усмивката му я прободеше като някакъв сладък нож и ѝ каза без думи, че всичко е наред. Той я прегърна през раменете и двамата загледаха Феърболт, както и всички на поляната.

Капитанът се почеса намръщено и стана. След това пусна една от усмивките си, от които се бояха всички. И каза високо:

— Въздържам се.

От останалите съветници се надигна ропот.

— Какво?! — извика разгневено Дар.

— Не можеш! — каза Доуи и се обърна към Пакона. — Може ли? А можеше ли и аз? — Това накара Феърболт да потърка челото си и да въздъхне.

— Мога и го правя, но много рядко. Обикновено предпочитам да видя как нещата се разрешават. Но щом Даг ще замине с фермерската си невеста, не виждам спешността на въпроса.

— Ами шатрата Редуинг? — настоя Дар. — Къде е нашето удовлетворение?

Феърболт наклони глава, сякаш го обмисляше.

— Шатрата Редуинг може да направи като всички останали, когато съветът не успее да вземе решение. Да повдигне отново въпроса през следващия сезон. До преместването в Беърсфорд остават само два месеца.

— Но него няма да го има! — изпищя Кумбия. Явно беше много разстроена, защото дори не посегна за палката, забеляза Фаун. Пакона явно също беше объркана, защото не ѝ направи забележка.

— Тази история с брачните върви е твърде голяма и сложна, за да бъде решена от един човек, дори и в спешен случай. Това е тема за дискутиране от целия лагер, а не под емоциите на даден случай. На хората ще им трябва повече време да я обсъдят и да помислят.

Фаун виждаше, че това решение устройва съвета. За някои хора нямаше значение как ще се махне тя, стига да не е в лагера. Патрулните отзад изглеждаха също толкова ядосани, колкото и Дар.

Дар се наведе за кратка консултация с Кумбия. Тя поклати глава гневно, после още веднъж, отчаяно, и накрая сви рамене.

— Шатрата Редуинг иска палката — заяви Дар.

Пакона я взе, но се поколеба.

— Не можете да поискате повторно гласуване преди сесията в Беърсфорд.

— Знам. Ще говоря за нещо различно, но свързано с проблема.

— Разрязването на вървите също изисква събиране на лагера. Не мисля, че ще се получи. Особено след като тя — кимна към Фаун — вече ще е заминала.

— Не е и за това.

Пакона сви рамене и му подаде палката.

— Шатрата Редуинг няма избор и ще приеме това отлагане. — Дар се намръщи на Феърболт. — Но очевидно Даг има план да замине

преди следващото събиране. Ако нашето оплакване бъде одобрено, ще включва сериозна глоба, която трябва да се изплати на лагера. Искаме лагерният кредит на Даг Редуинг да бъде сложен под запор, за да се осигури ресурс, ако той бъде глобен. А и да се гарантира, че той ще се появи за следващото изслушване.

Пакона и Огит изглеждаха съгласни. Ласки и Ригни обмисляха, а Тиока и Доуи гледаха недоволно. Феърболт бе запазил безизразно лице.

— Е, за това поне имаме достатъчно прецеденти — каза Пакона с облекчение.

Даг се усмихваше сухо. Фаун се осмели отново да прошепне в ухото му:

— Какво означава това? Могат ли да те накарат да се върнеш?

— Не. От време на време някой се ядосва, когато съветът го осъди за нещо, и изтегля лагерния си кредит, и го скрива, за да забави процедурата. Но понеже Дар няма да може да повдигне обвинения в Беърсфорд или където и да е, защото няма да ме има, кредитът ми ще остане под постоянен запор. Един вид, ще ми отнемат всичко, като при прогонване, без да се минава през такова решение. Би могло да сполучи, защото никой не обича лагерът да губи ресурси. Само че аз съм готов да си тръгна и гол, ако се наложи. Няма да клъвна на тази въдица.

— Братя — изсумтя тя и се отпусна на мястото си.

— Именно.

— Искането на шатрата Редуинг ми се струва основателно, особено след като Даг Редуинг обясни намеренията си да замине — каза Пакона.

— Да замине ли? — обади се Огит. — Така ли му викаш? Това си е чисто дезертърство, прикрито с празни приказки! Какво ще направиш, Феърболт? — И се наведе, за да погледне лагерния капитан в другия край.

— Това си е вътрешен въпрос на патрула — заяви Феърболт със стоманена нотка в гласа, която бе достатъчна да откаже дори Огит. Старецът се отпусна на стола си, но не посмя да каже нищо.

— Бих искал да ви видя после, сър. Наложително е — наруши обещанието си да не говори повече Даг.

Феърболт му кимна.

— В щаба. По път ти е.

— Добре.

Пакона почука с кокалчета по пъна.

— Добре, значи ще гласуваме. Трябва ли кредитът на Даг Редуинг да бъде задържан до съвета в Беърсфорд? „Да“ ще го задържи, „не“ ще го освободи. — Виждаше се, че едвам се сдържа да не добави: „за да бъде пръснат по фермерски любовници“. — Огит?

— Да. — Отново никаква изненада. Още три различно колебливи „да“-та решиха въпроса, преди да се стигне до Пакона. Доуи отново сметна наум и измърмори едно безопасно и ненужно „не“.

— Не — изръмжа и Феърболт.

— Искането на шатрата Редуинг се удовлетворява. Съветът отсъжда лагерният кредит на Даг Редуинг да бъде блокиран до сесията в Беърсфорд.

За момент настана тишина.

— Проклети крадци! — изкрещя Соун. Рази и Ютау го придърпаха да си седне. — След всичко, което направи в Рейнтрий! — Мари се обърна да го сгълчи, но си личеше, че мисли същото. Погледът, който отправи на племенника си Дар, можеше да опече бекон.

Челюстта на Омба трепереше от доста време. Тя изтръгна палката от изненадания си съпруг и извика:

— Накарайте го да си вземе коня! Копърхед е проклета напаст. Ухапа три от момичетата ми, ритна две и е откъснал повече кожа от другите коне, отколкото мога да заشيا. Не ме интересува дали Даг ще си тръгне чисто гол, но настоявам конят му да си замине с него! — Викаше вбесено, но всъщност намигна на Даг, докато Дар не я виждаше.

— Ето ти една красива картина, Искрице — прошепна Даг. — Аз и Копърхед, гол задник върху гол гръб.

Идеше ѝ да го плесне, задето почти я накара да се разсмее наред цялата бъркотия. Наложил се да затисне устата си с длан и да наведе глава, докато успее да се успокои.

— Ще ме изпълни с щастие! — прошепна му тя и получи своеобразно отмъщение, защото и Даг едвам потисна смеха си.

Дар ги гледаше намръщено и не можеше да реагира на шегите им, което беше доста ободряващо наред горчилката.

— А откъде въобще го намери този кон?

— Загубих на хазарт, с един лодкар от Силвър Шоулс.

— Загуби ли? А-а, ясно, разбирам.

Дар гледаше Даг като отровен.

— Стигаме до въпроса докъде се простира лагерният кредит и откъде почват личните вещи — каза Пакона. Ако си представяше Даг гол, определено не бе със същите емоции като Фаун.

— Не, Пакона — изръмжа Феърболт. — Освен ако не искаш да предизвикаш бунт в патрула.

Соун изглеждаше готов да започне веднага, ако не го удържаше тежката ръка на Ютау. Рази, Дирла и Гриф също направо изпусаха пара.

— Феърболт, не можеш ли да озаптиш младоците си?

— Пакона, аз лично ще ги поведем.

Устните ѝ трепнаха да покаже, че не оценява ненавременния му хумор или каквото там беше, но в крайна сметка отстъпи.

— Добре. До изслушването в Беърсфорд бившият патрулен може да вземе коня си Копърхед, екипировката си и каквито лични вещи може да носи. Фермерското момиче може да вземе всичко, с което е дошла. Тя не ни влиза в работата.

— Ами сватбените дарове, които е изпратил? — обади се Дар.

Даг се извъртя към него и присви очи опасно.

— Дар, да не си посмял — зае се с него Мари. Фаун не беше сигурна дали използва гласа си на водач на патрул, или този на негова леля, но явно свърши работа. Дори Пакона не ѝ каза нищо.

— Шатрата Редуинг има ли да каже нещо, преди да приключи сесията? — Пакона огледа кръга.

— Не, госпожо — отвърна Дар. Решението за кредита явно му бе донесло някакво удовлетворение. Кумбия зад него мълчеше.

— Даг Редуинг?

Даг мълчаливо поклати глава.

Пакона протегна ръка за палката, тропна три пъти по пъна и се наведе да духне свещта.

На вратата на стаята на Феърболт се отърваха от разгневения ескорт от патрулни, които се надпреварваха да предлагат начини за

отмъщение на Дар. И Даг, и Фаун бяха доволни. Феърболт им махна да сядат, но Даг поклати глава и остана прав, подпрян на патерицата си. „Той вече не е патрулен“. Какъв ли беше вече, ако не патрулният на Фаун? Нейният Даг. Завинаги. Тя се пъкна под лявата му ръка и той отпусна малко от тежестта си на крехките ѝ рамене.

— Съжалявам, че се получи така — каза Феърболт и кимна към поляната на съвета. — Не очаквах, че Дар ще ме надхитри. Два пъти.

— Винаги съм казвал, че семейството ми е невъзможно, а не че са глупави — въздъхна Даг. — Но мисля, че завършихте наравно. Бях се подготвил, че ще ме прогонят, и ако те не бяха повдигнали въпроса, сам щях да го направя. Естествено имаш оставката ми. Трябваше да се отбия отгук и да те предупредя, за да не се изненадваш, но не знаех как ще се развият нещата. Ако го наречеш дезертиране, няма да споря.

Феърболт се наведе и взе плочката на Даг от „Лазарета“. Сякаш внимателно я претегляше в длан.

— И какво, сега ще обикаляш из фермерските земи? Не си те представям да вземеш да ореш.

— Във всички случаи ще обикалям, въпреки че сега ми се стои на едно място. Но това настроение ще премине. Не се шегувах, като казах, че не знам. — Едно време бе пропътувал огромни разстояния. Знаеше, че следващото голямо пътешествие ще е само до едно място, но не беше нужно да търси най-краткия път. — Никой от плановете ми не даде добри резултати. Понякога, ако си се вкопчил в плана, не виждаш другите пътища. Мисля да държа очите си отворени за известно време. Да видим дали един стар патрулен може да се научи на нови номера.

— Както чувам от Хохари, напоследък май си научил доста.

— Ами... да. Предай благодарностите ми на Хохари. Нейното предложение почти ме изкуши. Но това щеше да е грешен път. Поне за това съм сигурен.

— Без лордски титли? — попита Феърболт.

— Без. Искам да открия път, достатъчно широк за всички. Все някой трябва да го проучи. Може пък някой да ме научи на нещо. Ако ходя с отворена същност и гледам и слушам внимателно.

— Няма голяма полза да учиш нови неща, ако не се върнеш да ги споделиш.

Даг поклати глава.

— Имаме нужда от промяна. Но няма да се случи днес, не и с тези хора. Лагерният съвет го доказва.

— Не беше анонимно.

— Има надежда — призна Даг. — Въпреки че се прояви, защото Доуи Грейхерон е безгръбначно животно.

Феърболт се засмя и поклати глава в знак на съгласие.

— Това не беше първият ми план — продължи Даг. — Ако ми бяха позволили, щях да остана и да се подготвям за следващия патрул.

— Не, мога да те уверя, че все още щеше да си при болните. Как е кракът ти? Виждам, че си почнал да го натоварваш.

— Оправя се. Още трепери, когато се уморя. Радвам се, че ще яздя Копърхед, а няма да ходя пеша. Благословена да е Омба. Ще ми липсва.

Феърболт погледна проблясващото зад прозореца езеро.

— Е, ако можеше да върнеш нещата и да изпълниш първия си план, би ли го направил?

Това беше хитро. Даг наклони глава и примигна.

— Не. — Прегърна Фаун през раменете. — Хвърли плочката ми в огъня. Приключих с това.

Феърболт кимна.

— Е, ако някога промениш намерението си или пък имаш проблеми, знаеш къде да ни намериш. Аз ще съм тук.

— Никога не се отказваш, нали?

Капитанът се засмя.

— Масапе няма да ме остави. Тя е много опасна жена. В деня, в който я срещнах преди четиридесет и една години, всичките ми планове за живота потънаха в езерото. Дръж се за твоята опасна жена, Даг. Те са рядкост и трудно се намират.

— Забелязал съм — усмихна се Даг.

Феърболт подметна още веднъж плочката и внезапно я подаде на Фаун.

— Дръж. Мисля, че вече ти принадлежи. Не я губи.

Фаун го погледна изненадано, след което се усмихна и стисна здраво плочката.

— Можете да се обзаложите, че няма да я изгубя, сър.

Даг възнамеряваше да тръгне по зазоряване, отчасти за да навакса малко, защото денят се очертаваше студен и дъждовен, и отчасти защото искаше да избегне тежки сбогувания или нови спорове. Двамата с Фаун бяха опаковали дисагите си и той бе раздал това, което нямаше да вземе. Сандъка даде на Сари, копието на Рази, а бащиния си меч на Ютау, защото със сигурност не искаше да го остави на Дар. Вероятно трябваше да изостави зимната си екипировка в Беърсфорд заедно с кредита. Реши да зареже шатрата — хората от склада да се оправят с нея, след като я искаха толкова.

Изненада се, когато лично Омба, а не някое от момичетата ѝ, доведе Копърхед и Грейс. Двамата се прегърнаха.

— Искаш да се сбогуваш, без да разберат роднините ли? — попита я той.

— Ами да, и... Трябва да се извиня на Фаун.

— Никога не си ми направила нищо лошо, Омба — отвърна Фаун, докато вземаше поводите на кобилата. — Радвам се, че се запознахме.

— Лошо не... — Омба се поколеба. — Но стана лек инцидент. — Беше се изчервила, нещо съвсем нехарактерно за нея. — Фаун, съжалявам, но се боя, че кобилата ти е жребна.

— Какво?! — Фаун се обърна към Грейс, която я погледна невинно и тикна муцуната си в дланта ѝ. — Грейс, лошо момиче! Какво си направила? — Засмя се и леко раздруса юздите.

— Омба — засмя се Даг, — кой е посегнал на кобилата на жена ми?

Омба въздъхна тежко.

— Преди пет нощи жребецът на Риг Кроу, Шадоу, преплува от Лешниковия остров. Добре се е позабавлявал, преди да го спипаме. Вие не сте единствените, на които ще трябва да се извинявам днес, но сте първи в списъка. Не очаквам останалите с голямо нетърпение.

— Много ли ще са сърдити? — попита Фаун. — Други жребци ли са били запланували? Този не е ли добър?

— О, Шадоу си е чудесен — увери я Даг. — Нямах представа колко кожи иска Риг, за да го пуска на кобилите. Излезе ми доста солено да го накарам да заплоди Суолоу с Дарклинг.

— Точно затова — продължи Омба — всички ще се правят на обидени, а Риг ще се мъчи да иска заплащане. Може да се стигне до

лагерния съвет.

— Ще ме извиниш, ако им пожелае ожесточени спорове и много изгорени свещи. Ако Риг попита, му кажи, че двамата с жена ми сме направо бесни. — И се засмя така зловещо, че чак Фаун го изгледа странно.

— Въобще не мисля да му споменавам за Грейс — увери го Омба. — И без това ще си имам достатъчно неприятности.

Рази и Ютау излязоха да им помогнат с оседлаването. Сари, Мари и Катагус също се появиха. Даг прегърна само леля си и кимна на другите. Фаун прегръщаше наред.

— Ще се върнеш ли? — попита Ютау тъжно. — Поне за сесията в Беърсфорд?

— За нея не. Но по-нататък, кой знае? Заминавал съм си поне четири пъти, може да питате Мари.

— Помня най-впечатляващия — призна Мари. — Преди осем години. Имаше голям скандал. А после те нямаше година и половина.

— Може би сега ще направя рекорд.

— Може — отвърна тя. — Но се надявам да не стане.

Беше време да потеглят. Рази повдигна Даг и отскочи, защото Копърхед опита обичайния си номер с хапането. Ютау помогна на Фаун. Двамата се обърнаха да помахат и потеглиха, а останалите се разпръснаха по шатрите си.

Не проговориха, докато не минаха по моста. Фаун видя, че Даг хвърля поглед през рамо, и каза:

— Когато се влюбих в теб, не исках да ти съсипвам живота.

Той се обърна с усмивка към нея.

— Аз бях едно старо изсъхнало дърво, Искрице. Сега всичко ще е наред. — Повече не погледна назад.

— Малко съжалявам за лагерния кредит — каза Даг след известно време. — Наистина имах намерение да се погрижа да не ти липсва нищо, както обещах на вашите. А сега всичките плънкини в складовете на Беърсфорд ще се похабят.

— Доколкото разбрах, не си изгубил имуществото си. Просто го задържат. Като моята зестра.

— Не бях го поглеждал от тази страна.

— А и не знам как щяхме да пътуваме, ако трябваше да водим осем коня.

Той си представи картината.

— По-скоро мислех да ги обърна в златни тризъбци в Трипойнт или в сребърни миди в Силвър Шоулс. И двата вида монети се приемат по поречията на Сивата река и река Грейс. Но ако изтеглех кредита си в коне, обикновени, а не като Копърхед и Шадоу... Чакай да сметнем. Щяха да са към четиридесет. Наистина твърде много, за да ги водим с нас.

— Четиридесет коня! — Фаун беше впечатлена. — За тяхната цена може да си купиш ферма!

— Но няма да знам какво да правя с нея.

— Аз знам... Няма значение. Добре, че не знаех за това вчера. Щях да съм много по-разстроена.

— Обижда представите ти за икономика, нали.

— О, да! Или поне представите ми за нещо.

Той ѝ намигна.

— Ти струваш много повече от тях. Повярвай ми.

— Ха. — Тя смушка нежно Грейс с пети, за да не изостава. Спряха на един кръстопът с три разклонения на около миля след моста.

— Е? — каза той. — Накъде?

— Не знаеш ли?

— Не. Е, във всички случаи не на север. Не и толкова късно през сезона. — Скоро първите студове щяха да попарят поляните. — Накъдето и да тръгнем, трябва да пътуваме на бавни етапи, заради състоянието на Грейс. — Подозираше, че може да спечели доста от нейното състояние.

Фаун не се подведе и го изгледа остро.

— И все пак... Накъде? — Периферното ѝ зрение долови нещо и тя се обърна. — Какво е това?

Даг проследи погледа ѝ и стомахът му се сви, като видя бясно препускащите към тях Соун и Дирла. „Не, моля ви. Нека не е поредната злина. Не искам всичко да започва отначало“. Но зачервените им лица не бяха чак толкова притеснени, когато се приближиха.

— Боях се, че ще ви изпуснем — каза задъхано Дирла.

— Много мило — отвърна Даг. — Но мисля, че се сбoguвахме вчера.

Соун успя да си поеме дъх и махна с ръка.

— Става дума за това. — Бръкна в куртката си и извади подрънкваща кожена кесия. — Много от патрулните в отряда не са доволни от вчерашния съвет. Затова с Дирла и Гриф пообиколихме малко. Не е много в сравнение с това, което ти отне Дар, но все е нещо. — Протегна кесията към Даг, който принуди Копърхед да отстъпи назад.

— Много ти благодаря, Соун, но не мога да я приема.

— Не всички се включиха — каза ядосано Дирла. — Но поне проклетият съвет няма нищо общо с това.

Даг беше трогнат и засрамен.

— Деца, не мога...

— Феърболт даде три златни тризъбеца — прекъсна го Соун. — И ни каза да не го издаваме на Масапе.

— А Масапе пусна десет сребърни миди — добави Дирла — и ни заплаши да не казваме на Феърболт. Интересно какво ли ще стане, ако и двамата разберат.

— Ще им кажеш ли? — поинтересува се Соун.

— Не.

Е, кланът Кроу беше достатъчно богат. Даг въздъхна и погледна развълнуваните младоци. Май нямаше да се отърве от това.

— Предполагам, че патрулът ще използва някои от конете, които оставих.

— Сигурно.

Даг се усмихна и протегна ръка.

Соун му подаде кесията.

— Ще запомня всичко, на което си ме учил. Без повече дълги мечове в гората.

— Добро начало — съгласи се Даг. — И се навеждай по-бързо. Това също е добро. Макар че вече се научи и сам. Грижете се един за друг.

— Патрулът се грижи за своите — каза твърдо Дирла.

Даг кимна и отвърна:

— Патрулът се грижи за всички.

Усмивката ѝ беше същата като на Искрицата.

— Значи ти все още си някакъв вид патрулен, нали? Пази се, капитане.

Двамата им помахаха и си тръгнаха.

Даг изчака да се скрият от поглед и надникна в кесията.

— Уха. Не е зле. Е, това ни дава посока.

— Накъде?

— На юг — каза той решително.

— Била съм на юг — възрази Фаун. — Чак до Гласфордж.

— Искрице, югът дори не започва, преди да стигнеш Силвър Шоулс. През този сезон местата на шлеповете не са толкова скъпи. Може да яздим бавно до Силвър Шоулс и да се качим на шлеп заедно с конете. Така ще мога да разгледам много фермерски земи, без да се напругам. Винаги съм искал да го пробвам. Ще слезем чак до долу и ще ти покажа морето. После ще тръгнем бавно обратно. Човек може да удължи страшно много пролетта, ако язди с правилно темпо на север. Тъкмо дотогава същността ми ще се оправи. Какво ще кажеш?

Тя стоеше със зяпнала уста и си представяше невероятните картини. Накрая преглътна.

— Като кажеш пътуване и мислиш съвсем мащабно.

— О, това си е проста разходка според патрулните стандарти. — Той се обърна да прибере кесията в дисагите си и се намръщи, щом пръстите му напипаха някаква увита в плат издуптина. Измъкна предмета и с изумление се взря в ухо от плънкин.

— Какво е това? Ти ли го взе?

Фаун се изчерви.

— Да. Няколко. Мислех, че ще искаш от любимата си храна.

— Любима, ние не ядем ушите.

— Знам. — Тя отметна глава. — Това са семена. Сари ми каза, че ще се запазят за две-три години. Снощи, след като ти заспа, се промъкнах до Кобилешкия остров и откраднах малко от храната на конете. Гледах да подбера по-хубавите.

— Какво си мислеше, фермерско момиче?

— Мислех си... че може да си имаме езерце някой ден. Е, какво пък, може!

Той не отрече, а отметна глава и се засмя.

— Кражба на плънкини! И на коне! Не, Искрице, вече всичко ми е ясно. Единственото ни бъдеще е да станем разбойници!

Тя се усмихна и поклати глава.

— Я си язди.

Над главите им прелетя ято диви гъски и двамата вдигнаха погледи.

— Малко са подранили — каза Фаун.

— Може би просто се разхождат.

— Или са се заблудили.

— Не. Не и дивите гъски. На мен това ми се струва като знак, Искрице. Казвам да ги последваме.

И го направиха, стреме до стреме.

Издание:

Лоис Макмастър Бюджолд. Наследство

Американска, първо издание

Превод: Красимир Вълков

Редактор: Иван Тотоманов

Оформление на корица: „Megachrom“, 2008

ИК „Бард“, 2008

ISBN: 978–954–585–957–1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.